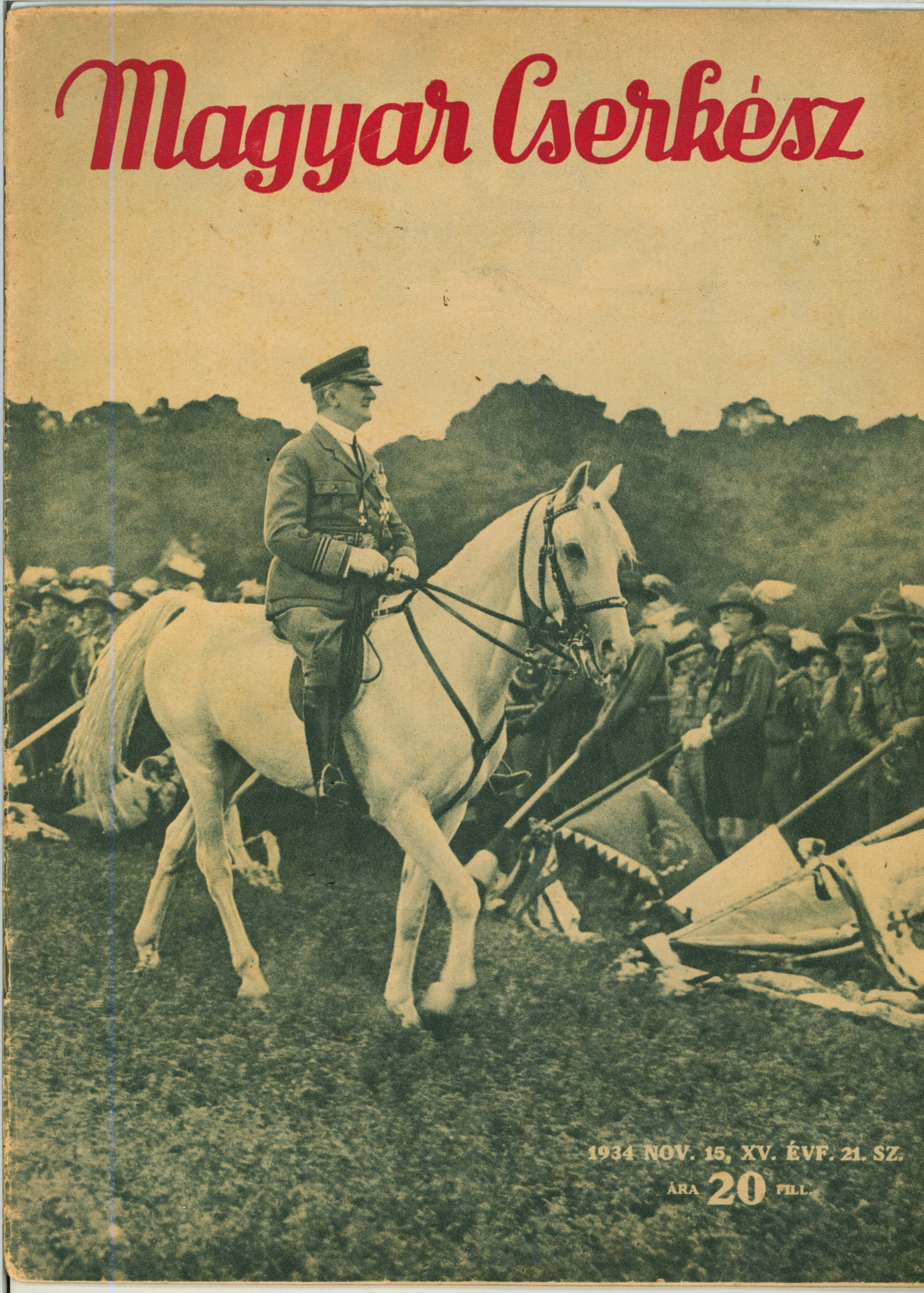
Magyar Cserkész

1934 NOV. 15, XV. ÉVF. 21. SZ.

ÁRA 20 FILL.

MEGÁLLJ! NE ROHANJ!

ITT A MAJDNEM-INGYEN KÖNYVTÁR!

Rohanjon az idő! Mi álljunk meg egy pillanatra és emlékezzünk vissza, hogy a Magyar Cserkész nemrég azt írta: „Nagy ajándék a M. Cs. olvasóinak!" Az akkor szétküldött válaszlevelezőlapokon tömegesen kívánták a (majdnem) **ingyen könyvsorozat haladéktalan** megindítását.

Az ingyenkönyvtárra előfizetést hirdetünk!

Talán meri valaki mondani, hogy nem ingyenbe van, ha például egy **teljes** Robinson Crusoe **két** kötetéért nyolcvan fillért kell fizetni?

Milyen könyvet parancsoltok a sorozatban? A kézhez vett válaszok azt mondják: kérünk regényt **és** szakkönyvet!

LEGYEN!

Minthogy a nagy többség mindenekelőtt egy teljes Robinsont szeretne könyvtárába illeszteni (cserkészektől ezt el is vártuk) ez

MEGLESZ!

Majdnem ingyen. Ha olvasóink számának egyhatoda előfizet, akkor a

TELJES ROBINSON

két kötete, összesen 80 fillérért, karácsonyra

MEGVAN!

A két vaskos kötetet csak akkor adhatjuk (úgyszólván) ingyen, ha legalább tízezret nyomatunk belőle! — De

LESZ! szakkönyv is. Általános kívánságtok szerint kiadjuk az új

CSERKÉSZNOTESZT!

Ára néhány babszem: 26 fillér. Kevesebb, mint ingyen! — Most aztán

NE ÁLLJ! ROHANJ! a kiadóhivatalba **előjegyezni**, mert

Előjegyzőknek a Robinson Crusoe I—II. kötete, közel 400 old., csak **80 fillér**
b Cserkésznotesz, 80 oldal ..... **26** „
Ha a csapat fizet elő a noteszre legalább 20 példányban, akkor drbja **20** „
c Robinson **és** cserkésznotesz együtt ..... **90** „
de mindez a kedvezmény csak akkor lehetséges, ha a megrendelés
1934 november 25-ig
akár a csapatparancsnokság útján, akár közvetlenül beérkezik.
Fizetni nem kell! Majd **csak akkor, ha külön csekklapot küldünk** és megírjuk a határidőt. Viszont, aki nem **rendeli** meg november 25-ig, nem kapja ezen áron hanem

I. Robinson I—II. ..... P **1.20**
(kötetét **—.60** fillérért)
II. Cserkésznotesz ..... P **—.30**

Megjelenik december 10-én!

XV. évf. 21. sz.
A filléres M. Cs. 5. száma
Egész évre 2 pengő
Egyes szám ára 20 fillér

MAGYAR CSERKÉSZ

1934 nov. 15
Megjelenik a hó 1-én és 15-én
Csekkszám: 31,428

SZERKESZTI: DR SZTRILICH PÁL

(László Fülöp festménye)

HORTHY MIKLÓS

Tizenöt éve annak, hogy a szomorú emlékű „őszirózsás forradalom", az azt követő átkos vörös uralom és a dicstelen oláh megszállás után Horthy Miklós fővezér az ujonnan megszervezett magyar nemzeti hadsereg élén bevonult Budapestre és az országház előtti térségen, válaszul a miniszterelnök üdvözlő beszédére, elmondta az új magyar programmot:

„. . . ki kell irtanunk minden mérget a nemzet lelkéből és össze kell fogni minden magyar hazafinak egy szent cél érdekében, amelynek két pillére: a nemzeti eszme és a keresztény morál."

Pár hónappal később a kormányzói székbe ültette a fővezért hálás nemzete és azóta az ő bölcs vezérlete alatt küzd az ország a megújhodásért. Az évfordulón minden magyar cserkész lelkéből hő fohász száll a magasságba: áldja Isten, óvja Isten a nemzet vezérét. Mint a cserkészet fővédnökének legyen továbbra is osztályrésze a legjobb munka. Mi cserkészek úgy érezzük akkor végezünk jó munkát, ha a nemzetépítő munkában mindig az ő nyomdokain járunk.

Dr. Papp Antal
országos elnök.

viléz Nagybányai

Horthy Miklós életrajza

Horthy Miklós kilencéves korában

Horthy Miklós 1868 június hó 18-án született Kenderesen Szolnok megyében Erdélyből Magyarországba származott ősnemes családból.

Gyermekéveit Kenderesen töltötte, ahol szülei felügyelete alatt nevelkedett s a kis falusi iskolába is járt. Majd a debreceni elemi iskolába került.

A gimnázium alsó osztályait Sopronban végezte 1878—1882-ig.

Ebben az időben történt, hogy Béla nevű bátyját, aki a haditengerészeti akadémia növendéke volt, szerencsétlenség érte. Egy vaktöltés megsebesítette s a sérülésébe belehalt. A soproni diák ekkor elhatározta — jóllehet szülei nagyon ellenezték, — hogy ő megy a tengerészeti akadémiára bátyja helyébe.

Az akadémiáról 1886 október 1-én mint II. oszt. tengerészhadapród lép ki.

Tengerészpályája nagyon változatos. Az Osztrák-Magyar Monarchia majdnem minden hajóján szolgál.

Közben kétszer tartózkodik Konstantinápolyban. Először, mint az osztrák-magyar követség védelmére Konstantinápolyba rendelt „*Taurus*" nevű felfegyverzett jacht tengerészzászlósa, másodszor 1908-ban, mint a Taurus parancsnoka.

1892—1894. években a „Saida" nevű hadihajón keletázsiai útra megy, mint beosztott tiszt.

Konstantinápolyi tartózkodása után Ferenc József, mint a haditengerészetünk „egyik legjobb és legderekabb tisztjét" szárnysegédévé nevezi ki.

Ez az idő a monarchia legmozgalmasabb idejére esik.

A világháború már előre veti árnyékát s a monarchia belső élete is nyugtalan.

A háború kitörésekor a „Habsburg" csatahajó parancsnoka, 1914 végén pedig a „Novara", a legendás hírű csata-cirkáló parancsnoka lesz.

A Novarán véghezvitt hőstetteiről legendákat írtak már. A német Vaskereszt II. osztálya, a III. oszt. Vaskoronarend, a Lipót-rend lovagi keresztje, a III. oszt. katonai érdemkereszt jelzik az állomásokat a nagy otrantói ütközetig, amely a II. oszt. katonai érdemkeresztet és később a Mária Terézia rend lovagi keresztjét eredményezte.

1918-ban a király soron kívül altengernaggyá s a flotta parancsnokává nevezi ki.

Ezek már nehéz idők voltak. Az ántánt annyira megerősítette Földközi tengeri flottáját, hogy a monarchia hadihajói nem vehették fel sikeresen a küzdelmet.

Horthy Miklós, mint korvettkapitány és szárnysegéd a bécsi Práterben.

Az utolsó hadi útjára 1918 június 8-án indult a flotta. Cél ismét az Otrantói szoros áttörése volt. Ezt a vállalkozást nem kísérte szerencse. A Szent István, Tegethoff és 6 torpedónaszádból álló csoport késve indult a pólai kikötőből s hajnalban a Szent Istvánt olasz torpedólövés pusztította el.

A végső összeomlás sem volt már ekkor messze s rövidesen elborította az országot a Károlyi forradalom szennyes áradata. Majd a kommunizmus sötét napjai nehezedtek a nemzetre s vitték azt pusztulás felé.

Ekkor alakul meg Szegeden az ellenforradalmi kormány. Horthy Miklós a Nemzeti Hadsereg szervezésének élére állva, rövidesen annak fővezére lesz. A tanácskormány bukása után megszállja a Dunántúlt, majd 1919 november 16.-án bevonul hadserege élén Budapestre. Ezzel lezárul a szomorú küzdelmek korszaka s megindul a lerongyolódott nemzet és ország újjáépítése.

A nemzet, hogy háláját a nagy munkáért méltón fejezze ki a fővezérrel szemben, 1920 március 1-én őt az ország kormányzójává választja s a következő törvényt hozza:

„A nemzetgyűlés, méltányolván azokat a nagy érdemeket, amelyeket nagybányai Horthy Miklós úr, a magyar nemzeti hadsereg fővezére, volt cs. és kir. altengernagy, a II. oszt. Katonai Érdemkereszt tulajdonosa, a Lipót-rend és III. oszt. Vaskorona rend lovagja, a III. oszt. Katonai Érdemkereszt, a bronz katonai érdemérem, a Károly-Csapatkereszt és a Sebesülési Érem tulajdonosa, a háború nehéz küzdelmei között a haza védelmében, majd a nemzeti hadsereg megszervezésével a belső rend és biztonság helyreállításában és fenntartásában és így a pusztulás és végenyészet szélére jutott ország megmentésében szerzett s áthatva attól a bizalomtól, hogy a nemzetet súlyos megpróbáltatásai között a Nemzetgyűléssel egyetértésben az alkotmányosság ösvényén megerősödés, fejlődés felé fogja vezetni, őt a Nemzetgyűlés 1920 március 1-én tartott ülésén Magyarország kormányzójává választotta s miután Horthy Miklós úr a kormányzói esküt a Nemzetgyűlés ugyanazon ülésében letette, a Nemzetgyűlés őt a kormányzói tisztbe beiktatta."

Horthy Miklós, mint tengerészakadémiai növendék.

NAGYASSZONY

A nagy ember mellett ott áll Nagyasszonya. Asszony, akiről csak azt látjuk, hogy a kormánytartó gond árnyéka ezüst koszorút font időelőtt fejére.

Asszony, akinek csak egy hangja van, a könyörület szava veszendő nyomorultak, emberezrek, magyarok felett:

Segítsetek menteni!

A diadalmas vezér ünneplésében térdethajt előtte és megcsókolja anyai fehér kezét, alamizsnaosztó kezét a

MAGYAR CSERKÉSZ

HITÜNK: A LESZ!

I. kar: *Ifjú szívünkben*
II. kar: *Pihéző vágyak*
Mind: *A jövőre várnak!*
1 szóló: *Engem Isten teremtett más javának,*
3. szóló *Engem ideszánt szentjános bogárnak,*
Mind: *Hogy jó legyek Benne magamnak, másnak.*
I. kar: *Csilingelő vágyunkba erőt is adott,*
II. kar: *Ifjú vállunkra keresztet rakott*
III. kar: *S a keresztútján Szívére mutatott.*
I. kar: *Erőt adott,*
I—II. kar: *Vágyat adott,*
II—III. kar: *Hitet adott,*
Mind (erősítve): *Hitet adott.*
1. szóló: *Hogy legyen belőlem Isten útján márka,*
2. szóló: *Hogy valóraváljon ifjú szívem vágya.*
Mind (kihangsúlyozva): *Hogy harcoljunk Érte nehéz úton járva.*
I. kar: *Ő a vagyont elhagyta, hogy gazdaggá tegyen*
Mind (erővel): *És minden úton minden határ legyen.*
1. szóló: *Hogy ne győzzön a kapzsiság.*
I. kar: (vontatottan) *A kapzsiság.*
2. szóló: *Hogy ne győzzön a rideg önzés.*
I—II. kar (vontatottan): *A rideg önzés.*
III. kar: *Hogy győzzön mindig a szeretet.*
Mind (kihangsúlyozva): *Mindig a szeretet . . .*
1. szóló: *Nekem mérleget adott, hogy az lelkemre tegyen.*
2. szóló: *Engem gyalupad mellé szánt, hogy munkám szentjózsefi legyen.*
3. szóló: *Engem küzdeni hívott, hogy lelkem erősebb legyen.*
I. kar: *És leszünk emberszíveknek szív.*
I—II. kar: *És leszünk fájdalmak sebére szeretet-tapasz.*
Mind: *És leszünk jobb sorsoknak bíztató vigasz.*
I. kar: *A mi hitünk: a lesz.*
Mind: *A lesz . . .*
Mind (erővel): *A lesz! . . .*
I. kar: *Előtte nincs semmi akadály,*
Mind: *Akaratunk így Krisztusra talál.*
(Kis szünet.)
III. kar (vontatottan): *Lidérc csodákra nem építünk házat.*
II—III. kar: *Isten megáldja mind a lélek-lázat.*
Mind: *Mely Benne és Vele támaszt való csodákat.*
I. kar: *Én a munkámban Krisztust hívom újra.*
Kancsalul nem nézek más úttalan útra.
II. kar: *Én becsületből építek majd jól boldogságot,*
Nem emelgetek kerülő úton pénzes zsákot.
III. kar: *Engem megindít az embertársak sorsa,*
Ha tudok, vigaszt lopok életnyűtt arcokra.
Mind: *És szeretni fogunk minden embertársat,*
Fényt szerzünk ékköves Krisztus koronának,
Örömmel csiszoljuk az embert gyémántjának.
I. kar: *A tisztes ipar felvirágzik újra,*
Ha becsület lesz szegénybe és úrba.
II. kar: *A kalmár eltörpül a lelkiség megett,*
Kereskedelmünkbe ez hoz majd életet.
III. kar: *Nem vetjük meg soha a szegény-szagot,*
Mindnyájunknak ez ad majd becsületrend szalagot.
Mind: *Elhordunk minden régi romot,*
Lelketlenségből emelt harci sáncot.
Utat nyitunk az ős Szeretetnek, Fénynek,
Igazságnak, Becsületnek, Szépnek.
(kihangsúlyozva): *Akkor bevonul majd Krisztus a világ Ura,*
Akkor hajnalodni fog minden újra, újra.
I. kar: *A mi hitünk: a lesz,*
Mind: *A lesz,*
Mind (erővel): *A lesz . . .*

Tanya Tibor.

A nemzeti feltámadás kapujában, Szegeden

(M. F. I. felv.)

1919-ben néhány becsületes magyar összefogott, hogy a felfordult társadalmat, az eltaszított alkotmányt, az elhajított keresztény erkölcsöt helyreállítsák.

A puritán magyar, gróf Károlyi Gyula állott élükön. Jó képviselőre volt szükségük kifelé és kemény marokra befelé. A külügyet rábízták gróf Teleki Pálra, a hadügy vállalására Horthy Miklós altengernagyra gondoltak.

Horthy birtoka, Kenderes, a román és vörös front között feküdt. Családja multja, háza kelt benne harcra hazájával. De csak egy napig. Június 6-án megjelent a miniszterelnök előtt és kijelentette:

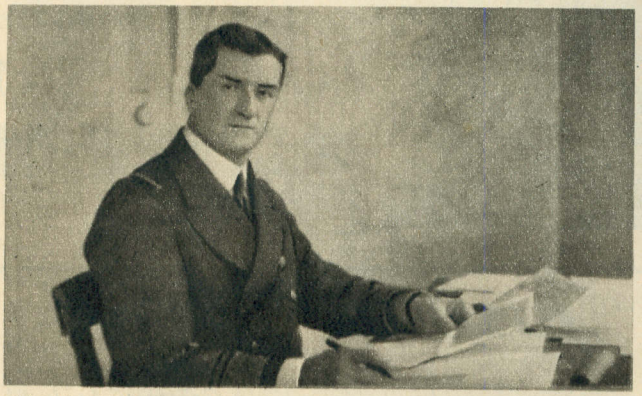
„Kemény lelkitusa után, de eljöttem. Vállalom."

Felcsillantak a szemek, mikor híre futott.

Június 18-án megjelent kiáltványa:

Honmentésről van szó. Ragadjatok fegyvert az országotokat pusztító vörös terror leküzdésére. Jelentkezzék minden hazafi!

És ami akkor történt, az eszembe juttatja a pécsi egyetem diákjait, akik mentek Mohácsnál elvérezni; a királyi apródokat, akik IV. Bélát mentették meg Muhi után; a magyar ifjakat, akik Nagy Lajost védték meg Lengyelországban... Mert diákjaim, némelyik alig 14 évvel, siettek jelentkezni, hogy az élet kapujába hívó szó után szökjenek Dunántúlra.

Horthy Miklós, mint a Magyar Nemzeti Hadsereg fővezére, munka közben Siófokon

A francia megszállók azonban tiltakoztak Horthy hadügyminisztersége ellen azzal az ürüggyel, hogy Ferenc József szárnysegédje volt. Végre abba beleegyeztek, hogy a hadsereg főparancsnoka legyen. Ezzel adtak aztán igazán fegyvert kezébe!

Kijelentette a miniszterelnöknek:

— *Az idesereglett embereket nem lehet szélnek ereszteni! A küzdelmet feladni nem szabad! Bízni kell abban, hogy a magyar nép felébred. Ez lesz majd az erőnk és nem a francia segítség!*

Július 5-én a szegedi színházban: — *Azért jöttem a városba, hogy cselekedjem, amit eddig nem lehetett... Meg kell mondanom, hogy szomorú, hogy a kormány támogatásban nem részesül. A francia hadsereg képviselői eddig segítségünkre voltak, közbe jött azonban a politika és így Versaillesben másképp gondolkoznak, mint a hadsereg. Ők nem tudják, hogy az utóbbi időben mennyien jöttek ide segítségért. Ezeket cserbenhagyni nem lehet, mert az itt egybegyűlt erők nem engedik és én sem engedem. Kitartunk, amíg hazánkat vissza nem vesszük. Csak azokat támogatom, akik egy véleményen vannak velünk, akik a mi eszméinkért, a magyar nemzeti eszmékért szállnak síkra. Politikai kalandorokat nem tűrünk többé ennek az elgyötört országnak testén. Nemzetköziekkel nem lehet többé magyar politikát csinálni! Maradjunk együtt, tartsunk ki és akkor célhoz érünk!*

Július 13-iki napiparancsa is tüzel:

— *Bajtársak! Ismét kezünkben a nemzeti zászló! Küzdelmünk nehéz lesz, de bízom a magyarok Istenében. Ne feledjétek, hogy egy ezeréves nemzet utolsó hatalmas reménysége, imája, sóhaja ti vagytok. De lesujtó kardja is, ha kell.*

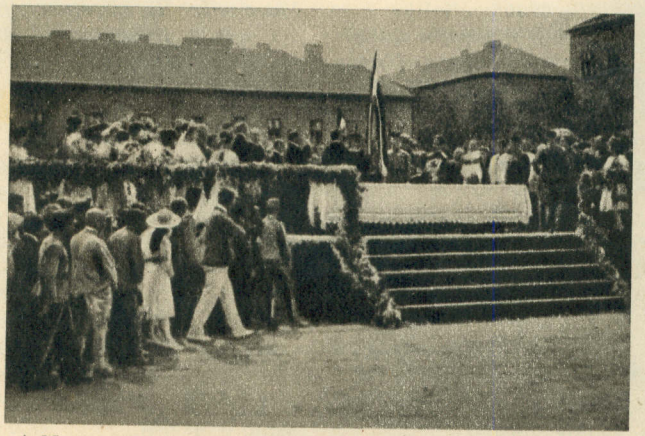
Nem lehet csodálni ezek után, ha az ellenfél életére tör. A Gondviselés azonban megóvta Horthy életét, a merénylő augusztus 2-án maga pusztult el. Hívei sem maradtak ezután tétlenül, tudtán kívül testőrsége támadt, akik szárazon és vizen őrködnek felette.

Augusztus 8-án a román megszállók felszólítják, hogy velük menjen Budapestre.

— Igen! Menni fogok, de majd csak a hadseregemmel! — Vezérkara még ellenzi az elindulást. De Horthy nem enged:

— *Ha a románok átkelnek Dunántúlra, a nemzeti feltámadásnak még reménye sem marad számunkra. Nekünk át kell jutnunk, hogy a menekülő vöröshadseregtől hadianyagot szedjünk össze, sorainkat kiegészíthessük és az ország megmaradt értékeit megvédelmezhessük. A hadseregnek indulnia kell! Én holnap repülőgépen megyek Siófokra.*

Az entente utolsó figyelmeztetése ellenére augusztus 13-án kora reggel fölszállt a repülőgépre és elindult a felvonuló csapatok előtt.

A Magyar Nemzeti Hadsereg első zászlójának felszentelése Szegeden, 1919. július 20-án

*

Mikor tizenöt év távlatából leírom ezeket a visszaemlékező sorokat, önkéntelenül a cserkészfogadalom szövege tünik elém: — teljesítem kötelességeimet, melyekkel Istennek, hazámnak és embertársaimnak tartozom.

A Novara hőse, a nemzeti hadsereg Fővezére, az ország Kormányzója és nekünk, magyar cserkészeknek legfőbb Védnökünk teljesítette kötelességeit, melyekkel Istennek, hazájának és embertársainak tartozott és minden lehetőt megtett, hogy rajtuk segítsen!

Dr Csaba Jenő.

A nemzeti hadsereg bevonulása Budapestre

Szomorú tavasz és szomorú nyár. A négy esztendős háború nyomán kifáradt országon végigszántott a Károlyi-forradalom pusztító hatása, a feltörő jobbat-akarást a tanácsköztársaság söpredék népe fojtotta vérbe, hogy aztán helyet adjon a beözönlő, zsákmányra leső oláh hadseregnek.

Szomorú napjai az országnak s szomorú napjai a bénult, letiport fővárosnak.

A mindennapos nyomorúság, állandó rettegés a bizonytalan holnapok miatt elfeledtette az emberekkel a mosolygást s reménytelenül tekintett mindenki az ősz elé.

Pedig a Dunántúlon már elindult a remény. Mivel a Szegeden megszervezett Nemzeti Hadsereg fejlődését az oláhok előnyomulása és a kisántánt állandó tiltakozása úgyszólván lehetetlenné tette, a Fővezér hadseregének zömével Fajsznál átkelt a Dunán s ezáltal seregét zseniális sakkhúzással a nagy- és kisántánt egérfogójából kimentve, a Dunántúlon folytatta a szervezést.

A Nemzeti Hadsereg útja diadalútja volt az új életre támadt magyar öntudatnak.

Szinte a 48-as idők elevenedtek meg a sastollas seregek nyomán.

Tódultak az emberek a hadsereg zászlai alá.

S az első nagy eredmény volt, hogy a Dunántúlon megállt az oláh hadsereg előnyomulása.

Mennyi érték menekült meg, mennyi könny, mennyi szenvedés hárult el így a megsanyargatott ország fölül.

S a dunántúli diadalút után eljött az a nap is, amikor az ország fővárosa tárta ki karjait a bevonuló magyar bakák előtt.

1919 november 16. Az újjászületett magyarságnak örökre emlékezetes dátuma.

Szomorú őszi idő. Az eső a korareggeli órákban szakadni kezd és szakad egész nap. De a tömeget nem kergetheti haza semmi.

A felszabadultság, a féktelen öröm szinte az egeket veri. S a szemekből is megered a zápor, az örömsírás, amikor az első sastollas vitézek lovainak patkója megkoppan a főváros kövein.

Emberek ezrei, tízezrei olvassák szinte tébolyult örömével a szorongás elmúlásának:

„. . . Én és csapataim főfeladatunknak tekintjük, hogy Budapest népén segítsünk, főleg, hogy az előttünk álló nehéz telet számára elviselhetővé tegyük . . .”

A bevonulás

Horthy Miklós fővezér vonata reggel 6 órakor fut be a kelenföldi pályaudvarra.

A Hadsereg csapattestei akkor már készen állnak, hogy a Vezér nyomán megindduljanak a főváros szíve felé.

Az útvonalon mindenütt hatalmas tömeg. Zászló-, virágerdő és túlfűtött boldog izgalom.

A Gellért téren szónoki emelvény. A sokat szenvedett város polgármestere várja itt a Fővezért.

A Ferenc József híd, Vámház körút, Múzeum körút, Károly körút, Vilmos császár út, Alkotmány utca végig pazar színpompa és lelkesedő embersereg. Az Országház előtt beláthatatlan tömeg.

És a tömeg előtt cserkészsorfal. A háborús évek játéktalan, komolyarcú gyermekei várják a Férfit, további kemény éveik örök ideálját. S csapzott, ázott kalapjuk alól vidáman csillan ki lelkesedő tekintetük.

(Balogh Rudolf felv.)

Fél kilenc felé jár az idő, amikor a mostani Horthy körtér táján (akkor Átlós útnak hívták a mostani Horthy Miklós út Kelenföld felé vezető részét) felharsan a díszinduló.

Aztán valami zúgás támad. Valami, ami erősebb a szélnél, viharnál és száll a város felett és egyre erősödik. Hullámzik, halkul, mintha fáradna, aztán megint felcsap olyan magasra, hogy remegnek az ablakok.

A felszabadult város örömkiáltása. Az ablakok kivágódnak. Kendők lobognak, virágok repülnek, egész virágeső a megkoppanó bakancsok alatt. „A mártírokat, az itt sokat szenvedett, velünk érző testvéreinket meleg szeretettel öleljük keblünkre . . .” hangzik a Fővezér szava a Gellért téren.

Aztán vonul tovább a sereg a tömeg tombolása közt.

A Kálvin téren könnyező szemű cigány banda játssza a Himnuszt. Ki rendelte oda őket? A szívük.

A Múzeumkert és a lépcsők szorongásig telten emberekkel.

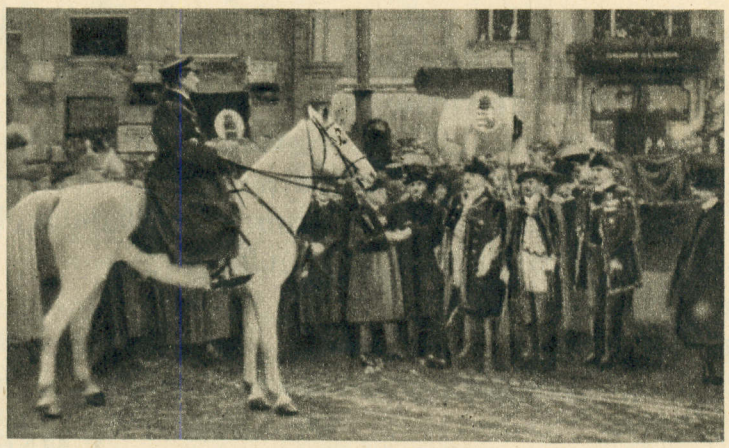
És hull a virágeső, szinte elborítja a katonákat.

Az Országháztéren Csernoch hercegprímás mond tábori misét. Utána zajlik tovább az áradat. Üdvözlő beszédek, lelkesedés-hullámok, harangzúgás és virágok.

S a Fővezér áll emelt fővel, könnyedén a hullámok felett, mint a szikla, mint a magyarság jövőjébe vetett élő hit és törhetetlen akarat.

És a Város először hajtja nyugodt álomra fejét.

A nemzet megtalálta önmagát.

A Magyar Nemzeti Hadsereg bevonulása Budapestre

A CSERKÉSZFIÚ SZAVA

Fölvonulunk lélekben ma mindnyájan, magyar cserkészek, magas Budavárába. Ünnepelni jöttünk Kormányzó Urunkat, ahogyan a gyermek ünnepli édesapját.

Felbokrétáztuk szép fehér árvalányhajjal cserkészkalapunkat, mi, árva nép fiai. Magunkra vettük cserkészruhánkat, mely ha kopott, ha színehagyott is, nekünk ünneplő, mert ez a mi munkaruhánk. Ebben éget a nap a táborban, amikor sátrat verünk, felütjük sátorállamunkat őseink módjára. Ebben ver az eső, amikor őrséget állunk parázsló tábortűz mellett. Ez a lovagi ruhánk, akkor is viseljük, ha másokon segíthetünk. Ez a mi egyszerű magyar munkásruhánk és mi megtanultuk Tőled Urunk, hogy legjobb, ha a magyar munkával ünnepel.

A messzi idegent mi is diadallal jártuk meg. Nem volt nehéz a győzelem, hiszen előttünk járt a Novara hőse. Ott áll a mi Urunk kicsi magyar hajónk veszélyes főhelyén ma is, mint ahogyan állott azon a véres parancsnoki hídon az ellenfél tüzében.

Mi tudjuk, hogy amikor egy szennyes hullám el akarta önteni az egész magyarságot, Szegeden megint parancsnoki hídra állt fel a Novara hőse és vállalta újra, úgy mint már sokszor azelőtt, az életet vagy halált magyar fajtájáért.

Köréd állunk most, a tizenöt éves évforduló alkalmából. Kicsik vagyunk még, de csillogó szemünkből feléd sugárzik fiúi hűségünk.

Várjuk a parancsod.

Buzdulunk példádon.

Követünk utadon gátépítő nagy akarással, vitézi Vezérünk, Kormányzó Nagyurunk!

A MAGYAR CSERKÉSZFIU

OTRANTO

(Balogh Rudolf felv.)

1917 május tizennegyedikén este háromnegyed nyolckor, a leszálló alkonyatban *Horthy Miklós* sorhajókapitány vezérlete alá rendelt három cirkáló, a *Novara*, *Helgoland* és a *Saida*, azonkívül két torpedóromboló a legnagyobb csendben kifutott a cattarói öbölből az Adriára. A hajócsoport teljes gőzzel hasította a hullámzó tengert és nyílegyenesen tört célja, az *Otrantói* szorost megszálló ellenséges hajóerők felé. Az volt a feladatuk, hogy megbolygassák a csatornát elzáró felfegyverezett halászgőzösöket és elsülyesszenek minden egyes útjukba akadó ellenséges hajót, hogy ezzel ismét megnyissák a tengerszorost a Földközi tengerre induló tengeralattjárók előtt.

Háborítatlanul értek a sötét éjszakában az Otrantó városa alatt fekvő *Palescia*-fok magasságáig. Három óra után a *Novara* jelzésére a három cirkáló elvált egymástól, hogy különböző ponton üssön rajta az ellenségen. A Novara *Fano* szigete irányába fordult, a Saida maradt középütt, míg a Helgoland jobbra tért el a *St.-Maria di Leuca*-fok felé. Ezalatt a két torpedóromboló Liechtenstein herceg parancsnoksága alatt végigportyázta a *Cattaró* és *Saseno* szigete közötti partrészt, nehogy erről az oldalról meglepetés érje a cirkálókat, utána pedig a Fano körül elterülő tengerrész felkutatásához fogtak. Három tengeralattjárónk pedig részben a valonai kikötő bejárata, részben Brindisi előtt foglalt állást, azzal az utasítással, hogy a kikötőből ki vagy befutó hajókat torpedózzák meg.

Hidroplánjaink szintén felderítő útra keltek, hogy a feltűnő ellenségről hírt szolgáltassanak a Novarának.

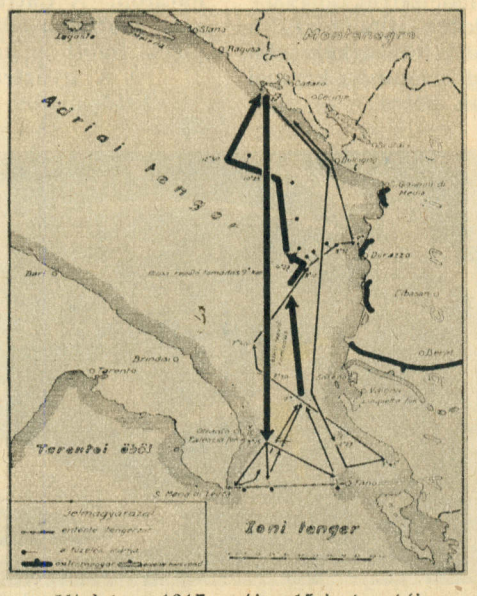
Ugyanis, mind *Valonában*, mind *Brindisiben* és *Korfu* szigetén számos angol, francia, olasz hadihajó, tengeralattjáró meg repülőgép állomásozott, készen arra, hogy bármikor felvegye a harcot.

Hogy a cirkálók nehezebben legyenek felismerhetők, Horthy levágatott árbócaikból, olyannyira, hogy nagyobb távolságból könnyen összetéveszthették valamilyen torpedórombolóval.

A Novara háromnegyed négykor találkozott először két felfegyverzett blokádgőzössel. Észrevétlenül kikerülte a hajókat, mert Horthy azt remélte, hogy a sziget közelében többet talál és nem akarta őket szétriasztani a korai harcbabocsájtkozással.

Fano közelében ellenben üres volt a tenger. Ugyanakkor, azon a tájon, ahol a Saida cirkált, megdörrentek az ágyuk és valóságos rakétaözön szállt az égnek. A meglepett gőzösök kértek segítséget, miközben megpróbálták az ellenállást. A Saida azonban egy-kettőre szétverte a csoportot. Egyet elsüllyesztett, kettőt súlyosan megrongált. A menekülők jórésze keletnek fordult, de csöbörből-vödörbe jutott. Alig értek ki a Saida lőtávolából, szemben találták magukat az ágyúzás színterére száguldó Novarával. A parázs tűzharcban lövedék csapott a Novara kórházába meg a szénraktárba is, de nagyobb bajt nem okozott. Félóra multán öt ellenséges hajó a tenger fenekére szállt, másik öt pedig ronccsá lőve himbálózott a hullámokon.

Közben fél öt tájt a Helgoland is ellenségre lelt és sikeresen elpusztított nyolc gőzöst. A torpedórombolók ezalatt Valona közelében szerencsésen megvívtak a Borea nevű olasz torpedónaszád kísérte három szállítóhajóval. A Csepel második lövése lángba borította az olasz naszádot, aztán a Balatonnal egyesülve szétroncsoltak két szállítóhajót. Az irháját mentő harmadikat útjára engedték és megfordultak, hogy idejében érjenek a gyülekező helyre. Félnyolc lehetett, midőn az ég alját füstfelhők fátyolozták be. Röviddel utána három idegen cirkáló és féltucatnyi romboló nyitott tüzet főként a Balaton ellen. Legerősebben az élen haladó torpedóromboló ágyúzott. Bár a mi hajóink jóval kisebb ágyúi számára úgyszólván lőtávolon kívül volt, a Csepel egy pompásan célzott lövése telibe találta. A pillanatnyi zavarban hajóink egérutat nyertek és a túlerő elől a durazzói osztrák-magyar ütegek oltalma alá igyekeztek. Az üldözők látva sikertelenségüket, a hiábavaló, céltalan lövöldözést, kevéssel később nyugatnak fordultak és elhajóztak.

Vázlat az 1917. május 15-i otrantói tengeri ütközethez

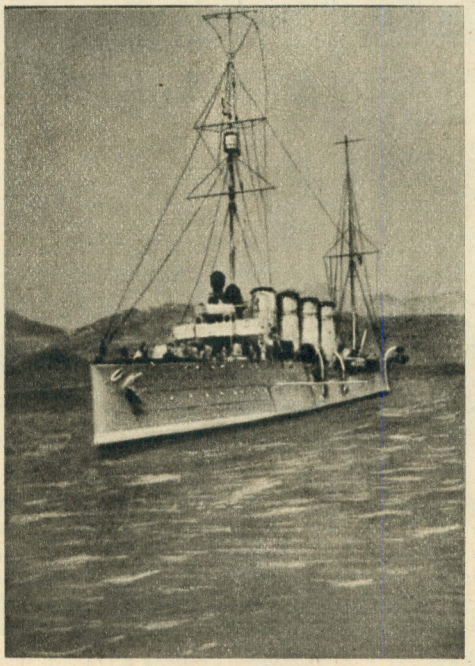
Ez a csoport találkozott azután elsőnek a sikeres pusztítás után a Novara rádióparancsára visszavonuló és egyesülő cirkálókkal.

Megtámadták Horthyékat, ám mihelyt felismerték, hogy álcázott cirkálókba kötöttek bele, hamar visszavonulót fújtak. Vagy húsz kilométer távolból követték a Novara-csoportot és közben fellármázták a hírrel a környéken hajózó többi egységet. A feltünő újabb füstfelhőkre a Novara a csatarend élére állt és miközben visszavert két olasz repülőtámadást, harcrakészen várta az Acton tengernagy vezetése alatti, Brindisiből eléjük sietö tizenkét egységnyi hajócsoportot. Tizenkét hajó, közöttük négy nagy cirkáló rohant a kisded cirkálórajra, azonkívül, hogy már a kora reggel fellármázott korfui francia hadihajók és repülőgépek is minden percben felbukkanhattak.

Valamivel kilenc óra előtt a Novaráról Cattaróba röppent a távirat :

„A menetirányban, a látóhatár alatt ellenséges cirkálók, kifutás eredménnyel kecsegtet."

Azaz felvesszük a túlerővel a harcot ! Ujabb repülőtámadás. Az elhárítóágyúk visszaverik. Végre félórai idegtépő várakozás után égnek szegik torkukat a páncéltornyok fenyegetően ásító ágyúcsövei. Egetrázó dörrenés kíséretében füttyennek ki a gránátok. 9 óra huszonnyolc perc !

A harcra kész „Novara"

És délig egyvégtiben dúlt a küzdelem. Köröskörül szökőkutat vernek a tengeren a lövedékek. Lőporfüst fátyolozza be a levegőt, csapódik le az izzadtságmarta arcokra. Tompán dohognak a gépek, a kéményeken böffenve tör a szabadba a sűrű, fekete füst. A gépházban ötvenkét fok a meleg ! Pokoli a munka, de van fütő, aki énekel !

Riad a parancs. — Működésbe hozni a ködfejlesztőket ! — Nem, nem a visszavonulást takarni ! Hanem, hogy a leple alatt közelebb férkőzhessünk az ellenséghez és eredménnyel használhassuk a kisebb kaliberű ágyúinkat, meg a torpedóinkat is.

A szél azonban ellenünk dolgozik. Rögtön oszlik a köd. Itt a csata tetőpontja ! Robbanás robbanás után. Egyikbe beleremeg az acélvár. Telitalálat éri a Novarát és *Szuborits* korvettkapitány, a Novara első-tisztje iszonyú sebekkel borítottan roskad holtan a fedélzetre . . .

A Novara előretör. De az ellen kitér útjából. Elhúzódik a kísértetiesen pontosan célzott lövedékek elől. Búvárhajótámadás . . . gyorstüzelő zeng, géppuska kerepel, repülő is zúg . . . véres fejjel vonulnak hátra.

10 óra tíz perc . . . Ujabb telitalálat ! A parancsnoki torony mögé csapódik be. Sorozatos robbanás dörren a nyomán. Felrobbant a felvonóban a lőszer! Mérges gáza elárasztja a toronyszobát. Szédelegnek a tisztek és Horthy..... Horthy sorhajókapitány repeszdarabtól sebesítetten bukik el ! Saját bajukat feledve rohannak segélyére. A hajóorvosnak reszket kezében a kötszer, amint lázas gyorsasággal pólyálja. De bármennyire is tiltakozik, a parancsnoka kiviteti magát a torony elé és egy székről vezeti tovább az ütközetet, míg a terjengő gáz meg nem fosztja eszméletétől. Egy pillanattal később már ocsudik és túlemelkedve kínzó sebe fájdalmán, adja tovább rendelkezéseit.

Fél tizenegy . . . Tizenöt centiméteres gránát üti át a páncélzatot. A turbinateremben robban, sorra roncsolja a gépeket. Nyolc kazánban nyomban ki kell oltani a tüzet, félő a kazánrobbanás ! Emberfölötti erővel hajrázik a személyzet . . . Hiába ! Lassul az iram és tizenegy után nem sokkal a Novara jelzi, hogy pár perc mulva a gépei megállanak ! . . . és akkor . . .

És akkor kitör a Helgoland, ágyúi borzalmas pergőtüzét a szemben álló fél vezérhajójára összpontosítva, magára tereli az ellenség dühét. Saját testével fedezi a Novarát, mialatt a Saida vontatókötélre igyekezik venni. Sorsdöntő pillanata volt a csatának. Valóságos hőskölteméný. A vakmerő előretörés láttán az ellen megzavarodik. Tüze gyengül, fokozatosan távolodnak, majd lőtávolon kívül megkerülik a három cirkálót, hogy azután félkörös állásba fejlődve megálljanak.

Haboznak, tétováznak, majd mintha felismernék a Novara kritikus helyzetét, az egyik gyorscirkáló teljes gőzzel, heves ágyúzás kíséretében rohan feléje . . . Jön a torpedótámadás !

A Helgoland megismétli bravúrját. Ismét testével védi a parancsnoki hajót ... újra pergőtűz harsan. A támadó cirkáló elfordul, de mögüle torpedónaszád ront elő. Hármas össztűz fogadja, veri vissza.

Azután elérkezett a végső megpróbáltatás . . . Tizenegy óra harmincöt perckor az ellenhad vonalba fejlődve ismét rohamra tör . . .

És a Novara fedélzetén felhangzik a sebesült Vezér parancsszava. — Tűz . . . tűz . . . míg élünk . . . míg a golyó tart ! . . .

Kemény arcán, egymásra szorított ajakán az elhatározás. Vagy győz, vagy hal harcos halált !

Győzött ! Nem hiába ízzottak az ágyúcsövek, nem hiába szórták a végső tusára szánt irgalmatlan acélmagvukat. Az ellenség lendülete megtörött és a hajóhad hirtelen délnek fordult. Megkezdte a visszavonulást . . . akkor, midőn hajók árnyképe bukott fel az északnyugati látóhatáron. A Cattaróból érkező erősítés. Két óra hét perc volt. Sorfalba álltak a tisztek, a legénység és az elnyugodó vizek fölött mámorosan harsant, szállt a diadalkiáltás :

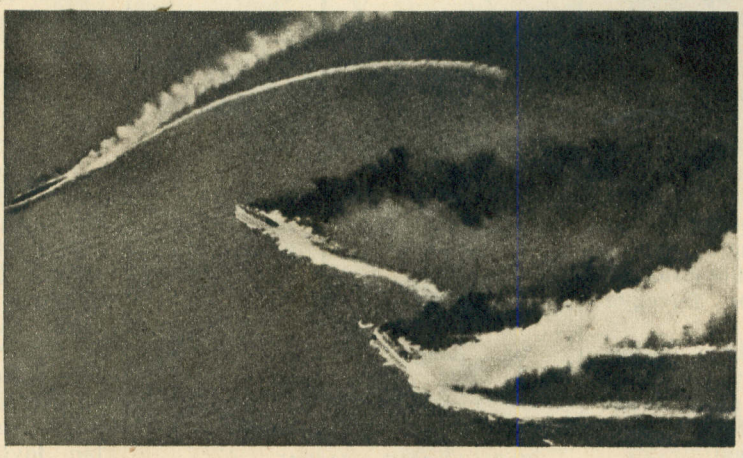
— A győztesre ! . . . Hurrá . . . hurrá . . . hurrá ! . . .

1917 május tizenötödikén este futott be a cattarói öbölbe a Novara. Mögötte két diadaltársa és ünnepélyes, lassú menetben az egész cattarói flotta.

Tizenhét ellennel szemben nyert Horthy Miklós sorhajókapitány sebesülten csatát. Ezernyi torokból harsant tiszteletére : éljen, zsívió, hurrá ! Mi némán sorakozunk, csak szemünkben villan a fohász :

— Magyarok Istene ! A Vezérnek . az otrantói Hősnek . . . . . életére áldás!

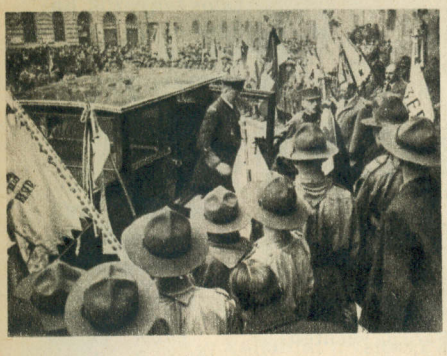
*

A „Novara", „Saida" és „Helgoland" cirkálóink az 1917. május 15-i otrantói ütközet legválságosabb idejében ködöt fejlesztenek (Olasz légi felvétel)

Mostani számunk felvételeinek egyresze Pilch Jenő: „Horthy Miklós" című könyvéből való

vitéz Nagybányai Horthy Miklós és a magyar cserkészet

A Kormányzó Úr a Városi Színházhoz érkezik.

A Kormányzó Ur Őfőméltósága *már az 1920. év elején a magyar cserkészmozgalom* fővédnöke lett és azóta mondhatni, benne él a mozgalomban. Őnála a fővédnökség nemcsak hivatalos tisztséget jelentett, hanem állandó és személyes kapcsolatban állt és áll ma is a mozgalommal és magukkal a cserkészfiukkal. Az elmult 15 év alatt nem volt a magyar cserkészetnek egy olyan fontos megmozdulása sem, melyet a Kormányzó Ur személyes közreműködésével ne támogatott volna.

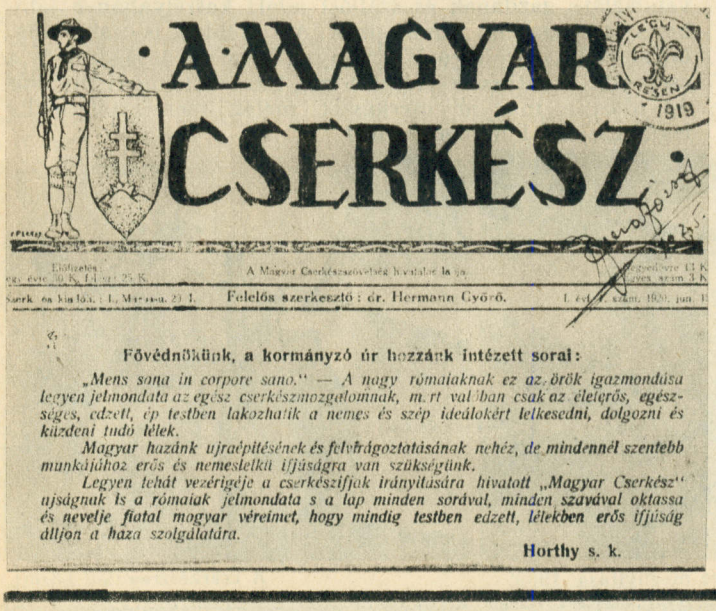
Amikor Őfőméltósága fővédnökünk lett, a magyar cserkészet még korán sem volt olyan impozáns méretű mozgalom, mint amilyennek ma — jórészt az ő támogatása folytán — mondhatjuk. A Kormányzó Ur bölcsesége már a nekiindulásnál felismerte a cserkészeszme nemzetnevelő jelentőségét és magyar szíve teljes melegével melléje állt. 1920 május 10-én a következő sorokkal hívja fel a magyar társadalom figyelmét a cserkészetre :

Az elmult zivataros idők után minden reményünket a jövő nemzedékbe vetjük, a magyar ifjúságra vár a feladat, hogy hazánkat egy hosszú háború és két forradalom romjain újjáépítse. Ezt a feladatot csak egészséges, erőstestű, éplelkű és szilárd akaratú férfiakkal lehet megoldani. Ilyen férfiakat nevelni a hazának : ez a célja a magyar cserkészmozgalomnak. Ennek elérésében számítok a magyar társadalom minden rétegének önzetlen támogatására.

1920 május 20-án rendezi a Szövetség az első cserkész díszelőadást a Várszínházban. Az előadáson az egyházi, katonai és világi főhatóságok élén megjelenik a Kormányzó Ur Őfőméltósága. Sulyok János „A cserkész álma" című darabjában fellépett ifj. Horthy István is, mint a 11. sz. Bocskay-csapat cserkésze.

1920 június 15-én jelenik meg a „Magyar Cserkész" első száma. A Kormányzó Ur bevezető sorai indítják útnak a 8 oldalas kis lapot. Ezek a sorok lelkesítenek és egyúttal célt is mutatnak : „Mens sana in corpore sano". „Magyar hazánk újra építésének és felvirágoztatásának nehéz, de mindennél szentebb munkájának erős és nemeslelkű ifjúságra van szüksége".

1920 október 3-án a budapesti csapatok fényes keretek között cserkésznapot és szemlét rendeztek a Vérmezőn.

A MAGYAR CSERKÉSZ

1919

Előfizetési ... A Magyar Cserkészszövetség hivatalos lapja. ... Felelős szerkesztő : dr. Hermann Győző.

Fővédnökünk, a kormányzó úr hozzánk intézett sorai:

„Mens sana in corpore sano." — A nagy rómaiaknak ez az örök igazmondása legyen jelmondata az egész cserkészmozgalomnak, mert valóban csak az életerős, egészséges, edzett, ép testben lakozhatik a nemes és szép ideálokért lelkesedni, dolgozni és küzdeni tudó lélek.

Magyar hazánk újraépítésének és felvirágoztatásának nehéz, de mindennél szentebb munkájához erős és nemeslelkű ifjúságra van szükségünk.

Legyen tehát vezérigéje a cserkészifjak irányítására hivatott „Magyar Cserkész" ujságnak is a rómaiak jelmondata s a lap minden sorával, minden szavával oktassa és nevelje fiatal magyar véreimet, hogy mindig testben edzett, lélekben erős ifjúság álljon a haza szolgálatára.

Horthy s. k.

A Kormányzó Ur Őfőméltósága a kormány és főváros vezetősége élén fogadta 2000 cserkész díszmenetét és végignézte a bemutatásokat.

1920 október 31-én este 7 órakor fogadta a Kormányzó Ur a budapesti cserkészek fáklyás zenével egybekötött hódoló felvonulását. A nagy hideg ellenére 1000 cserkész vonult be a királyi palota belső udvarára lampionokkal és katonazenével. Ravasz Árpád szövetségi elnök mondott ünnepi köszöntőt. Őfőméltósága válaszában a következőket mondotta :

Ismerem ezt a szép mozgalmat és remélem, hogy a lelkesedés nem lesz olyan, mint a fáklya lángja itt, mely hamar elég, hanem végigkíséri a cserkészeket egész életünkön. Nagy szüksége van a hazának jellemes férfiakra, a kimüvelt észre épúgy, mint az érdes tenyérre.

Gróf Teleki Pál első magyar főcserkész hosszas betegsége miatt 1923. év őszén lemond tisztségéről. Gr. Khuen-Héderváry Károly az új főcserkész, akit a Kormányzó Ur augusztus 13-án nevezett ki, aki 1923 október 14-én a Vérmezőn megtartott országos ünnepség keretében tette le fogadalmát. A bensőséges, szép ünnepséget megtisztelte

Szemle a Vérmezőn.

jelenlétével a Kormányzó Ur is, mint a mozgalom szeretett fővédnöke. Egyben felhasználva az alkalmat, bemutattatta magának a szövetségi elnökséget és melegen érdeklődött a mozgalom fejlődése iránt.

1924 márciusában alakult meg állami és társadalmi előkelőségekből a Cserkész Nagytanács, hogy cserkészetünknek súlyos és jelentős hátteret adva, azt hathatósan támogassa és fejlődésében elősegítse. E Nagytanács élére vitéz nagybányai Horthy Miklós Kormányzó Ur Őfőméltósága és Albrecht főherceg őfensége állt. Hogy az új Nagytanács tagjainak bemutathassák az egyetemes cserkészmozgalmat és ismertethessék jövő törekvéseiket, április 27-én délelőtt díszelőadást rendezett a Szövetség a Városi Színházban. Ez a díszelőadás igazán nagy esemény volt cserkész és társadalmi szempontból egyaránt. Azzá tette a Kormányzó Ur megjelenése, akivel eljöttek a főhercegek és az egyházi és állami élet főméltóságai.

Az 1924. év másik nagy eseménye volt a kopenhágai jamboree. Ez volt a magyar cserkészet első komoly, nemzetközi szereplése, amikor is a megrendezett cserkész világbajnokságok során Amerika és Anglia után végzett a magyar csapat. Az egész ország nagy lelkesedéssel ünnepelte a győztes magyar cserkészetet. A Kormányzó Ur kitüntetésképpen augusztus 30-án magához kérette a versenycsapatot. A szemle a Vár belső udvarán folyt le. Őfőméltósága melegen gratulált a vezetőségnek, megszemlélte a jamboreeről hozott szép díjakat és közvetlenül elbeszélgetett a versenycsapat tagjaival. Jókívánságait a jamboreeról kiadott emlékkönyvhöz írt bevezető soraiban is megismételte : *Továbbra is lelkes odaadással fejlesszék szellemi és*

testi képességeiket, mert így nem marad el a magyar névre dicsőséget hozó még szebb és fényesebb eredmény.

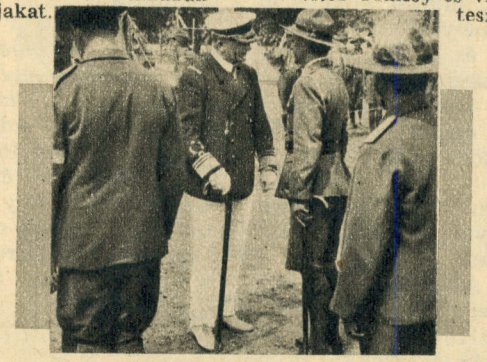
1926. Nemzeti Nagytábor. A megyeri dombokon gyűlik össze nagy találkozásra a magyar cserkészet, hogy lássa és megismerje egymást. 1926 július 17-én felkerekedik a 7000 cserkész és mint valami nemzeti zarándoklat, bevonul a Vérmezőre hódolni Magyarország főméltóságú Kormányzója, a Nemzeti Nagytábor fővédnöke előtt. A Kormányzó Ur nagy beszédet intézett a cserkész seregheZ, melyben méltatta a Nemzeti Nagytábor jelentőségét és részletesen fejtegette a cserkészmunka fontosságát és érdemeit s végül megköszönte a külföldieknek, hogy eljöttek a magyar fiúkat megismerni. Aznap délután pedig családjával együtt meglátogatta a megyeri tábort, ahol az emlékezetes nagy riadóval fogadták a fiúk.

A Kormányzó Úr megszemléli a Dániában nyert díjakat.

vitéz Temesy és vitéz Faragó jelentést tesznek.

Világjamboree. 1933.

1927 augusztusában Helsingőrben nemzetközi cserkész vízi-versenyek voltak. A tengeri nemzetek cserkészeinek a találkozója volt ez, hisz a versenyek is egy tengeröbölben folytak le. A tengerétől megfosztott, szárazföldi kis magyar nemzet is elküldte a maga fiait erre a találkozóra. A magyar virtus legyőzte a tengert és a tengeri nemzetek fiait. Az egész világ cserkészete tapsolt ehhez a sikerhez. A derék magyar fiúknak minden díjnál és ünneplésnél jobban esett az alábbi távirat :

„Kormányzó Ur Őfőméltósága büszke örömmel értesült arról a fényes eredményről, melyet a dániai nemzetközi tengeri cserkészversenyeken a magyar csapat elért. A sikerhez melegen gratulál s a csapat hódoló táviratáért szíves köszönetét fejezi ki.

Őfőméltósága parancsára : Ambrózy

kabinetirodai tanácsos."

A Kormányzó Urat valóban annyira meghatotta ez a bravuros győzelem, hogy a Ludovika Akadémia 1927 augusztus 20-án tartott tisztavató ünnepélyén mondott beszédében is felemlítette.

Mindezideig nem volt a magyar cserkészetnek országos zászlója. A gödöllői hölgyek gyönyörű selyemzászlót hímeznek a magyar cserkészeknek. Ezt az országos zászlót a Kormányzó Ur jelenlétében avatják fel és adják át Gödöllőn 1927 szeptember 25-én.

A Kormányzó Ur 1928 junius 18-án volt 60 éves. Az egész ország lelkesen ünnepli a Kormányzót. Nemcsak a hivatalos tényezők, hanem maga a nép is egymással versenyezve viszi hódolatát és jókívánságait Őfőméltósága elé. A Magyar Cserkész mint a mozgalom orgánuma, ünnepi számmal köszönti a magyar cserkészet fővédnökét. 1929. év az angliai jamboree éve. A multak tapasztalatain okulva nagyarányú felkészültséggel indul útnak 800 magyar cserkész az Arrowe-parkba. Nem voltak már világbajnoksági versenyek, inkább a tábori élettel meg a bemutatásokkal kellett sikert aratni. A magyar fiúknak ez is pompásan sikerült. Nagyszerű bemutatásaik és ötletes mókáiknak híre bejárta egész Európát. Mikor itthon november 3-án az Ufa-filmszínházban tartott beszámolón sorra kerültek ezek a számok, a Kormányzó Ur családjával együtt végigtapsolta az egész előadást.

Legjobban azonban akkor tudta meg a magyar cserkészet, hogy milyen szeretetteljes és áldozatkész fővédnöke Horthy Miklós Kormányzó Ur, amikor megbízták az 1933. évi jamboree megrendezésével. A magyar fiú ki tudta vívni azt, hogy hatalmas és gazdag államok előtt ő legyen méltó erre a kitüntetésre, de a tényleges megrendezéshez nagyobb erők támogatására is szükség volt. Ezt a nagyobb erőt adta meg vitéz nagybányai Horthy Miklós nemcsak az államhatalom hivatalos támogatásának biztosításával, hanem elsősorban és legfőképpen a maga személyében.

Tudott volna találni a magyar cserkészet pompásabb és szebb jamboreeterepet Magyarországon, mint amilyent a Kormányzó Ur Őfőméltósága a saját parkjában adott Gödöllőn ? A jamboree parancsnokság tudja igazán, hogy mennyire nem. Az egész világ cserkészete hálás ezért a főúri gesztusért Őfőméltóságának. De ő nemcsak táborhelyet adott, hanem kijött közénk a jamboreera. Nem törődött azzal, hogy a jamboree zaja megzavarja egész nyári nyugalmát és kényelmét. Amikor a megnyitó ünnepségen fehér paripáján fényes kíséretével bevágtatott a hatalmas arénába, a nagy fejedelmek fenséges pompáját idézte a világ szeme elé. Aztán sorra bejárta a világtábor minden zegét-zugát és szóbaállt minden külföldi csapattal. Sőt maga is beállt vendéglátó gazdának és szállást adott kastélyában a jamboree legmagasabb vendégeinek. A külföldiek is csak csodálattal tudtak szólni a Kormányzó úr atyai jóságáról és a cserkészet iránti szeretetéről. S ma, tizenöt kemény munkás év után a magyar cserkészet meleg szeretettel hódol legmagasabb Pártfogója előtt.

A vízicserkészek között.

A IV. Világjamboree megnyitása. 1933.

A cserkészrepülők között.

A vitézi rend

Éppen a legválságosabbb időben hagyta el a nemzetet az ősi magyar virtus : a vitézség. A magyarságot szinte pusztulásba vívő kommunizmus leverése után a nemzet vezére, a kormányzóvá választott Horthy Miklós tengernagy lelkében forrott egybe a gondolat : a háború alatt áldozatos lélekkel vitézen küzdők megjutalmazása és a nemzeti léleknek a nemzet jövője biztosítása érdekében való megerősítésének gondolata.

A magyar nemzet dicsőséges és hanyatló korokkal változatos történelme mutatta meg neki, hogy felfelé ívelő pályán csak akkor haladhat a nemzet élete, ha intézményesen biztosítjuk a hazafi erények fönntartását : a magyar föld szeretetét s a föld és a rajta élő nemzet fennmaradását biztosító munkát és a védelmét szolgáló vitézséget. Ezeknek biztosítására alapította a Kormányzó Ur Őfőméltósága a

(M. T. I. felv.)

— Tegyétek le az esküt . . .

Vitézi Rend-et. A magyar föld szeretetének erősítésére elrendelte, hogy azoknak, akik a világháborúban hősiesen harcoltak, vagy ha hősi halált haltak, elsőszülött fiúknak a nemzet földet adjon, hogy azt ők művelve megszeressék, felvirágoztassák s a hazának szeretetét, megbecsülését polgártársaik előtt szorgalmas életükkel példázzák. Ezzel az elidegeníthetetlen földdel és ennek a hazaszeretetnek fokozásával kívánta biztosítani Őfőméltósága azt a szellemet, amely lesujt minden felforgató, állam- és nemzetellenes törekvésre.

A *Vitézi Rend* megszervezésénél azok az intézmények szolgáltak mintául, melyek a magyar nemzet ezer esztendeje alatt a hazaszerető, önfeláldozó vitézeket foglalták magukba. Ezek a régi rendek : az Árpádházi királyok birtokadományozásával a haza szolgálatára kötelezett királyi vitézek : servientes regis, az Anjou királyok banderiális vitézei, majd a Róbert Károly király alapította Szent György lovagrend, Európa második lovagrendje, a Zsigmond király alapította Sárkány-rend lovagjai. Feladatuk volt : Istennek szolgálni istenes, hithű élettel s az egyház védelmével, a királynak szolgálni bent a haza határain belül fellázadók, hatalmaskodók ellen, védeni a hazát a rátörő ellenség ellen, a haza határain kivül harcolni a hitért s a király és a haza dicsőségének emeléséért.

Ezeken a feladatokon kivül régen a királyi vitézek, a lovagok birtokukon, váraikban a földművelésnek, iparnak, művészetnek voltak ápolói s a nép között tanítói. A *Vitézi Rend* felállításával az alapító *Kormányzó Ur* is azt kívánja, hogy a telekhez jutott vitézek ne csak a magyar virtusnak, a vitézségnek legyenek példaképei, hanem a föld művelésében szorgalmukkal és szakértelmükkel legyenek példaképei a béke munkájának is.

A vitéznek első fiúgyermeke mint vitézi várományos örökli a vitézi címet. Igy biztosítja a *Vitézi Rend* jövőre a nemzet biztonságát s kapcsolja össze a multat a jelenen át a jövővel.

1920 augusztusára volt készen a *Vitézi Rend* szervezése. Akkor adta ki mai tiszteletbeli főcserkészünk, gróf Teleki Pál akkori miniszterelnök azt az alaprendeletet, melyen a rend szervezete nyugszik.

A *Vitézi Rend* a következőképpen épült ki.

A vitézek első választott főkapitánya : Őfőméltósága vitéz nagybányai Horthy Miklós, Magyarország kormányzója.

A Rend ügyeit vezeti a Vitézek Főkapitánya helyettese, aki mellett az ügyvezető törzskapitány az *Országos Vitézi Szék*-nek vezetője. Az ország nyolc *vitézi törzs*-székre van felosztva, mindenik élén egy-egy törzskapitány áll. A törzsszékekbe 3—4 vármegye *vitézi széke* van beosztva.

Amint elkészült az országos szervezés, 1921 május 22-én a törzskapitányok eskütétele volt az első mozzanat a Vitézi Rend nyilvánosság elé lépésében. A királyi várpalota Szent Jobbról elnevezett várkápolnájában történt a nevezetes esemény. 1921 augusztus 21-én volt a királyi várkertben az első vitézi avatás. Attól kezdve 1929-ig minden évben volt vitézi avatás. A vitézek a Kormányzó előtt letették a vitézi esküt, majd egyenként járultak a Kormányzó Ur elé, aki a vitézi díszkarddal vállukat megérintve, vitézzé avatta őket. A *Vitézi Rend* tagjai közé 3110 tiszti vitézt, 232 tiszti vitézváromanyost, 8592 legénységi vitézt és 858 legénységi vitézváromanyost avattak fel. Tehát a *Vitézi Rend*-nek 12.790 tagja van.

Azt a célt, hogy minden felavatott vitéz telket kapjon, a *Vitézi Rend* nem tudta keresztül vinni, mert sem adományokból, sem a földreform útján nem jutott annyi földhöz, hogy a jogos igényeket kielégíthesse. Az eddigi vitézi telkek nagysága 63.682 kat. hold, melyet 360 tiszti vitéz és 3179 legénységi vitéz között osztottak meg.

Nekünk cserkészeknek a *Vitézi Rend*-re tisztelettel és megbecsüléssel kell tekintenünk, hiszen a hazafias erények sok ezer példáját látjuk magunk előtt s e példák után indulva minden cserkésznek kötelessége magában a tíz törvény teljesítésével a különb embert úgy kialakítani, hogy akár békében, akár háborúban vitézül teljesítse kötelességét s ő is legyen biztosítéka a szebb magyar jövendőnek, amiért a *Vitézi Rendet* Magyarország Főméltóságú Kormányzója életre keltette.

vitéz Máriaföldy Márton

(M. F. I. felv.)

Vitézzé avatlak ! . . .

A „Magyar Cserkészszövetség csapatainak hangversenye" fedezte fel a nagy szenzációt Dugó Jani a rádióműsorban. Hát ez éppen nekem való mulatság! Eddig a cserkészek úgyis csak sátrat vertek, meg állathangot utánoztak a rádióelőadások alkalmával. Hm, most milyen komoly muzsikával próbálkoznak? Akár mi is lesz velem, nekem azt közelről kell megtapasztalnom. Micsoda riport lesz ebből a Magyar Cserkész számára!

Amit Dugó Jani, a mintacserkész, egyszer kimondott, azt bizony állja is. Kerített valahonnét egy rossz hegedűtokot, nagybüszkén

hóna alá csapta és megindult elszántan a rádió Sándor utcai épülete felé. Hogy itt mi mindent látott és tapasztalt az október 25-i nagy cserkészhangverseny alkalmával, arról beszéljen az általa beküldött, a fogalmazási és helyesírási hibáktól megtisztított riportja.

*

„Még jóval a kezdés előtt érkeztem meg a rádió épületébe, máris zsúfolásig megtelt minden talpalatnyi hely cserkésszel. Helyesebben mondva „cserkész zeneművésszel". A portás bácsi szerint a Gyöngyös bokréta bemutatkozása óta nem volt egyszerre ennyi ember a studióban. Mindegyiknek a kezében kóta, vagy hangszer és az izgalomtól, meg a fülledt melegtől kipirultan próbálja a maga szerepét. Éktelen nagy volt a lárma és a szaladgálás. Itt már minden szereplőnek meg volt a főpróbán a mikrofón szempontjából megállapított helye, mert a különböző zenekaroknak más-más távolságra kell ülniök a mikrofóntól. Bizony, furcsa szerszám az a mikrofón. Legalább is így mesélte egy kis feketeképű csellista, akinek segítettem a hangszerét cipelni, mert nagyobb volt, mint ő maga.

A nagyteremben sikerült egy székre feltérdelnem és így beláthattam a terepet. A mikrofón közelében helyezkedett el egymás mellett a mandolin, a szájharmónika és a szalónzenekar. Középen állt fel a kispestiek 70 tagú énekkara. Leghátul helyezkedett el a Lóczyak hatalmas fúvószenekara. Örültem, hogy olyan sokan vannak, mert így nem vették észre, hogy csak besurrantam az üres hegedűtokkal.

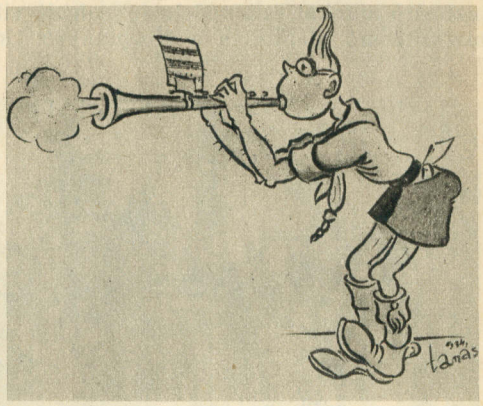
Kihallgattam az egyik karmester bácsit, mikor mesélte a másiknak, hogy a Szövetség megszavaztatja a rádió közönséget. Amelyik számra a legtöbb szavazat esik, azok értékes jutalmakat kapnak. Én bizony nehezen tudnám megmondani, hogy a másfélórás műsorból, melyik szám volt a legszebb. A 33. sz. Széchenyi csapat szalónzenekarának apró hegedűsei olyan ambícióval muzsikáltak, mintha már most is filharmónikusok lennének. Szépen énekeltek a 185. sz. kispestiek. Legjobban a „Szellő zúg távol..." kezdetű nótájuk tetszett. Ezt minden magyar cserkésznek illenék tudni. Azt mondották, hogy újdonság volt a mikrofón előtt az újpesti Szalézi-intézet 300. sz. csapatának mandolinzenekara és a 221. Anonymusok szájharmónika-együttese. Különösen Kovács Pista olyan szépen harmonikázott, hogy őt külön is ajánlom, hogy szerződtesse a rádió. Bizonyosan sokan fognak szavazni a szép hegedű-, tárogató-, meg tubaszólókra is. Meg is érdemlik. Én azonban csak a Lóczy-zenekar mellett szavazok, nemcsak azért, mert egész előadás alatt köztük bújtam meg, hanem, mert el kell ismerni, hogy nagyon tudnak. Egyik meg is súgta, hogy ők már három jamboreen fújták a talpalávalót. Meg is látszik rajtuk."

(m. gy.)

Az október 25-iki Cserkészhangverseny szavazásának erdménye

A szövetségi Rádiócsoport felhívása alapján a következő naptól fogva állandóan érkeztek a levelek az ország különböző vidékéről, sőt még külföldről is. Itt kell megemlékeznünk arról a szeretetről, ahogyan a hallgatóközönség felkarolta a mi kérésünket. Igaz megértésről tanuskodik valamennyi levél, melyben igen sok kérés is volt, hogy ilyen és hasonló cserkészszereplések minél gyakrabban legyenek. Amikor e sorokon keresztül köszönetet mondunk, egyúttal megígérjük, hogy rajta leszünk, hogy a jövőben e kérést valóra váltsuk. Természetesen a lehetőségektől és a rádió szeretetreméltó vezetőségétől is sok függ.

Minthogy a szavazatok között az egyes helyeknél igen nagy eltérés mutatkozott, a zsűri úgy határozott, hogy az első helyre került zenekar egy általa kiválasztott teljes zenepartitúrát kap, a második, harmadik és negyedik a helyezésnek a „Magyar Cserkész"-ben való közzétételét és valamennyi szereplő zenekar, illetőleg szóló szereplő még külön emléklapot kap.

Íme a sorrend:

1. A 300. sz. Sarlós Boldogasszony cserkészcsapat mandolinzenekara.

2. A 33. sz. Széchenyi cserkészcsapat szalónzenekara.

3. A 185. sz. Wekerle cserkészcsapat énekkara.

4. A 221. sz. Anonymus cserkészcsapat szájharmonikazenekara.

Ez a közönség döntése. De hangsúlyoznunk kell, hogy kivétel nélkül valamennyien szépen játszottak és ha nem siet a közönség a segítségünkre, bizony nehéz lett volna dönteni.

By per. mission of Mr. Lloyd Osborne.

IRTA: R. L. STEVENSON — FORDITOTTA: vitéz TEMESY GYŐZŐ

Miről volt szó eddig?

(A „Benbow tengernagyhoz" címzett öreg csapszékben megtelepszik egy vén tengeri medve, Bill, a kapitány, aki a jelek szerint valamikor kalóz volt. Mindenkit rémületbe ejt viselkedésével. Egyik napon egy másik titokzatos tengerész jelenik meg, a „Fekete kutya", akinek megjelenése rémülettel tölti el Billt. A két tengerész összeverekszik. A „Fekete kutya" sebesülten eltünik, Bill gutaütést kap s csak az orvos közbelépése menti meg az életét. Összebarátkozik a fogadós fiával, Jimmel. Elárulja Jimnek, hogy Flint kormányosa volt s a Flint emberei üldözik őt. Egy napon aztán meg is jön a figyelmeztetés. Ebből megtudja, hogy 10 órakor jönnek érte. A rémület megöli. Jim mindent elmond anyjának s hogy biztositsák maguknak a halottól járó pénzüket, felnyitják a halott ládáját. Közben a vak koldus ujra a fogadóhoz jön, az ajtót zárva találja s eltávozik. Jim és anyja kapkodva szednek össze valami kis pénzt és elmenekülnek. A fogadó magára marad.)

A domb lábán túl, alig félúton a tanya felé, kiértünk a holdvilágra. De nem ez volt a legnagyobb baj. Már hallottuk a rohanó léptek zaját és ahogy visszatekintettünk, egy ide-oda lebegő és gyorsan közeledő fény mutatta, hogy az érkezők lámpást hoznak magukkal.

— Fiacskám — mondta anyám hirtelen, — fogd a pénzt és rohanj vele. Én mindjárt elájulok.

Azt hittem, hogy most biztosan végünk van. Hogy átkoztam magamban a szomszédok gyávaságát! Szemére hánytam anyámnak a becsületességét és kapzsiságát, az előbbi vakmerőségét és a mostani gyöngeségét! Szerencsére éppen elértük a kis hídat. Átsegítettem anyámat a túlsó part szélére, noha erősen támolygott, ahol aztán valóban a vállamra roskadt. Nem tudnék számot adni arról, hogy honnan vettem az erőt hozzá, azt hiszem, nem is jártam el gyöngéden; de sikerült levonszolnom a vízpartig, sőt egy kissé a híd íve alá. Tovább nem tudtam cipelni, mert a híd olyan alacsony volt, hogy magam is éppen csak alája tudtam mászni. Igy tehát ott kellett maradnunk — anyám úgyszólván teljesen látható volt és a kocsmától hallótávolságra voltunk.

V. FEJEZET.

A vak ember pusztulása.

Bizonyos tekintetben a kíváncsiságom nagyobb volt, mint a félelmem. Nem tudtam nyugodtan maradni, ahol voltam, hanem visszamásztam újra a partra, amíg csak végig nem láttam az utat az ajtónkig. A fejemet egy bokor födte el. Alighogy elhelyezkedtem, megérkeztek az ellenségeink, valami heten vagy nyolcan. Lépésük dobogott az úton, amint futottak. A lámpást vivő ember ment az élen. Három ember futott együtt, kéz a kézben, még a ködön át is felismertem, hogy a középső ember a Vak Koldus. A következő pillanatban felcsattanó szava mutatta, hogy igazam volt.

— Törjétek be az ajtót! — kiáltotta.

— Igen, igen uram! — válaszoltak ketten vagy hárman. Aztán megrohamozták a „Benbow tengernagyot", nyomukban a lámpásvivővel. Láttam, amint megálltak, majd halkabb hangon folytatott beszédet hallottam, mintha meglepte volna őket a nyitott ajtó. De ez a szünet rövid volt, mert a vak ember újra parancsokat osztogatott. A szava hangosabban és élesebben hangzott, mintha türelmetlen mohóság és harag fűtené.

— Csak be, gyerünk befelé! — ordította és szidta őket a megtorpanásukért.

Négyen vagy öten azonnal engedelmeskedtek, kettő meg az úton maradt azzal a rettenetes koldussal. Ujra szünet következett és aztán egy meglepett hang kikiabált a házból:

— Bill meghalt!

A vak káromkodott a késedelem miatt.

— Motozzátok meg! Motozza meg valamelyik lusta fajankó. A többi pedig előre! Kaparintsátok meg a ládát — kiáltotta.

Hallottam, amint vén lépcsőnkön végigdobogott a lábuk úgy, hogy a ház is belerendült. Rögtön utána csodálkozó felkiáltások hallatszottak. A kapitány szobájának ablaka nagy csattanással kivágódott, ablakai csörömpölve hullottak darabokra. A holdfényben látszott, hogy egy ember feje és válla hajlik ki az ablakon és leszólt az útra a vak koldushoz.

— Pew! — kiáltotta, — megelőztek bennünket. Valaki fenekestől felforgatta a ládát.

— Megvan? — üvöltötte Pew.

— A pénz megvan.

A vak ember átkozta a pénzt:

— Flint macskakaparását kérdezem! — kiáltotta.

— Nem találjuk sehol. — Válaszolta az ember.

— Hej, ti itt lent, nincs Bill övében? — kiabált újból a vak.

Ekkor egy másik fickó, valószínűleg az, aki lent maradt, hogy megmotozza a kapitányt, megjelent a kocsma ajtajában. „Billt már kifosztotta valaki — mondotta, — nem maradt itt rajta semmi."

— Csak a kocsma népe lehetett — biztosan az a kölyök volt. Bár vertem volna ki a szemét! — kiáltotta Pew, a vak ember. — Ebben a pillanatban még itt voltak, — mikor itt jártam, az ajtó el volt reteszelve. Oszlás emberek és kutassátok fel őket!

— Annyi bizonyos, hogy a mécsesük itt maradt — szólt le a fickó az ablakból.

— Oszoljatok széjjel és keressétek meg őket. Forgassátok fel a házat is! — hajtogatta Pew, miközben botjával az utat verdeste.

Roppant sürgés-forgás támadt a mi öreg kocsmánkban. Súlyos lépések kopogtak ide-oda, a bútorokat feldöntötték, az ajtókat csapdosták, úgy, hogy a parti sziklák visszhangzottak rá. Később az emberek ujra kijöttek az útra, egyik a másik után és jelentették, hogy bennünket sehol sem tudnak fellelni. Éppen ebben a pillanatban újra felhangzott és élesen hasította keresztül az éjszakát az a füttyszó, amelyik egyszer már annyira megijesztett anyámmal, mikor a megholt kapitány pénzével babráltunk. Ezúttal kétszer egymásután ismétlődött. Azt hittem, hogy ez a vak koldus kürtjele, amellyel, hogy úgy mondjam, ostromra viszi a legénységet. Most azonban azt láttam, hogy ez a jeladás a domboldalról jött a tanya irányából és a kalózokra tett hatásából világos volt, hogy közeledő veszélyt jelentett.

— Ez megint Dirk volt! — mondta az egyik. Oldjunk kereket, pajtások.

— Mit beszélsz megfutásról, gyáva kutya — ordította Pew. — Dirk gyáva bolond. Ne törődjetek vele. Azoknak

itt kell lenniök a közelben. Nem lehetnek messze, csak ki kell nyújtanotok a kezeteket értük. Oszoljatok szét és kutassátok fel őket, kutyák! Ó, szegény fejem — kiáltotta, — csak meg volna a szemem világa!

Ennek a jajgatásnak volt valami eredménye, mert két fickó elkezdett kutatgatni a szétdúlt holmi között, de, amint gondolom, csak úgy tessék-lássék módon, mert félszemmel folyton a veszélyre figyeltek. A többi meg tétován állt az úton.

— Kincsek vannak a kezetekben, ti bolondok és nem tudtok mihez fogni! Olyan gazdagok lehetnétek, mint a királyok, ha megtalálnátok azt az írást. Mindnyájan tudjátok, hogy itt van, meg van, mégis álltok, mint az ütődöttek. Egyikőtök sem mert Bill szemébe nézni és én megtettem — én a világtalan! És most miattatok vész el a szerencsém! Meg kell maradnom szegény nyomorult koldusnak, könyörögnöm kell egy kis pálinkáért, amikor hintón járhatnék! Ha volna bennetek annyi elszántság, mint egy sajtkukacban, még most is elcsíphetnétek őket.

— Ne pörölj Pew, hiszen megszereztük az aranyakat! — morogta az egyik.

— Bizonyosan elrejtették azt a nyomorult vacakot! — mondta egy másik. — Vágd zsebre a sárga csikókat Pew és ne veszekedj már annyit.

Tulajdonképpen ugatás volna a helyes szó arra, amit Pew ezekre az ellenvetésekre művelt. A vége az lett, hogy a szenvedély teljesen elvette az eszét és vak őrjöngésében ütni-verni kezdte őket. Botjával egyiket-másikat alaposan megsuhintotta.

Amazok meg hasonlóképpen szidalmazták, gyalázták a vak nyomorékot. Rettenetes szavakkal fenyegetőztek és megkísérelték elkapni, kicsavarni kezéből a botját, ám eredménytelenül.

Ez a marakodás mentett meg bennünket. Még javában veszekedtek, amikor a dombtetőről új hang verődött hozzánk a tanya irányából — vágtató lovak dobogása. Ugyszólván ugyanebben a pillanatban pisztolylövés villant, dörrent a sövény felől. Alighanem ez volt a végveszély jelzése; mert a kalózok abban a pillanatban szétrebbentek a szélrózsa irányába. Az egyik a part felé a kikötőnek, a másik, a domb gerincén át és így tovább, úgy, hogy félpercen belül írmagjuk sem maradt Pewen kívül. Őt mindannyian elhagyták, részben halálos rémületükben, részben komisz szavai és ütései megbosszúlásául. Nem tudom, melyik nyomott többet a latban, annyi bizonyos, hogy ottmaradt magában, kétségbeesetten ide-oda topogva az úton. Végül éppen rossz irányban indult meg és alig néhány lépésnyire tőlem elrohant a tanya felé, miközben azt kiáltotta:

— Johnny, Fekete Kutya, Dirk — és más neveket is említett — csak nem hagyjátok el az öreg Pewt? Pajtások: a ti öreg Peweteket?

Ekkor már felhangzott a lódobogás és a holdvilágnál láthatóvá lett négy vagy öt lovas, amint vágtában rohantak lefelé a lejtőn.

Pew erre észrevette tévedését, jajkiáltást hallatva visszafordult és egyenesen az út árkába rohant, bele is gurult szerencsésen. De a következő másodpercben újra talpon volt és megindult nagy rohanással. Tökéletesen megzavarodva, pontosan az odaérkező első ló patái alá került. A lovas hasztalan kísérelte meg, hogy elkerülje. A koldus vészkiáltása élesen hasított az éjszakába. Oldalt fordult, aztán lassan az arcára esett és többé nem mozdult. Talpraugorva kiáltoztam a lovasok után. Azok amúgyis visszafogták a lovakat, mert a baleset megriasztotta őket. Csakhamar felismertem a társaságot. Az egyik, aki legutolsónak haladt át, az a legény volt, aki a tanyáról dr. Liveseyért ment. A többi meg vámtisztviselő, akikkel útközben találkozott és volt annyi esze, hogy velük rögtön visszafordult. Dance felügyelő úr ugyanis neszét vette a kikötőnk zugában elrejtett vitorlásnak és napnyugtakor megindult a kikémlelésére. Ennek a körülménynek köszönhettük anyámmal együtt megmenekülésünket a haláltól.

Pew — szörnyethalt. Ami anyámat illeti, amint a tanyára támogattuk, hamarosan magához térítettük egy kis hidegvízzel és tüsszentősóval. Csak azon siránkozott még, hogy nem kapta meg a számlája egyenlegét. A felügyelő ezalatt elvágtatott, amilyen gyorsan csak tudott, a kikötő zugába, de itt az embereivel lóról kellett szállnia és lassan leereszkedni a meredek parton. A lovakat kantáron vezették, sőt helyenkint támogatták. Közben állandóan félniök kellett a rajtaütéstől. Így nem csoda, hogy mire leérkeztek a partra, a vitorlás már elindult, bár még közel volt a parthoz. Megadásra szólította őket. Egy hang azt felelte, hogy tünjön el a holdfényről, mert mingyárt ólmot eresztenek beléje. Ugyanekkor golyó fütyült el közvetlenül a karja mellett. Mingyárt rá a vitorlás megkerülte a hegyfokot és eltűnt. Dance úr úgy állt ott saját szava szerint, „mint a partra került csuka". Nem tehetett egyebet mint, hogy egy emberét elküldte B...-be, hogy ott lessék meg a vitorlást.

— Ez most annyi, mint semmi — mondotta. — Azok elszeleltek és ezzel vége. Legfeljebb annak örülök — tette hozzá, — hogy Pew mesternek a tyukszemére léptem, — közben t. i. elmeséltem neki a történteket. Visszamentem vele a „Benbow tengernagy"-ba és el nem képzelitek, milyen rettenetes dúlás volt ott! Ezek a gazfickók vak dühükben, hogy nem találtak miránk, még a faliórát is kihajították az ablakon. Habár végtére csak a kapitány pénzeszacskóját és a pénztárban talált néhány ezüstpénzt vitték el, azonnal láttam, hogy teljesen tönkrementünk. Dance úr megvakarta a fejét.

— Azt mondod, hogy a pénzt elvitték? Nahát akkor Hawkins, mi a poklot kerestek azonkívül? Még több pénzt, azt hiszed?

— Nem uram, azt hiszem, nem pénz után kutattak — válaszoltam. — Ugy vélem, hogy ezek valójában azt a micsodát keresték, ami itt van a kabátom belső zsebében. Őszintén megmondom uram, nagyon szeretném ezt biztonságban látni.

— Nagyon helyes fiam, teljesen igazad van — szólt ő. — Majd elteszem, ha akarod.

— Azt gondoltam, hogy talán dr. Livesey... — kezdtem bele.

— Tökéletesen rendben van! — szakított félbe nagyon nyájasan — tökéletesen igaz — ő úriember és tisztviselő is.

(Folytatjuk.)

24 ÓRÁIG A LEVEGŐBEN EGY CSEPP BENZIN NÉLKÜL

A KARAKÁN REKORDREPÜLÉSE

IRTA: ROTTER LAJOS OKL. GÉPÉSZMÉRNÖK, PILÓTA, CSERKÉSZTISZT

MI LESZ AZ UJ REKORDDAL!?

Ulbrich Hugónak, a cserkészrepülők vezetőjének e szavai már hetek óta fülemben csengtek és nem hagytak nyugton. Elhatároztam, hogy amint a meteorológiai helyzet kedvező lesz, meg fogom kísérelni, hogy a magassági és a távolsági rekord után a harmadik és utolsó nemzeti vitorlázó repülőrekordot: az időtartamot is megszerzem a cserkészrepülők számára. Ezt idáig Hardy Molnár Árpád, a gyöngyösi MOVERO tagja tartotta 10 óra 07 perces repülésével a Gyöngyös 33-on, Janka Zoltán mérnökbarátom kitünő konstrukcióján.

ELŐKÉSZÜLETEK

Végre elérkezett a nap. Reggel 8-kor már fent voltam a hármashatárhegyi hangárnál. Gyönge észak-északkeleti szél volt, amely pillanatról-pillanatra erősödött. Ezért rögtön serény munkába kezdtünk. Jómagam a „Karakánt" vettem kezelésbe néhány meghitt cserkésztársammal, a többiek a „Jamboree" nevű iskolavitorlázógép üzembehelyezését készítették elő.

Habár ma időtartamrepülésre készültem és különös gonddal főleg ebből a szempontból szereltem fel a Karakánt, régi szokásom, hogy minden start előtt az összes eshetőségekre felkészülök és ezért más körülményekre is tekintettel voltam. Ha az ember a levegőben van és már néhány órát vitorlázott, mindig jöhet olyan fordulat a meteorológiai helyzetben, amely valamely másfajta nagy teljesítményre ad módot, mint amire az ember gondolt. Felkészületlenség esetén azonban kénytelen esetleg ezt elszalasztani. Igy a repülésnél tízszeresen is érvényes az, hogy a jó cserkész mindig előrelátó, és minden eshetőséggel előre számol!

Sajnos, a kondicióm nem volt valami kitünő. Első emeleten lakom és házunk előtt egy taxiállomás van. Szombatról-vasárnapra virradó éjszaka a taxi-soffőrök szörnyű lármát csaptak motorjaikkal, azokat egész éjszaka zugatták, úgyhogy alig 3—4 órát alhattam, azt is megszakítással. Ennek tulajdonítható, hogy nem éreztem magamat egyáltalán frissnek és gyenge fejfájásom is volt. A magyar rekord megdöntésére — amelyre 12 órás repülést irányoztam elő — azért minden további nélkül készen voltam.

A PILÓTA FELSZERELÉSE

A repülés előkészítése gondos és — mint a repülés alatt beigazolódott — minden tekintetben jó és helyes volt. Nem vettem bőrruhát, hosszú időre ez kellemetlen, mert megakadályozza a bőr lélegzését, fülledt és ernyedt érzést okozhat néhány óra mulva.

Ez pedig hosszú repülésnél a kondíció gyors leromlását okozhatja. Öltözékem lágy gyapjúingből állt, ezen ujjatlan tenniszpullover, ördögbőrujjas s egy bő térdnadrágos sportöltönyből állt.

Övet és nadrágtartót nem vettem fel, egyáltalában kerültem minden oly öltözéket, amely feszülést okozhat, vagy szoríthatja az embert. Lábamon harisnya, rajta vastag, meleg kötött lábszárvédő volt, cipőmet lazán fűztem csupán be, harisnyakötőimet és a térdnadrágom csatjait térdem alatt ugyancsak egész lazán hagytam. Fejemre csupán a kis cserkész-repülősapkát tettem. A gépbe még bőrrepülősapkát, két meleg sált, egy báránybőrmellényt és vastag kesztyűket is elhelyeztem tartaléknak.

A képről Rotter Lajos cserkésztiszt bátyátok mosolyog le ránk. Okleveles gépészmérnök és pilóta. Saját tervezésű vitorlázórepülőgépével, a „Karakán"-nal, melyet cserkészkezek építettek, a magyar időtartamrepülési rekordot a cserkészrepülőknek szerezte meg. E teljesítményével a világ időtartamrepülésében a második helyre érkezett.

24 óráig a levegőben! A „Karakán" rekordrepüléséről készült felvétel. (Bergh I. felv.)

A további felszerelés a következőkből állott: A rendes sebesség- és magasságmérő, variométer, kompasz, vakrepüléshez giroszkópos kanyarjelző és dőlésmérő. Ejtőernyő, barograf, üléspárna, egy stopperóra, amelynek normális mutatói a középeurópai időre voltak állítva, egy második óra, amelyet a startkor nullára állítottam. Igy mindig láthattam rajta, hogy mennyi ideje vagyok már a levegőben. A gép esetleges szétszereléséhez szerszámokat is vittem magammal, egy „mindenttudó cserkészbicskát", egy nagy Pertrix kézi fényszórót, egy zsebvillanylámpát, 1 : 750,000 léptékben a 300 km.-es körzetet, 1:75,000 léptékben a 30 km.-est. Hogy üzenetet tudjak küldeni lent lévő cserkésztársaimnak, tíz darab símára gyalult levelezőlapnagyságú deszkát vittem. Üzeneteimet később ezekre írva dobtam le. Egy vastag kék írón, logaritmus-léc és szájkenőcs (a szél által kifujt ajkak megrepedése ellen) egészítették ki a Karakán ehetetlen „rakományát".

Élelmiszerkészletem: sonka, ízes sütemény, csokoládé, alma, kenyér, forró tea thermosban, feketekávé és másfél liter víz volt.

START A HÁRMASHATÁRHEGYEN

9 óra felé a szél kezdett erősödni, a hangár felett álló szélzsák már szépen duzzadt. Megbeszéltem, hogy ha start után a szelet jónak találom, úgy Somkuti Spiesz Gyula társam, „C" vizsgás öregcserkész, rögtön startol utánam a „Jamboreen", hogy a nagyteljesítményű gépek repülésére jogosító repülését: az egy óra vitorlázást elvégezze, mihelyt fentről a szél alkalmasságát vörös kendő lengetésével jelzem.

Pont ½10-kor vezényeltem a star-

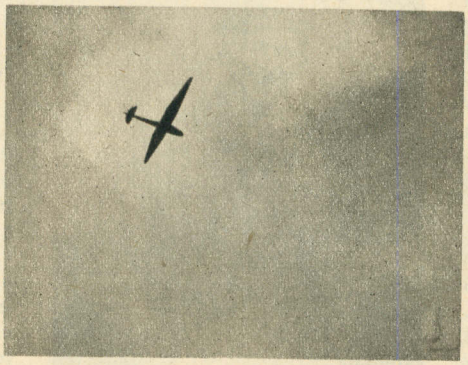
tot, amely a nálunk megszokott rendszerességgel és símasággal folyt le. A gumikötél lehullása után a „Karakán" azonnal vígan emelkedni kezdett s már az első kör után megadtam Gyuszinak a jelt a startra.

Rövid néhány perc után már a „Jamboree" is a magasban van s a két cserkészgép fürgén szeli egymás mellett a friss, napsütéses őszi levegőt. Egymás közelébe kerülünk, egymást kergetjük, közben integetünk és kiabálunk egymásnak. A kirándulók és nézők száma odalent állandóan nő. Integetéssel és kalaplengetéssel jelzik, hogy tetszik nekik a látvány. De itt fent is kellemes szórakozást nyujt ez a páros repülés. Zuhanó repüléssel ereszkedem le a hangárunk közelébe. Egészen alacsonyan éles fordulókat végzek a „Karakán"-nal. Hatalmas, 20 m.-es suhogó szárnya néha csak két méter magasságban suhan el hangárunk nyitott kapuja előtt. Hosszú ideig a hangár közvetlen közelében tartom a gépet. Állandó éles fordulókkal és nyolcasokkal kényszerítem a hatalmas madarat, hogy egészen kis helyen végezze repülését. El sem képzelné az ember, ha nem ül a gépben, vagy nem látja közvetlen közelről, hogy a földön lomhának látszó és nehézkes famadár igazi elemében, a levegőben milyen fürge és mozgékony. A „Karakán" rendkivül engedelmes jószág, szinte nemcsak a legkisebb kormánymozdulatnak, de az ember gondolatának is engedelmeskedik. Ezt a tulajdonságát most nagy örömmel élvezem. Motoros gépen, földközelben ily tornánál állandóan ott kísért az esetleges motorhibának és a következményeknek gondolata. Motornélküli gépnél ezek a gondok nincsenek meg, úgyhogy az ember teljesen átadhatja magát a természetes, szinte madárszerű repülés élvezetének.

AZ ELSŐ ÓRÁK.

A „Jamboree" elkanyarodik a lejtőtől és símán leszáll. Az első óra gyorsan telt el. Somkuti Gyuszi, tudom, szívesen róná még köreit a levegőben, de le kell szállnia, hogy még a többiek is sorra kerülhessenek. Örülök, hogy Gyuszinak sikerült első próbára ily szépen elnyerni a nagyteljesítményű gépek repülésének jogosultságát.

11 óra tájban lassan érezni lehet az őszi nap erejét. Meleg, emelkedő áramlások, a thermikok kezdenek jelentkezni. Elrepülök a lejtőtől a Csillaghegy felé, szél ellen 3—4 km távolságra is, anélkül, hogy magasságot vesztenék és ezekkel a meleg, emelkedő áramlásokkal úszom tovább a széllel, állandóan köröket írva, hogy az áramlások határain belül maradjak. A gép keringő repülése teljesen azonos és hasonló a ragadozó madarak köröző repüléséhez. Apró gomolyfelhők is keletkeznek, ezek alatt az emelkedő áramlás még erősebb. Majdnem ezer méteres magasságot érek el tengerszín felett, azonban a keringések alatt a széllel együtt vonuló felhőkkel hátrakerülök a Hűvösvölgy felé. Akármilyen érdekes is ez a repülés, otthagyom a felhőket és ismét visszajövök a nagy hármashatárhegyi északkeleti lejtő felé, amely ebben a szélben állandó és biztos emelőerőt ad. Ma időtartamot akarok repülni, nem hagyom magam útra csábítani.

A „Karakán" felhőrepülésben a déli órák alatt. (Bergh István felv.)

A „Karakán" a hármashatárhegyi hangár felett a 24 órás időtartam-rekordrepülés alatt. *(Foto Sommer)*

Elhagyom a Hármashatárhegyet, elhúzódik alattam a Mátyáshegy, majd visszafordulva a Hármashatárhegy, Máriahegy, Viharhegy, Csúcshegy, hidegkúti Kálvária, Boszorkánytánc, Szarvashegy és a Szószék. Később Solymár község felett is elhaladok s csak a Zsíroshegyi menedékháznál fordítom vissza a „Karakán"-t. Lent sokan ülnek a fehér asztalok mellett és integetnek a cserkészliliomos gépnek. Emlékeimbe visszaidézem, mintegy önkénytelenül, azoknak a vérfagyasztó és izgalmas cserkészjátékoknak a képét, amelyeket fiatal cserkészkoromban az alattam elterülő erdők, vízmosások és sziklák között harcoltam végig, azok halálos komolyságának teljes tudatában. Hová fejlődött azóta a magyar cserkészet! Eszközeivel már idefenn szárnyal a madarak és felhők világában! Ha a Hármashatárhegyhez visszatérek, mindig lejövök egészen alacsonyra újabb és újabb mutatványos repülést végezni az egybegyült nézők szórakoztatására. Látom, hogy fényképeznek, tehát a fényképészeket veszem célba. Sokszor alacsonyan vagyok, szinte súrolom a bokrok leveleit, hogy azután ismét 900 és 1000 méter magasságba vágjak. A bécsi országúton levő vámhivatalnál sok motorkerékpár gyülekezik, úgy látszik külföldieket várnak. Föléjük megyek s elkísérem őket, mikor egy csoportban Budapest felé indulnak.

A térképeim, stopperórám és logaritmuslécem segítségével szélméréseket végzek, így mindig tájékozva vagyok a magassági szél sebességéről. Szórakozásból végigmustrálom az alattam elterülő vidéket. Nagy örömmel állapítom meg, hogy az egyik óbudai téglagyár hatalmas, vízzel telt gödrének fenekén egy elöntött ház áll. Innen felülről a zöld víztömegen teljesen tisztán keresztül lehet látni. Egy hatalmas hárommotoros Junkers-gép megy el a közelemben Mátyásföld irányába. Igy, motor nélkül, azért mégis csak szebb a repülés, állapítom meg magamban. A háramshatárhegyi B.S.E. menházban, melynek közelében már egész autótábor gyűlt össze, kezdik felszolgálni az ebédet.

Ez arra buzdít, hogy én is a földi javakra gondoljak „magasabb" ténykedésem ellenére is. Előkerül a sonka, a forró tea. Semmiben sem érzem hiányát a terített fehér asztalnak. (Kellő mennyiségű élelmiszerrel ellátott hátzsák esetén, úgy hiszem, egyetlen cserkész sem szokott ily hiányokat érezni!)

Közben a „Jambore"-t újra starthoz állították. Sipos, Szabó, majd a délutáni órákban Rakitai Dezső öregcserkész is egy órát jóval meghaladó repülést végez. Büszkén dagad a cserkész-önérzet, mert a mai három egyórás repüléssel hét nagyteljesítményű gépre jogosult pilótával a cserkészrepülők kerültek az élre a magyar vitorlázók között.

Eddig szemüveg nélkül repültem, a késő délutáni órákban, azonban jónak láttam már repülőszemüvegemet felvenni. Az egyik sál is a nyakamra kívánkozott, igaz, hogy ez néhány óra mulva feldörzsölte nyakamat. Ugyhogy ismét le kellett venni s puha ingemnek s ördögbőrujjasomnak gallérját felhajtva, kívülre kellett csavarnom. Igy azután meg is felelt.

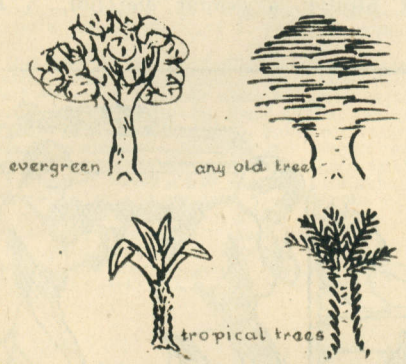
(Folyt. köv.)

A BESZÉLŐ NAPLÓ

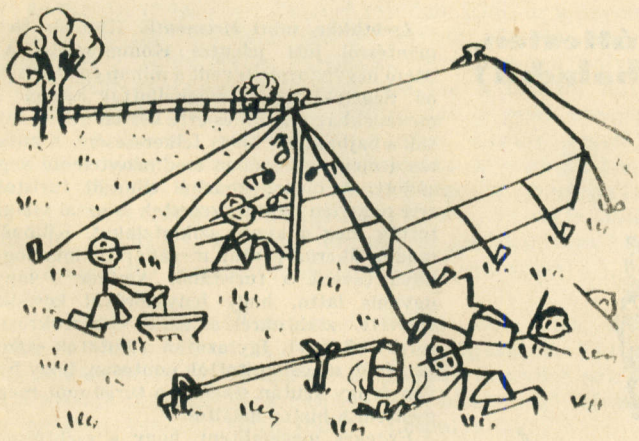
FOLYTATÁS

Változatosság és egy kis helyi zamat persze elengedhetetlen a képes ábrázoláshoz. Az ilyen napló vezetésénél *egyszerűség* a siker kulcsa. Áll ez különösen olyanokra, akiknek — akár csak jómagamnak — igen gyér fogalmai vannak a rajzolásról.

Egyszerű fás vagy bokros háttér, néhány fűcsomó vagy egy darab kerítés, máris természetbe helyezi képünket. A fák ábrázolásánál beérjük a legegyszerűbb jelekkel, akárcsak a térképkészítésénél. Ime néhány példa (evergreen = örökzöld, any old tree = bármilyen öreg fa, tropical trees = trópusi fák).

A tábori élet jelenetei pompásak egyszerű rajzokhoz, nem is említve, hogy milyen kitűnő módja ez apró mulatságos esetek megörökítésének, amelyek alig kerülnek fényképező gép elé s így elvesznének a jövő okulására és mulattatására. Sok boldog emléket idézhet fel, aki rajzosan vezeti naplóját. Egy példa eléggé bemutatja, hogyan képesek az én kis cserkészeim és néhány egyszerű vonal egész képszerűen elénk tárni valamit a táborból.

Gondolj csak a tűzgyújtás tucatnyi fajára, mint pl. tábortüzek, kis és nagy főzőtüzek, bográcsok tűzhelyek, táborkályhák elkészítésére — bármelyikük néhány cserkésszel körülvéve önálló képet ad.

A napló ábrázolása nem kell hogy szolgai ábrázolása legyen a történteknek, hanem olyan legyen, ami a történés gondolatát érzékelteti.

Így, ha a táborozók asztalhoz ülnek *enni*, sokkal festőibb és cserkészszerűbb, ha földön ülve csoportokban vagy örsökben ábrázoljuk őket.

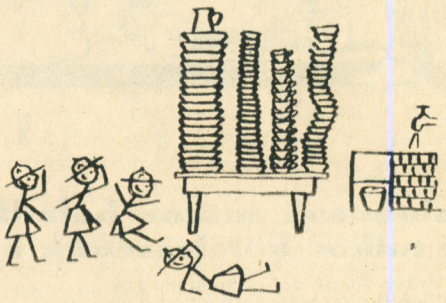
A fürdés micsoda jó téma! Minden elképzelhető helyzet vagy akció néhány vonással lerajzolható. Itt egy fürdésjelenet.

A csapat otthoni csecsebecsei, díszítései, hirdetőtáblák, próbakimutatások, trófeák, csomótáblák, törvényképek stb. szabadon díszíthetik szerte a napló oldalait.

Üres sarkokat, hézagokat apró ötletekkel töltünk ki, amit akár a cserkészlapokból is vehetünk, hogy itt is szem előtt legyenek a jövőben való alkalmazásra.

Néhány hónapi gyakorlat után nekivághatunk körülményesebb feladatoknak is s még egyszer hangsúlyozom, hogy a gondolat *érzékeltetése* s nem a szolgai ábrázolás a fontos. Egy nemrég tartott Gilwell-kurzuson az őrsök felváltva mosogattak stb. s így hatott ránk az első találkozás ezzel a feladattal.

Tábortüzi jelenetet előre árnyékolt felületre rajzolunk elég elmosódóan, de a tűzzel szemben ülő alakok kontúrjait élesen kiemelve, hegyes ceruzával, kiegészíthetjük a rajzunkat néhány színes ceruza alkalmazásával. Barna a cserkészkalaphoz, nadrágokhoz, fatörzsekhez, zöld a fákhoz, fűhöz, ez majd minden, ami szükséges, de ahol csak lehet, más színeket is felveszünk. Kontrasztként; mindez az összbenyomást fokozza.

A „Polgári kötelességekről" (felelősség) szóló megbeszélésünket így ábrázoltuk.

Játékok is jó témák egyszerű rajzokhoz s egy kis fejtöréssel minden játékot jól szemléltethetünk.

A téli hónapokban sokat cserkészkedünk a szobában. A rajzok háttere, környezete, az otthon négy fala

könnyen egyhangúvá lesz, ha nem gondolnak rá. Minden szobának négy fala és négy sarka van s mindegyik rész másképp van valószínűleg díszítve. Ez nyolc összejövetelre elég és egy kis fantáziával és variációval elég lehet egész télre. Ereszd szabadon képzeleted paripáit, meglepő, mennyi termékeny ötlet lát napvilágot. Hogy fokozzuk a napló festői és cserkészies képét, használjunk indiánjeleket óra- és dátumadatokhoz.

A legjobb persze, ha egyéni jeleket dolgoztok ki a magatok használatára.

Mindenféle nyomtatott betűk használhatók hétről-hétre az írott rész variálására. Betűk ágakból, kis cserkészekből vagy más kómikus alakokból a napló vidám oldalát fokozzák. Táborüzi szótár, szemle, hangverseny, vagy nótázás képekben ábrázolandók. Nehány hangjegy, amint kilép egy cserkész szájából, jól szemlélteti a nótázást.

Meglepő, mennyi öröm és érdeklődés fakadhat egy ilyen rajzos napló vezetéséből. S a bepillantók jóízű kacaja bőven kárpótol a kis *fáradtságért.*

*

A „Scouter" szerkesztőjének megjegyzése: — „Nigériából jön ennek az újszerű naplóvezetésnek a gondolata, amelyik méltán érdekelhet mindenkit. A vezető, aki elkezdte, nem tartja magát művésznek, de kétségtelen, hogy festői illusztrációi nagyban hozzájárultak az általa megindított csapat történetéhez és tradícióihoz."

A Főcserkész maga így ír a naplóról: „A legnagyobb érdeklődéssel tanulmányoztam ezeket a feljegyzéseket. A legeredetibb formájú napló ez, amit eleddig láttam. Élvezetes, teljes és tökéletesen leíró."

A fordító (Tóth Sanyi bá') megjegyzése: „Csülökre magyar!"

A M. Cs. szerkesztő megjegyzése: „Küldjetek be ily módon illusztrált híreket a csapat életéből. A legjavát közöljük."

LÉGY RÉSEN!

A gyalogosok mikor haladhatnak az úttesten, illetve mikor kötelességük az úttesten haladni?

(Részlet Dárday József dr — „Rám hallgass és nem leszel közlekedési baleset áldozata" című kitünő könyvéből.)

Ha iskolás gyermekek, cserkészek, leventék, egyesületek, avagy más csoportok felzárkózva vonulnak valahová, nem a járdán, hanem az úttest szélén, annak a menetirány szerinti baloldalán kötelesek haladni.

A csoportoknak az úttest szélén való haladási joga azzal a kötelességgel jár, hogy a csoporthoz tartozó egyéneknek nem szabad elmaradozniok. Az ilyen elmaradozók, különösen az útkeresztezésnél, igen veszélyesek és zavarólag hatnak a járóműforgalomra, mert a járóművezető ezekről nem tudhatja, hogy az áthaladó csoporthoz tartoznak egyfelől, másfelől pedig az ilyen lemaradozóknak rendszerint az a szokásuk, hogy hirtelen nekilódulva a csoportjuk után szaladnak meggondolatlanul, közvetlenül a járóművek előtt, a járóművezető bosszúságára.

Az úttesten nagyobb forgalom esetén nem ajánlatos ének- vagy zeneszóval menni mert elnyomja a járóművek közlekedésének a zaját és különösen az úttorkolatoknál ,avagy keresztezéseknél igen veszélyes helyzeteket idézhet elő. Ugyancsak az úttest szélén, a menetirány szerinti baloldalon kötelesek menni azok is, akik nagyobb terjedelmű, továbbá a gyalogosok ruhájának beszennyezésére, a gyalogközlekedés zavarására és a vagyonbiztonság veszélyeztetésére alkalmas tárgyakat visznek.

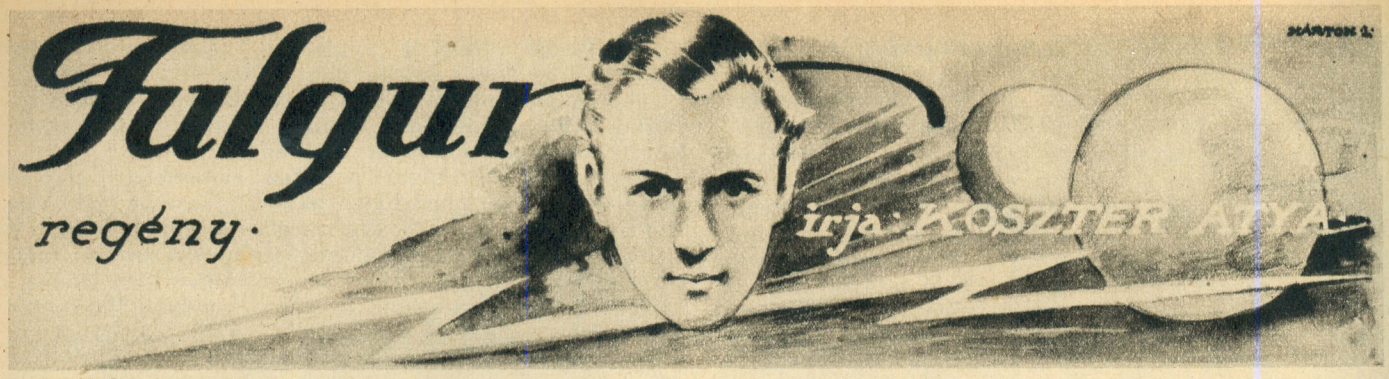
Zsebtükör, mint életmentő. Különös életmentésről jött jelentés Königsee-ből. Az itteni hegyekben eltévedt a minap egy turistanő. Segélykiáltásait meghallották estefelé a menedékház vezetői és erre ketten nekiindultak a bajbajutott hölgy felkeresésére. A kutatás a megeredt esőben eredménytelenül végződött. A menedékházból elindult turisták erre nagy fényszórót szereztek és azzal világították meg a kopár sziklafalakat. Különös módon sikerült azután megállapitaniok, hogy hová tévedt a turistanő. Amikor a lány ugyanis látta, hogy fényszóróval keresik, elővette zsebtükrét és azzal visszatükrözte a reá eső fényt. Igy azután a kutatók észrevették és megállapították pontosan, hogy hol van és így azután sikerült a turistanőt megmenteni a biztos haláltól.

Érdekes megemlíteni, hogy a zsebtükröt az alpesi vészjel leadására is használják a turisták. Ez nem áll másból, mint percenként háromszor szabályosan ismétlődő egyforma jelzésből. Huszmásodpercenkint háromszor egymásután napos időben megvillantják a tükröt, akkor az úgy működik, mint egy heliográf s figyelmezteti a völgyben levőket a hegymászók veszélyére.

Szerencsétlenül járt a kényelmeskedő biciklista. Egyik legelterjedtebb fővárosi napilapban olvassuk az alábbi hírt: Grósz Ernő győri ügynök kerékpáron haladt tegnap Győrből Budapest felé. Egy teherautó oldalába kapaszkodott s azzal huzatta magát. Az autó egy kocsit előzött meg s közben Grósz kerékpárjával az árokba fordult. A sofőr nem vette észre a szerencsétlenséget s az ügynökre csak órák mulva akadtak rá. Súlyos agyrázkódással, életveszélyes állapotban szállították kórházba.

Fulgur

regény.

írja: KOSZTER ATYA

Miről volt szó eddig ?

Fulgur, a villámok ura, a kozmikus sugarak titkának lángeszű felfedezője a soproni kollégium hat növendékét kiszemeli, hogy tőretlen idealizmusukkal beleálljanak fantasztikus terveinek vonalába és romlatlan lélekkel vele dolgozzanak. Segítsenek neki sarkaiból kiforgatni a világtörténelmet és naggyá, boldoggá tenni Magyarországot.

A fiúk becsületszavukat adják, hogy hűek maradnak a jelszóhoz: titoktartás, kitartás, engedelmesség. Fulgur pedig lassankint bevezeti őket mélyen a Lőverek alatt kiépített rejtelmes birodalmába.

Fokról-fokra edzi, neveli, keményíti és tanítja a fiúkat, mérnökei bemutatják nekik a távolbalátó, halló, sőt villámokat sujtó készülékeiket, a csodálatos „gaborit"-ból készült golyóbiztos ruhákat, eszközöket, a fotócellával nyitható, zárható sziklakapukat, stb.

A Lánglelkű Vezér a hat soproni kisdiákkal beül a kozmikus sugarakkal hajtott, madáralakú repülőgépébe s őrült iramú repülés után a mandzsuriai harctéren terem s ott, a békülni nem akaró ellenségeket 16 órára teljesen megbénítja...

A kollégiumban nagy az izgalom.

Pursi valami nagyot gondol. Éjszaka kilopózik a könyvtárba s a régi Magyar Cserkészek között kutat. Ott éri az igazgató úr.

— Mi igaz ?

— Amikor Péter mérnök a Kémiát mutogatta és áttam a borzasztóan komor arcát, amelyben azonban la szemei mindig kacagtak, rögtön úgy éreztem, hogy ezt az embert valahonnan ismerem. Csak nem tudtam, hová tegyem ... Aztán megtudtam, hogy Boda Péternek hívják ... Aztán Integrál mesélt újabb nevekről és megismertem újabb munkatársait Fulgurnak : Dobayt, Komáromy Lászlót, Előd urat és azóta állandóan úgy éreztem, hogy én ezekkel mind találkoztam már valahol. Tegnap a Klub gyűlésén jutott eszembe egyszerre a Lurkó története és rögtön világos lett előttem minden. Előd úr a psycho-footballisták parancsnoka, aki Erdélyből elhozta Lurkót Budapestre ; Boda Péter és Komáromy Lackó a Sólyom csapat vezéregyéniségei ; Dobay vezette a brassói autót és ő hiúsította meg a dákok hadjáratát a csíki havasok között. És Kund, a hatalmas vadász, Lurkó nevelője, ugyanaz a Kund, akit tegnap induláskor a nagy csarnokban, a Műhely ajtajában láttam Fulgurral beszélgetni. Egy fejjel magasabb nála és bár fehér a haja, de ma is olyan, mint egy Herkules. Igazgató úr, ugy-e, jól sejtettem ? ...

Az igazgató szeretettel simította el a fiú haját a homlokáról.

— Igen, fiam, jól sejtetted. Fulgur nem más, mint Lurkó, a csíki hegyek kis embere, a kipusztult Thurzó grófi család utolsó ivadéka. És a Magyar Cserkész sok év előtti meséje történelmi okmánnyá lett, hiszen első fejezete egy egészen csodás, emberfölötti életpályának.

— Igen. Tudtam. Megéreztem. Igazgató úr, olyan boldog vagyok, hogy erre rájöttem !

— Örülök az örömödnek, fiam. De a titkodat magadnak kell megtartanod egyelőre, a többi fulgenseknek se mondd el. Ha Fulgur meg akarja mutatni nektek arcát és igazi önmagát, majd megtalálja a módját ennek is. Egyelőre úri diszkrécióval őrizd a vezéred titkát, amelyet a fulgensek közül is csak nagyon kevesen sejtenek.

— Igazgató úr, kérem, hogy lehet ...

És most hosszú kérdéssorozat következett : sürgető kérdései egy kíváncsi gyereknek, aki életében először látott be nagy titkok függönye mögé. Az óra csendesen ketyegett tovább, elütötte az éjfelet, azután túlfutott az egy órán is és ők ketten még mindig ott ültek a könyvtárban, előttük a nyitott Magyar Cserkész és beszélgettek nagyonnagyon komolyan. Nem a pap beszélt már a gyerekkel, nem is az igazgató a növendékével, hanem fulgens a fulgenssel és a beszélgetésük fölött ott magasodott a rendkívüli embernek, Fulgurnak óriási alakja ...

Két óra felé járt az idő, amikor az igazgató felállt és kezet rázva Pursival, aludni küldte. Csillogó szemekkel, szívében fanatikus hittel és nagyotakarással ballagott a fiú vissza a hálóba és két perc mulva mély álomban pihent. És soha még olyan szépeket nem álmodott, mint aznap éjszaka.

12. Portás bácsira nehéz napok jönnek

Portás bácsi a kollégium hűséges, öreg bútordarabja. A gonosznyelvű diáknép azt regéli, hogy kezdetben vala a portás bácsi, amikor még senki ember a kollégium építésére nem is gondolt ; de mivel a portás nem lehet meg kapu nélkül, amelyet egy nap ötszázszor kinyisson, tehát a Lővérek egy elhagyott helyén építettek számára egy nagy kaput ; mivel pedig a kapunak illik valahová bevezetnie, hát megépítették mögötte a kollégiumot is. Én nem vagyok históríkus, a multak titkait nem kutatom, hát csak egyszerűen leszögezem a tényt, hogy portás bácsit a kollégium nélkül és viszont elképzelni is lehetetlen.

Ő a százablakos palota örökké zárt kapujának őre. Egy-egy foltos „grubenjében" előcsörtető tekintélyes főiskolás előtt tisztelettel szalutálva nyitja ki a fehér kapuszárnyat, de a kifelé igyekvő kisfiú ugyan jól fel legyen szerelve Atya írásos távozási engedélyével, mert különben ha csak szárnya nincs, ki nem jut élve a házból. Portás bácsi maga a Rend, a Fegyelem, a Törvény. Borzasztóan szenved, ha egyik nap nem úgy megy, mint a másik és ha a szabályoktól eltérő, rendkívüli dolgok történnek, akkor egész nap levert és bánatos.

Portás bácsira most szomorú idők jártak.

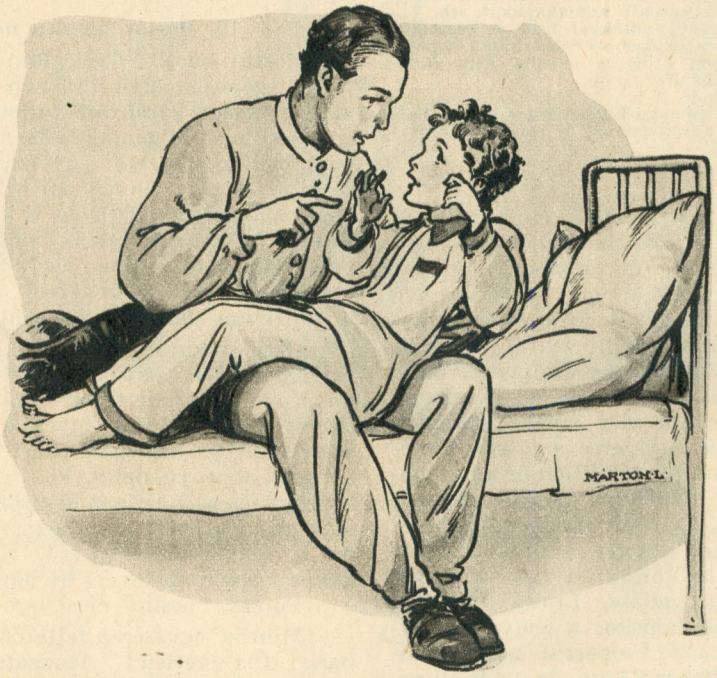
Mintha egyszerre fejtetőre állt volna minden a házban. Érthetetlen ! Igazgató úr és a prefektus úr mintha a társadalom vesztére törnének ! Mert lehet-e józan ésszel elképzelni másképpen azt a horribilis tényt, hogy közönséges „névtelenek" egész váratlan időkben távozási engedélyt kapnak, féldélutánokat autóznak egy szeszélyes öregúr kocsiján, máskor meg a legszigorúbb studium idején felmennek a társalgóba és a rádió német előadásait hallgatják?

— Bizony, Fekete úr, megváltozott a világ minálunk! — panaszkodott a szürkülő hajú öreg vasutasnak, aki néhanapján átballag hozzá egy kis beszélgetésre. — Azelőtt olyan szép rendben volt minden a fiúknál ! Három csoportra voltak osztva, tudja, már aszerint, hogy ki hogy végezte a munkáját. A *„gentelmenek"* (portás bácsi így ejtette a gentleman szót), azok voltak a nagyon megbízható fiúk és ezeknek minden szabad volt. Ki se kérdezték őket a leckékből, elmehettek sétálni is, a pajtásukhoz is, meg olykor moziba is jártak, meg tánciskolába, de ezek olyan fiúk, hogy sohasem kell félteni őket. Megbízhatók, no. A másik csoport, akiket *Shvoy-törvényeseknek* hívnak, valamivel gyengébb, azokat már keményebb marokkal, rövidebb pórázon fogja a prefektus úr, de azért még mindig sok minden szabad nekik mindaddig, amíg jól tanulnak. De a harmadik csoport, a *névtelenek*, a rosszabb vagy nem jól tanuló népek, ezeknek semmi sem szabad, csak élnek a rendes napirendben és szigoruan

ellenőrzik őket. Minden jog a gentelmeneké és a névteleneké semmi sem.

— Úhüm. Ez jól van így. Én is a gentelmeneseket pártolnám, mert úgy látom, az itt a legrendesebb nép.

— Azám! Így volt eddig. De multkor itt járt egy olyan kis girhes öreg úr és nem tudom mivel győzte meg a prefektus urat, de azóta fejtetőre fordult itt a rend. Még hogy a Laci meg a Stubi ki-kijárnak hozzá, az ellen nem szólok semmit, mert ezek Shvoy-törvényesek. Hanem a Gabi már öreg fiú és nem is nagyon jó tanuló, mit kell annak mindig kimászkálnia és minden délután óráig autóznia? Aztán meg mi szükség van arra, hogy kis fiúk autót vezetni tanuljanak? A Jenőke még alig nőtt ki a pólyából, oszt oda engedik ülni a kormánykerék mellé; az ember attól fél, hogy elalszik menet közben és az árokba fordul mindenestül. A kis Divéky meg úgy hajt, mint egy bolond, csak úgy röpül az a nagy masina a keze alatt; mindig remegek, hogy egyszer majd csak a porrá zúzott csontjait hozzák haza egy lepedőben. Hogy nem féltik azt a szép gépet az ilyen bolondfejű gyerektől! A Pursi meg csupa hármas, mindig utolsó volt az osztályában; most még az is egész délután autókázik meg olvas és késő éjszaka is könyvek mellett ül a tanulóban és senkisem kergeti ágyba... Én nem tudom, mi lesz itt, de meg fogom mondani az igazgató úrnak, hogy nem jó vége lesz ennek. Vagy a nyakát töri, vagy az iskolában megbukik így minden gyerek...

Fekete bácsi nagyokat szippantva a bagószagú pipájából, csendesen ingatta a fejét:

— Bizony, bizony. Nem jól mennek a dolgok!...

És hallgatva, hosszan tünődtek a kollégiumi dolgok ilyetén rosszra fordulásán.

Ezalatt a társalgó rádiósarkában együtt ültek azok, akik a portás bácsi gondjainak okozói voltak. Gabi és Stubi ültek a sakktábla mellett, a többi látszólag a játékot figyelte és a nép zajongása közben észrevétlen válthattak olyan megjegyzéseket is, amelyeket idegen füleknek nem lett volna jó meghallaniok.

— Derék csikóm benyargal az ellenfél soraiba és patái alá gyúrja ezt a göthös futárt. Sakk!

— Derék királyom nevető görcsöket kap az ilyen naiv fenyegetéstől. Ez a kis gyalogos elég arra, hogy ledöfje a pacit, mint a táltos a fehér lovat. No most beszélj, pupák!

— Nagyszerű, tisztul a harctér. Most a fekete futárom kirándul h6-ra. Nem akar semmi rosszat, csak úgy odamegy.

— Hű! Ez baj. Várj csak, hadd gondolkozzam!

— Jól van, Stubi. Egész nagyszerűen játszol.

— A „nagy nap" óta most játszom először. Nem értem rá.

— Érdekes, hogy a „nagy nap" hogy felforgatta az életünket. Alig két hete, hogy a leckét megkaptuk Fulgurtól és úgy tetszik, mintha egy évszázad választana el régi-önmagamtól.

— Nehéz a lecke. Nem tudom, hogyan fogunk év végén megállni a kutató szeme előtt!

— Egy bizonyos, hogy becsülettel kell megállnunk. Nem szabad csalódnia bennünk.

— Bízik bennünk. Nem csalódhatik.

— Pursi, te bírod?

— Bírom. Nem is gondoltam, hogy ennyit tudok tanulni. Ugy fog a fejem, mint a tűz.

— Fulgur jobban tudta, hogy micsoda teljesítményt várhat tőlünk, mint mi magunk. Belénk látott és felfedezte bennünk a nagyot bíró embert.

— Tudjátok, Fulgur a maga emberfeletti erejével nagystílűvé tesz mindenkit, aki érintkezésbe jut vele. Milyen szürke kis diák-egyéniségek voltunk azelőtt és mennyire mások vagyunk máris, pedig csak kétszer találkoztunk vele! No, Stubi, ezt lépem. Most vagy elmész a királynéval vagy cserélünk és utána enyém a futárod.

— Ojjé, még nem! Most először itt kapsz egy sákkot. A bástyám úgy legázol, mint Fulgur a kínaiakat.

— Vigyázzatok, a Dódi meg az Anti jönnek.

— Barátom, ezzel a lépéssel Lasker is próbálkozott Capablanca ellen. Ismered, Dódi, azt a híres játszmát? A világbajnokságért folytatott mérkőzés legérdekesebb játéka volt. Capablanca visszaverte Lasker támadását és kikényszerítette a remit.

— Te, Anti, megvan még a dzsungelben az a kis sündisznó?

— Miféle sündisznó? Nem is tudtam, hogy van. Igazán van? Ki fogta?

— Mi hoztuk tegnap Jenőkével az éjszakai kirándulásról és a mujkók sátra mögött beengedtük a dzsungelbe. Nézzétek meg, nem szökött el.

— Megnézzük! Gyere, Dódi! Fussunk!

— No ezeket jól megugrattuk! Remélem, nem találják meg a kis sündisznócskát, sajnálnám, ha megzavarnák szegény kis állatot. Olvastátok a mai újságban a sanfranciskói kommunista lázadást? Volt valami hasonló vonása a Komáromy László híres budapesti trükkjével. Itt is ismeretlen áramforrás táplálta egész éjjel a felrobbantott villamos művek helyett a város elektromos világítását és a rendőrség gáztámadása néhány óra alatt rendet csinálhatott. Nem tudom, nem a fizikából irányították-e a kozmikus sugarakat?...

— De érdekes, hogy a lázadás vezérei reggelre titokzatos módon egytől-egyig eltüntek és senkisem sejti, hogy hová lehettek. Én is azt hiszem, hogy Fulgur áll a dolgok hátterében.

— Nekem, igazgató úr, ma más valami érdekeset mondott. A Daily Mail írta, hogy egy angol pénzcsoport tárgyalásokat folytat az érdekelt hatalmakkal a Szahara-sivatag megvásárlása és gyarmatosítása iránt. Állítólag mérhetetlen vagyonnal rendelkeznek és a vásárt már a jövő héten megkötik. A tárgyalásokat a pénzcsoport megbízottja: Mr. Eloed vezeti.

Gabi meglepetve, hosszan füttyentett:

— Tyűhaj! Előd úr, a Fulgur bizalmas barátja!

— Csak azt nem tudom, mire kell Fulgurnak pont a Szahara-sivatag! Csak nem akar ott repülőbázist létesíteni?

— Ki tudja?

— Hátha csatornázza, felszántatja és ott termeszti a gaborit előállításához szükséges délafrikai kendert?

— Vagy fegyenctelepet csinál és oda deportálja a sanfranciscoi kommunista vezéreket?

— Jóska jön, vigyázz! Gabi, fel is adhatod már a játszmát, mert a mattot sokáig nem tudod már kitólni.

(Folytatjuk.)

AZ ÚJ KRINOLIN

(Hírnök a szerkesztőségben — Hány féle krinolin van — Az amerikai krinolin! — A hindu krinolin — S a legújabb: a magyar krinolin — Mi legyen a neve ?! „Filléres krinolin")

A Nagy Sándor utcai cserkészházban éppen a tizenötödik kiló novellának olvasásába kezdtem bele, amikor erélyes kopogtatás hívott vissza a rideg valóságba.

Az egyik segédszerkesztő lépett be s méltatlankodásomra, hogy már novellát se hagyják olvasni az embert, mentegetőzve mondta :

— De szerkesztő úr kérem egy új krinolint fedeztek fel !

— Mit ? Egy új krinolint ? — csodálkoztam s félretettem a tizenöt kilogram novellát.

Kiderült, hogy a hírnököt személyesen ismerem, Littke Laci a 25. csapatból.

— Te Laci, csak nem azt akarod mondani, hogy ti egy új krinolint fedeztetek fel ?

— De igenis Polcsi bácsi, tisztelettel jelentem, úgyis mint szerkesztőnek, úgyis mint Nagy Főnöknek, hogy csapatunk a közismert amerikai-angol krinolin után felfedezte a magyar krinolint.

— Te talán azt akarod mondani, hogy valami újfajta zsákározást fedeztetek fel, ami ugyan hindu krinolin, de a gödöllői jamboree óta sokan eredeti magyar ügyességnek vélik.

— Nem, parancsnok úr kérem, ez se nem kötél krinolin, sem nem zsákár, ez valami egészen új, egészen más.

— Hát mi legyen az, áruld el már Laci ?

— Szerkesztő úr kérem, nekem szigorú parancsom van, hogy semmi részletet el nem árulhatok, de ha a Magyar Cserkészt érdekli az új fajta krinolin, holnap délelőtt az iskolánk udvarán szívesen bemutatjuk Polcsi bácsinak.

Függőleges forgatás

— Hát akkor remek, összes fényképező gépeimmel ott leszek.

Ezzel váltam el Littke Lacitól, de bizony nehezen ment tovább a tizenhatodik kiló novella csomagnak átolvasása. Minduntalan az jutott eszembe, milyen lehet ez az új krinolin.

Másnap reggel sűrű ködös időre ébredtem. Na, ugyancsak nehéz lesz ilyen világítás mellett használható képeket felvenni. No de mindegy. Neki indultam Budának s Szent Imre herceg cserkészalak-díszítette szobránál jobbra kanyarodva a 25. cserkészcsapat pompás otthonába érkeztem.

A hatos

Dugóhuzó

Suhajda Róbert parancsnok úr Littke Lacival lekötelező szívélyességgel fogadott. Csakhamar szembetaláltam magam vagy 20 szabályos cserkészruhába öltözött cserkésszel.

Felállnak velem szemben s a parancsnok úr megkérdezi, itt van-e mindenkinél az újfajta krinolin.

— Igenis parancsnok úr — válaszolják kórusban s én csodálkozva nézem őket, nem látok náluk semmit.

Egyszerre vezényszóra mindenki kivesz zsebéből egy kreppapír göngyöleget, elkezdik forgatni s a levegőben a legcsodálatosabb figurák keletkeznek. A rendes krinolin, dugóhúzó, függőleges dugóhúzó, karika, szóval a kötélkrinolinból ismert alakok formálódnak ki.

— Hát hogy csináljátok ezt Laci ? — kérdeztem.

— Semmi se egyszerűbb — válaszolta Littke Laci. — Veszünk egy papírüzletben 4—5 méter kreppapír szalagot. Az egyik végére belekötünk valami súlyos tárgyat, például egy nagyobb csavart, vagy súlyosabb fémkarikát. Erre rákötünk másfél méter madzagot és kész az egész.

— De hiszen úgy látszik mintha a szalag magától forogna ?

— Az csak úgy látszik — feleli Laci, mert a vékony zsineg forgatás közben a szem részére szinte láthatatlan.

— Jó, jó — mondtam, — ez nagyon ügyes dolog s bizonyos vagyok abban is, hogy zárt teremben, mondjuk egy csapat-ünnepélyen ezek a mutatványok még jobban sikerülnek, azonban egyetlen aggályom mégis maradt. S ez pedig az, hogy nem kerül-e túl sokba ?

— Ugyan szerkesztő bácsi. Tetszik tudni mennyibe került nekünk fejenkint a krinolin ?

Az óriás kígyó

— Nem én — válaszoltam.

— Hát tizennégy fillérbe fejenkint.

Elképedtem s nem tudtam mást mondani: — „Hát akkor éljen a filléres krinolin".

Polcsi bácsi.

MIKOR A CIPŐ CÁPÁT JÁTSZIK

A csapatkirándulás mindig nagy eset, nem egyszer bosszúság, mérgelődés érette a bér. De ha az ujoncőrs tart a csapattal és ráadásul ez az első kirándulása, akkor felér egy kisebb mérvű országos istenveréssel. Legalább is ez volt Jóska bá' véleménye, aki csak azért nyitott be az otthonba, hogy rémülten csapja be az ajtót és futólépésben meneküljön.

Mert odabenn máris dühöngött a vész. A tigris-őrs készült a kirándulásra.

Tata, a tigrisek jobb sorsra érdemes vezetője kidülledt szemmel meredt a parancstáblára és fennhangon közölte volna fiaival, miből áll az egyéni felszerelés. Hangja azonban elveszett a zajorkánban. Poroló puffogott, drótkefe becézte a rozsdamarta üstöket, valaki a tönkölő fejét ütötte helyre és ráadásul nyolc torok harsogta az őrs dalát.

— A tigrisőrs viharsebesen tör a bajokon át . . .

Hát csoda, hogyha ilyen zajban, mikor még a nóta is viharról regél, a sok hasonló közt elvész egy szerény ruhadarab világgá kiáltott neve ?

— Viharkabát . . . viharkabát . . .

Tata háromszor ismételte a felsorolás végén nagybetűkkel gépelt ruhadarabot. Ki meghallotta, ki nem.

Gyurka, a nagyreményű segédőrsvezetőjelölt azok közé tartozott, akik nem hallották meg. Joggal. Éppen abban a pillanatban bukfencezett le a padláslétráról, nyaka között az őrsi sátor ponyvájával.

Ha a ponyva zuhan előbb s Gyurka reája, akkor semmi baj. Dehát fordítva történt a dolog s így Gyurkának kisebb gondja is nagyobb volt, semmint, hogy őrsvezetője szózatára figyeljen. Itt kezdődött a bonyodalom.

Folytatódott pedig másnap délután, amikor már menetkészen várták a vezényszót, hogy nekivágjanak a húszkilométeres dobogókői sétának.

Jóska bá' tekintete utolszor síklott végig a csapaton. Kedvtelve pihent meg az első rajon, aggodalommal szemlélte a másodikat s aztán döbbenten megakadt az ujoncokon. Pislogott egyet-kettőt. Nem akart hinni szemének. — Ember, aki dacol a paranccsal ! — A hangja süvítve csapott fel.

— Gyurka . . . hol a viharkabát ! ? . . .

Gyurka nem tudta hamarjában kitalálni, hogy a szekrényében lóg-e vagy a fogason. Mialatt gondolatban nyomozni kezdett a viharkabát után, Jóska bá' magához tért megrőkönyödéséből s felhőgyűlte homlokkal rendelkezett.

— Kilépsz . . . hazarohansz !

Gyurka kilépett a sorból és miközben leemelte súlyos hátizsákját, arra gondolt, hogy a parancsnokokat egyenesen az ujoncok kínzására teremtették. Ragyogó napsütésben esőholmit cipeltetni ! Ilyen is csak egy parancsnoknak juthat eszébe. Annyira elmerült keservében, hogy szájával lefelé fordította a zsákot. A kötőmadzag nem szólt, nem is jajgatott, csak egyszerűen elpattant és ennivalóözönt zudított a templomhegyi gyepre. Gyurka másfél napra pakolta össze, ellenben három kapás egy hétig lakmározhatott volna belőle.

Jóska bá' megkínzottan szemlélte a tragédiát s midőn az ennivalótömeg között felfedezett egy riasztópisztolyt, egy boxert, no meg egy szájharmonikát, viszont fésűnek, fogkefének nyomát sem lelte, rossz sejte.mei támadtak az ujoncok felszerelését illetően. A poggyászvizsgálat valóra váltotta megérzését.

Mingyárt az első, kezeügyébe eső zsákból egy lepedőt húzott ki. Zord mosollyal érdeklődött mire használhatósága felől. Kiderült, hogy Dönci akarta vele „áthúzni" az ágyát és nagyon csodálkozott, amikor Jóska bá' holmi porosfülűeket emlegetett.

A vizsgálat eredménye elképesztő volt. Konyakosüvegtől paplanig minden elképzelhető és elképzelhetetlen dolog akadt abban a kupacban, amelyet a sok kihajigált holmi alkotott.

Végre ismét indulásra készen állt a társaság. Gyurka azonban nem jelentkezett. Nem volt mit tenniök, a csapat elindult. A tigrisek hátramaradtak, hogy megvárják dicső társukat.

Őgyurkasága ezalatt tűvé tette a lakást a kabát után. A pincétől a padlásig minden zugot átkutatott, de nyomát sem lelte. Félórai lázas kutatás után ötlött eszébe, hiszen kölcsönadta kebelbarátjának, Szabó Daninak.

Dani a város másik végén lakott, odáig jó tizenöt perc futólépésben is az út. Gyurka tíz perc alatt ért oda. Dehát ragyogó volt az idő, Danit pedig nem olyan fából faragták, hogy a könyv mellett kuksoljon. Ebéd után halászni ment és magával vitte a kabátot. Gyurka újra kutyagolt egy fertályórát, míg valahol a Duna mellett meglelte a kabátot és Danit.

Summa summarum, a csapat zöme megtette felét a nagy útnak, mire az elveszett kabát gazdájával együtt megkerült.

Akkorára már a nap búcsút integetett, az őrs meg a hosszú várakozás alatt meguzsonnázott. Mialatt Gyurka távol volt, állandóan ettek. Azt pedig már az egyiptomi álmoskönyv is megmondta, hogy tele gyomorral útra kelni nem jó.

Ők útra keltek. Nem volt még a hátuk mögött négy kilométer sem, máris meg akartak halni a szomjúságtól. Ittak. Hogy menetközben inni nem ajánlatos, azt nem is az álmos-, de a cserkészkönyv is mondja.

Mire beértek az erdőbe, koromsötét éjszaka volt és Tata kivételével az egész őrs fájdította a gyomrát. A gyomorfájós ember meg köztudomású, hogy ideges. Az is köztudomású, hogy éjszaka az erdő elkezd titokzatosan súgnibúgni, apró zörejek nagyra nőnek s ha ág reccsen, úgy hangzik, mint a puskadurranás. Ha betetőzésül a szél is danába fog, akkor megelevenedik a szellemvilág. Valami jajgat, sóhajtozik a fák közt, léptek lopódznak utánad. Megállsz, elhal a nesz. Indulsz, újra kezdi. Véletlenül foszforeszkáló szempár is akadhat utadba és te megesküszöl, hogy tele van az erdő kísértetekkel, pedig a gyomrod sem fáj. Az őrsnek ellenben fájt és ezt nem vette tekintetbe a szél, hanem vígan sivított.

Összebújtak, mint a megriadt nyáj. Szemük belemeredt az őrsi lámpa fénykörén túl a mély sötétbe és rémeket láttak. Rablókat sejtettek a vén fatörzsek mögött, akiknek cserkészhátizsákra fáj a foguk. Torkukban dobogó szívvel lesték, mikor tör rájuk a pogány had.

A rablóbanda ugyan nem jelentkezett, ellenben kettőthármat roppant az ég, máris zuhogott a kiadós őszi eső. Most azután jó volt a viharkabát !

A fatörzseken pattogó eső zaja még rejtelmesebbé varázsolta az erdőt. A tigrisek futólépésbe csaptak át,

majd szégyen ide, szégyen oda, futottak, mint a nyulak. Futottak, míg Tata el nem bukott egy kiálló kődarabban. A lámpa nagy ívben repült ki kezéből, őmaga belehuppant egy csinos kis pocsolyába. A vad törtetés nyakukat szegte a tigriseknek. Nem tudtak megállni, egyikük a másikba botlott, halomra potyogtak. Fülig sárosan kecmeregtek fel. Az eső mintha elérte volna célját: megszűnt s a hold kidugta kárörvendő képét a felhők mögül. Legalább megvilágította útjukat.

Keserves volt. Azt hitték, sohasem ér véget. Már rogyadozott a térdük, amikor felcsillant előttük a tábortűz. Akkorára holtbetegek voltak a félelemtől valamennyien. Levágódtak a tűz mellé és azonnyomban elaludtak volna, ha Jóska bá' irgalmat ismer. De nem ismert. Ravasz mosollyal a bajusza alatt, felverette velük a sátrat és kőszívűen még arra is rákényszerítette az elcsigázott társaságot, hogy kitisztítsák a ruhájukat.

Gyurkának sehogy sem füllött a fogához, hogy a vizes cipőt papírral kell kitömni.

— Nem szárad ez így meg soha! — morgott magában.

Nemsokára nyugovóra tért a tábor, csak Gyurka maradt ébren a messze határon. Büntetésből reája került az őrállás sora. Nézte a lobogó tüzet, élvezte a meleget, közben remek ötlete támadt. A tűz közelébe rakta cipőjét, így majd megszárad!

A leghosszabb őrségnek is vége van egyszer. Gyurkát felváltották s a takarója alá bújhatott. Harmatos tavaszi reggelre ébredt, szívvidámító napsütésre. Nosza, hamar talpra! Mosakodás, aztán jöhet a reggeli! Húzzák a többiek a félszáraz cipőket, Gyurka csak nézi őket, ajkán lekicsinylő mosoly. Bezzeg az övé száraz idáig! Peckes léptekkel a tűzhöz siet. Ott pihen a bakancs. Száraz, de nincs benne köszönet. Kétrét hajlott a talpa, bőre csontkemény, felhúzni nem lehet.

Elszontyolodva, fejcsóválva forgatja, nézi.

— A terv jó volt — hümmöget, — de most zsír kell neki.

Szalonnát vesz elő, keni, kenegeti. Dörzsöli, míg bele nem izzad. A felsőrésze puhul, viszont a talpa? Még mindig vajaskifli. Már nem tudja, mit tegyen, végszóra vetődik oda a tigrisek esze, Kari. Kiveszi Gyurka kezéből, összevont szemöldökkel szemléli, majd bölcs képpel nyilatkozik.

— Szalonnával nem puhítod meg soha. Ha azonban vízbe rakod, teleszívja magát a talp s minden rendben. Én mondom neked!

Gyurka kapott a tanácson, suttyomban kerített egy kanna vizet és belenyomta a bakancsot. Délutánra csakugyan megereszkedett a kiszáradt lábtyű.

— Ugy-e mondtam, büszkélkedik Kari, mialatt Gyurka örömmel nézi — kicsit száradnia kell még... remek!

Sajna, már nem volt ideje! Szólt a kürt, sorakozó! Gyurka felrángatta valahogy nagy kínnal a sült, főtt cipőt, glédába állt s harsogta a nótát.

Ment, mendegélt a csapat, cuppogott a vizes cipő. Mind halkabban cuppogott, mindjobban szárította a nap, mindinkább gazdája lábára tapadt. Végül a talpa ismét kétrét hajlott s Gyurka méltán sóhajthatott. Keservesen rángatta le, a bőre jött vele. Mezítláb volt kénytelen masírozni a csapat után. Az erdőben még hagyján, csak a talpa bánta, ellenben otthon, a kies városkában vágni a lépést az előkelőségek előtt feszes vigyázzban mezítláb, bakancscsal a kézben, ezernyi szem nevető kereszttüzében, sok volt Gyurka mimózalelkének. Bánatát az sem enyhítette, hogy baklövéseivel a csapatnak új társasjátékot adott s két cserkész ha találkozott, egymást eképpen köszönté.

— Mi lett volna, ha?...

Mi lett volna, ha Gyurka nem megy a padlásra, nem esik le, ha meghallja a parancsot, ha nem hagyja otthon a viharkabátot? stb., stb. ...

Elmondanám, de végtelen. Inkább vessünk fátyolt a multra s vonjuk le a tapasztalatokat; a parancs az arra való, hogy meghallgassák, ha valaki fül mögé ereszti, saját maga szánja és az okozatot... a talpbőre bánja.

sz. Szentiványi Jenő

A gödöllői jamboree megnyitó ünnepélyén történt

A Kormányzó úr Bi Pivel vágtában a tribünök elé ért. A kormányzó úr a közönség lelkes tapsai és éljenzése közben fürgén ugrik le a lováról, de Bi Pi, aki már 77-ik évét taposta, nem mozgott olyan fürgén s egy pillanatra körültekintett segítség után. Pillanatnyilag senki sem volt egész közelben s a Kormányzó úr észrevéve a pillantást, gondolkodás nélkül ugrott oda segíteni.

A látványra a tömeg lelkesedése nem ismert határt.

*

Fiatal, főiskolás diák baktat a Budapest felé vezető országuton. Gyalog rója az utat, úgy látszik nem nagyon futja zsebéből vonatra. Már fáradt is kissé, pedig még messze a dél.

Autó jön. Elsurran mellette. De hirtelen csikorog a fék s az autó néhány méterre megáll.

Egyenruhás férfi száll ki a kocsiból s meginvitálja a gyalogost a kocsiba. Az örömmel fogadja a meghívást.

De akkor csodálkozik el igazán, mikor a kocsihoz ér.

A kocsiban a Kormányzó úr ült.

Ő pillantotta meg az út mellett a fáradt embert s nyujtott neki segítőkezet.

Toborzó nóta

A nemzeti hadsereg szegedi napjaiból

Horthy Miklós Szögedében fehér zászlót bontott,
Könnyeivel megírta a toborzó parancsot.
Irás közben kihallatszott nehéz sóhajtása,
Egész ország elvész, hogyha nem lösz katonája.

Horthy Miklós kisétált a Tiszának partjára.
Ott is az járt az eszébe, lesz-e katonája?
Alig fordult kettőt, hármat, futár ment utána,
Hogy a nemzeti hadsereg kész az indulásra.

Horthy Miklós föltekintett a csillagos égre,
Összeszorult a szegénynek szíve örömébe.
Ahol annyi igaz magyar hű szív dobog össze,
Az az ország el nem veszhet, élni fog örökre.

Lapzárta minden hó 5-én és 20-án. Kéziratokat a szerkesztőség nem ad vissza!

A CSERKÉSZET VILÁGTÖRTÉNETE

(KORUNK LEGHATALMASABB IFJUSÁGI MOZGALMA — AZ IFJAK NÉPSZÖVETSÉGE)

AMERIKAI EGYESÜLT ÁLLAMOK (Folytatás)

A Fülöp szigeteken érdekes körülmények közt indult meg ezidőben a mozgalom. 1914 szeptemberében Sherman *Kiser* hadnagy Jolo városának rosszillatú gyöngyvásárán két Amerikából jött barátjával találkozott. A két fiatalember albumot mutogatott Kisernek, amelynek fényképei cserkészeket örökítettek meg. Ekkor támadt a hadnagy agyában a gondolat, hogy a szigeteken is meg kell honosítani ezt az intézményt. Amikor a fiatal katonatisztet egy *moro*-faluba helyezték, ott megkezdte a fiúk megszervezését. A benszülött ifjúság jórészt csak „napsugaras mosolyt" viselt ruha helyett.

Nemsokára könnyű khaki cserkészruhát is kaptak és ünnepélyesen fogadalmat tettek. Ott állt a félkör közepén a csodálatos fehér „főnök" és a fiúk ragyogó szemekkel mondták utána a bűvös szavakat.

A moro-fiúk még az állatoknak való segélynyujtást is megtanulták és megtörtént az az addig hallatlan eset, hogy bekötözték a sánta kutyák lábát.

Az exotikus tájak cserkészeiről gyakran beszámolt a szépen fejlődő Boys' Life, amelynek hasábjain olyan nagynevű emberek írásai is megjelentek, mint Roosevelt, Taft, Wilson, a sarkutazó *Peary* és *Greenfell*, a labradori kutató vagy Orville *Wright*, a repülés gyermekkorának nagy hőse.

A felfedezők és kutatók világa révén a szabad levegőn és a természet ölén való élet is módfelett érdekelte a cserkészeket. Jóval a háború előtt, sőt még a mult században honosodott meg Amerikában a nyaralásnak az a módja, hogy egész családok, a pioneer ősök nyomán, utazókocsin járják be az ismeretlen vidékeket, sátrakban hálnak, maguk főznek. Természetes, hogy ahol a telnőttek ilyen nyári élettel szerezték meg azt az erőt és frisseséget, amellyel a lázas üzleti év fáradalmait legyőzik, ott az ifjúság kapva-kapott minden ilyen alkalmon.

Amerikai fiúk munka közben.

A *camping* (táborozás), a *hikeng* (kirándulás), sőt a *week-end* annyira amerikai fogalmak és az amerikai fiú már oly régtől fogva megszokta a szabad természetben való életet, hogy amikor annak örömeit a cserkészet szervezett és vonzó formában kínálta neki, két kézzel nyúlt utána.

1916-ban már Amerika is teljesen a háború lázában égett.

Ugy látszott, most jött el az ideje a katonás USBS szervezetnek.

Az USBS jelszava a *Semper Paratus* volt, vagyis a B. P.-féle jelszó latinosított alakja.

Az US cserkészfiú ellenzős katonai tányérsapkát és teljes katonai felszerelést hordott.

Naval Scouts néven megindult az USBS tengeri cserkészete is. A teljesen tengerészruhába öltöztetett fiúk még az ágyúkezelést is gyakorolták.

A háborúba való beavatkozás, mint eshetőség, már a levegőben volt.

Ebben a hangulatban, 1916 június 15-én írta alá Woodrow Wilson, a köztársaság elnöke azt a kongresszusi törvényt, amely megvédi a BSA-t minden utánzástól és kihasználástól. Az aláírás ünnepies külsőségekkel történt meg.

Amikor elhagyta a Fehér Házat, mr. West igy nyilatkozott a *The Sun* részére: „Nincs ma Amerikában még egy intézmény, amely annyit tett volna a készenlét *(preparedness)* érdekében, mint a cserkészmozgalom . . . A fiúknak és fiúknak ez a sokasága nagyobb, mint hadseregünk és haditengerészetünk együttesen, csaknem akkora, mint a tervbe vett új hadsereg. Jelszavunk: *Be Prepared* (Légy készen! . . .) A puska, kard és más katonai kellékek nem tartoznak a cserkészfelszereléshez, mert úgy véljük, hogy a serdülő korban lévő fiúnak nem válik eléggé javára a fegyverkezelés."

A június 15-iki *Act* a Scout név és a cserkészjelvény törvényes védelmét is kimondta és ennek alapján a cserkészszövetség egymásután indított pert mindazon cégek ellen, amelyek a cserkész elnevezést vagy jelvényt kereskedelmi célra

Láttam olyan repülőgépet, melynek a légcsavar melletti részén gyakran láng csap ki. Mi ennek az oka? (Kérdi: a 88. cs. cs. Fecske őrse.) A motor kipuffogó csövéből kicsapódó lángot láttad. Ez akkor történik meg, ha a motor rosszul dolgozik. Bár tűzveszélyes, elég gyakran előfordul.

Szabad-e külföldi cserkészjelvényt viselni? (Kérdi: Molnár M. 213.) Cserkész egyenruhán csak azokat a jelvényeket viselhetjük, aminek viselésére az O. I. B. engedélyt ad.

Hol találhatok a cserkészotthon berendezésére helyes és felhasználható tanácsokat? (Közli: K. D. 3.) A Temesy: Cserkészkönyvben, a Sztrilich: Gyakorlati őrsvezetőben s a Magyar Cserkész alább felsorolt számaiban: IX. évf. 2—5., 8., 10., 17., 22., 23. szám, a X. évf. 3., 5., 22., a XI. évf. 1., 15—16., 20—24. szám, a XII. évf. 1., 4., 8., 10., 24. sz., a XIII. évf. 5., 7., 13—14. számaiban.

Melyik fa a legjobb faragáshoz? Faragáshoz a hársfa a legalkalmasabb. Ezt a legkönnyebb faragni. Bővebb felvilágosítást a Magyar Cserkész XI. évf. 21. számában találsz.

Lehet-e a Magyar Cserkésznek beküldeni jó vicceket? (Kérdi: V. J. 290. cs.) Hogyne lehetne! A Magyar Cserkész minden jó viccet örömmel fogad. De azok igazán jók legyenek!

Ha őrsöm litografált újságot akar indítani, kinek kell azt bejelenteni? (Kérdi: Farkas Gy.) Terveddel állj parancsnokod elé. Ha ő is helyén valónak tartja, csináljátok meg. Engedélyt, a parancsnok úron kívül mástól nem kell kérnetek. A címlapra azonban mindig írjátok rá: „Kézirat gyanánt!"

Viselhető-e cserkészingen a vitézi jelvény? (Kérdi: Ifj. vitéz H. Ludmann Emil.) Igen, természetesen. Helye az előírásos.

Milyen könyvek foglalkoznak madárvédelemmel? (Közli: K. D. 3.) Chernel István: Magyarország madarai. Csörgey Titusz: Madárvédelem a kertben (—.80 P). Hermann Ottó: A madarak káráról és hasznáról (5.— P). Kukoljevics J.: Magyarország madárvédelmének története (3.20 P). Bornemissza Zoltán: A hasznos madarak védelméről.

Az állatkitömést milyen könyvekből sajátíthatom el? Csáth: Állatkitömés (4.— P). Kárpáti E.: Állatmúzeum. Utmutatás az állatok kitömésére (3.20 P).

Milyen állatokat válasszunk őrsi állatnak? Megkérdeztük az állattulajdonságokra nézve a Magyar Ornithologiai Szövetség elnökét, ki a következőket közölte: sólyom — éleslátás; sas — bátorság; harkály — kutatás; ökörszem — leleményesség; fülemüle —

kellem; őszapó — kedvesség; cinke — bizalmasság; kócsag — tisztaság; pacsirta — vallásosság; vörösbegy — alázatosság; fecske — nyugalom; szarka — csacsogás; veréb — tolakodás; páva — kevélység; mátyás — kémkedés.

Van-e szabályos cserkész síruha és milyen az? (Kérdi: Mikulka Gábor, 213.) Előírásos cserkész síruha nincsen. De a legtöbb cserkészcsapat sielői általában hosszú kék sínadrágot, kék sísapkát és cserkész viharkabátot viselnek.

Hogyan lehetne megkapni a német „Grunau Bébi II. típusú vitorlázó repülőgép műszaki leírását? (Kérdi: Andó Lajos.) Az említett vitorlázó gép leírása megszerezhető az Aero Szövetség (Budapest, IX., Lónyay-utca 17) útján.

Mikor lesz legközelebb szövetségi vagy kerületi őrsvezetői tanfolyam? (Kérdi: Lengyel J. 412.) A Szövetség őrsvezetői tanfolyamot nem rendez. Az I. kerület körzetenként rendezi meg őrsvezetői tanfolyamait. Ezek november hó folyamán kezdődnek meg. A csapat idejében kap jelentkezési felhívást.

Miből készül a famentes papiros? A legjobb minőségű papiros, a famentes papír tiszta rongyból készül. Eléggé jóminőségű az a papiros is, amelyet 50% rongyból és 50% fehérített facellulózból készítenek. A papír anyagára és gyártásának módjára részletes műszaki leírást találhatsz Rejtő Sándor: Az elméleti mechanikai technológia c. könyvének III. kötetében.

A zsineget hogyan tehetjük tartósabbá és erősebbé? (Közli: Farkas E. 552.) Mártsuk a használandó zsineget több órára lenolajba, azután jól szárítsuk ki. Ilyen kezelés után a zsineg tartósabb lesz és nem fog olyan könnyen elszakadni.

Kinek van Magyarországon a legtöbb cserkészéletmentő kitüntetése? (Kérdi: F. S. 82.) Cserba György, a bajai 560. sz. cserkészcsapat tagja már három alkalommal kapta meg a cserkész életmentő kitüntetést. Azonban már hét alkalommal mentett életet, de csak háromszor terjesztette fel csapata a cserkész életmentő kitüntetésre. Több olyan cserkészünk van, aki két alkalommal kapta meg a cserkész életmentő kitüntetést.

Milyen címre küldjük a „Mi érdekel" kérdéseket? (Kérdik többen.) A legjobb, ha így címzed leveled: A „Magyar Cserkész" Szerkesztőségének, Budapest, V., Nagy Sándor-utca 6. És a boríték egyik sarkára ezt is ráírod: „Mi érdekel?"

Melyik volt az első magyar cserkész fúvószenekar? (Kérdi: F. S. 82.) A 18. sz. Lóczy Lajos cserkészcsapat zenekara. Ez a zenekar 1921. őszén alakult meg, első karmestere a koppenhágai jamboreeről jól ismert Damith bácsi volt. Ez a zenekar első alkalommal 1922. tavaszán szerepelt a budapesti csapatok hadijátékán. Ezen a nyáron szerepelt először külföldön is, a csapat 1922. évi angliai táborában.

Miről lehet a hamis bélyeget felismerni? (Közli: K. D. 3.) Arról, hogy valamiben különbözik a valóditól. Ilyen különbségek lehetnek a fogazásnál, a vízjelnél, a rajznál, a papír anyagánál, az enyvezésnél, a bélyegzésnél. Ezeknek felismeréséhez szükséges a bélyegkatalógus, vízjelkereső, fogazásmérő és nagyító.

Uj cserkészcsapat alakítására hol találhatok részletes útmutatást? (Farkas György) A „Szervezési Utasítás"-ban. A cserkészcsapat igazolási kéréshez szükséges nyomtatványokkal együtt kapható 60 fillérért a Szövetségnél és a kerületi titkári hivatalokban.

KEDVEZMÉNYES JEGYEK

válthatók a fővárosi színházakba, mozikba és uszodákba **a Gazdasági Hivatalban.**

illetéktelenül felhasználták. A törvény megszavazásakor az indokolás az volt, hogy a cserkészet, bár nem katonai, hanem polgárságra nevelő mozgalom, már elegendő érdemet szerzett ahhoz, hogy a szabadalmi hivatal csupán korlátozott időre szóló védelme helyett a törvényhozás végleges védelmében részesüljön.

Mesterséges légzés gyakorlatok.

1917 hadiéve volt Amerika cserkészeinek.

1917-ben szükségesnek látta a BSA, hogy éljen az 1916-os törvényben biztosított jogaival és határozottan fellépjen az USBS ellen. Előzőleg számtalan kísérlet történt a békés megegyezésre, azonban mind sikertelen maradt. Törvényszék elé került az ügy. Az ítélet kimondta, hogy a USBS „tisztjeinek, ügyvivőinek és tagjainak mindegyike megfosztatik és eltiltatik a Boy Scout vagy Scout szavak használatától vagy bárminő alkalmazásától".

A bíróság elrendelte Baden-Powell tanuként való kihallgatását a londoni amerikai főkonzulátuson. Ez főként a cserkészet eredetét tisztázta és döntő hatása volt a törvényszék ítéletére.

A háború kitörésekor kísérletképpen parti őrsöket alakítottak cserkészekből, akik a jeladó állomásokat kezelték, az angol partőrcserkészek mintájára. Munkájukat felváltva végezték, úgyhogy idejük egy részét tanulással tölthették. Teljes egy esztendeig teljesítették ezt a szolgálatot Maine-től Texasig. Azután a haditengerészet vette át az állomásokat.

„Minden cserkész egy katonát tápláljon!" Ez volt az 1917-es év jelszava. A cserkészközpont azt a felszólítást küldte szét, hogy minden cserkész bizonyos területen zöldséget termeljen. Ezzel azonban ne elégedjék meg egyikük sem, hanem igyekezzék kilenc nemcserkész barátját is rávenni, hogy hasonlóképpen cselekedjenek.

1918-ban a cserkészek egyik legismertebb munkája a fekete diófák felkutatása volt. Nem egy farmer a cserkészektől tudta meg, hogy minden egyes ilyen fa jelentékeny pénzbeli értéket képvisel. A hadviselésben ugyanis ágyútalpak készítésére vették igénybe ezt a fanemet, valamint a repülőgépek egyes alkatrészei is ebből készültek. Az amerikai sajtó azt írta, hogy a cserkészek naponta 800.000 köbláb fekete diófát juttatnak a háború továbbvitelének céljára.

Gyümölcsmagvak és dióhéj gyüjtésére is nemzeti hadjáratot indítottak Amerika cserkészei. Ezek a gázvédőálarcok készítéséhez voltak szükségesek és óriási mennyiségben gyültek össze.

A háború egész idején, mint már békében is, a cserkészek voltak a Vöröskereszt legjobb segitői.

Nevezetes képes plakát jelent meg ekkor Amerikában. A Szabadság nemtőjét ábrázolta, amint fegyverkezik és cserkészfiú nyujtja neki a kardot, amelybe be van vésve: Be Prepared!

Amerika cserkészete végeredményben éppen a háboru legnehezebb évében, 1918-ban tört rohamosan előre és nőtt meg igazán. Amikor Amerika beavatkozott az európai harcba, a BSA létszáma 283,972 volt.

Amerikai cserkészek díszfonást tanulnak.

(Folytatjuk)

HAJRÁ FIÚK! JÖN A TÉL! KI A SZABADBA!

Aki teheti, síel ! Ez a sportok királya. Remek hegyoldal, ragyogó porhó. Kis csoport áll a lejtő tetején. Most hirtelen hatalmas felhő kerekedik. Mi az, talán forgószél, vagy zivatar támadt ? Vagy itt a világ vége ? .. De nem, nicsak, hiszen emberek vannak a felhőben, egy szempillantás és már itt is vannak, megállanak, szívük még erősebben kalapál, mellük zihál... Istenem, de jó volt !... Csuda volt !...

Fiúk, aki sível járja a tél csodás birodalmát, annak élete új színnel gazdagodott ; ott a természet két kézzel szórja kincseit annak, aki megtanulta, hogyan kell ebbe a nagy templomba közelíteni. Egy-egy hegytetőn, egyedül, távol a profán lelkek világától, oly közel érzi magát az ember a Teremtőhöz, mint sehol máshol. Fiúk, minden cserkész járja ezt a világot !

S aki nem mehet sível, menjen ródlival. Élvezze a tiszta napfényt, a havat, a száguldó ródlit, a levegőt s az Ur fenséges téli világát.

De van más út is. Ide a korcsolya visz el bennünket. Nemcsak a gondozott jégpályák városi zajába, hol zene szól, parfőmillat terjeng s az emberek mindent meglelnek, csak azt nem, ami a tél legnagyobb értéke, a napfényt, levegőt, szabadságot. Ki — ha kellő óvatossággal is — a befagyott vadvizek, folyók és tavak végtelen jégtükrére, hol szinte semmi nem szab gátat sem a szemnek, sem a száguldó acélnak. Diákcserkész éveimnek legszebb emlékei között azok a sok-sok kilométeres korcsolyakirándulások vannak, amiket a határ vadvizeinek befagyott hátán tettem meg. Zengett a jég, vágott a szél, arcunk kipirult, mellünk zihált és mi rohantunk... s a pattogó jégen mikor megállottunk, egy-egy rikoltással mondtuk el azt, amit emberi szó ki nem fejezhet, amire emberi nyelv elégtelen, a fenségesség ama érzetét, mely kiemelt bennünket a mindennapiság szürke ködéből és megfürösztött a csillogó tisztaság fényében. S este hazatérve ragyogó arcú, kipirult képű, boldogan fáradt fiút kapott vissza az Édesanyánk.

Fiúk, járjatok ebben a csodás világban. Minden cserkész ott legyen, mert mint Trenker, a híres osztrák síelő mondja :

„Isten jókedvében adta a havat, a telet s az ember gyermeki hálával fogadta s kiment a végtelen hómezőkre, a hegyekbe s lelke Istenhez szállt. Igy lett a tél a barátunk, ősforrása felmérhetetlen örömöknek..." Legyen ez a pár sor a havas mezők végtelenjét járó ember hívó szava a cserkésztestvérhez, ki hálás lélekkel hív újabb seregeket a szépségek e kimeríthetetlen birodalmába. *Kolozsváry Béla.*

INDUL AZ ŐRS

Megkezdődött újra a munka. Elevenedik az élet az őrsi berkekben. A régi őrsökben örömmel üdvözlik egymást a nagy pihenés után az őrs tagjai, hozzák a kobakokban összegyűjtött sok-sok tervet megbeszélni, hogy a kitaposott úton meggazdagodott programmal haladjanak tovább az új évben. A most először induló őrs kíváncsisággal, várakozással tekint az új munka elé, amit lépésről-lépésre kell kitapogatni. De nem kételkedem benne, hogy akár régi, akár új, minden őrs erős elhatározással kezdi meg útját, az őrsi életet.

Tapasztalt őrsvezetők bizonyára gazdag és jól felépített tervekkel indulnak, az újak talán egy kis szorongással, sőt félelemmel tekintenek a reájuk váró feladatok elé.

A próbák elvégzése csak egyik és nem a legjelentősebb része az őrsi életnek. Csak eszköz a nagyobb cél elérésében. Mi az a nagyobb cél ? A jellemnevelés ! Ez a cserkészet tengelye. Minden körülötte fordul meg : őrsi-gyűlés, kirándulás stb.

A jellemnevelésre éppen legalkalmasabb az őrsi keret. Minden fiú saját magát, de a nyolc fiú együtt egymást is segíti ebben. Az őrs erre irányuló közös törekvése kovácsolja össze a fiúkat. Szeretet és összetartás építi ki az őrsi szellemet a közös munkában.

Őrsvezető Testvérem, előtted a keret : az őrsi élet, amit tartalommal kell kitöltened. Milyennek szeretnéd őrsödet ? Milyen közös terveket fogtok közös akarattal megvalósítani ? Hogyan érvényesül az őrsi szellem a gyűlésen, kiránduláson, minden munkátokban ?

Három dolognak kell szerepelni célkitűzéstekben :

1. Jellemnevelés. Őrsöd tagjainak hibáit kiküszöbölni, jó tulajdonságait fejleszteni fokozatos és céltudatos munkával.

2. Gyakorlati cserkészélet és a hozzá szükséges próbák elvégzése.

3. Szeretet, mely összetartja az őrsöt és irányítja az őrsi életet.

Az őrs feladata azonban kettős. Végzi a maga munkáját, de részese a csapatmunkának is. Ezért szervesen illeszkedik bele a csapat életébe, célkitűzésébe.

És tudod mi a fundamentum, amit nem hagyhatsz ki cserkészéletetekből ? A Biblia. Ha eredményes és győzelmes életet akarsz, rá kell építened.

Ilyen szellemben készülj fel felelősségteljes, de áldott munkádra ! És meglátod, hogy kialakul kezed alatt az őrs, melynek minden tagja pillére nemcsak a csapatnak, hanem az egész cserkészetnek is, az őrs mely együtt tervez, együtt halad, küzd, dolgozik, hisz, mert Krisztussal él.

Induljatok tehát Testvérek neki a munkának cserkészszívvel, cserkész-akarattal.

Kovács Gábor 421.

HIREK

II. Cserkészkerület figyelem!

Az O. I. B. 1934 október 10-ki határozata értelmében, amikor a csapatparancsnok, cserkésztiszt csapatát elhagyja, a vármegye (körzet) és a kerületnél kapható „Elbocsátólevel"-et a hátlapon olvasható utasítás szerint ki kell tölteni és az a kerülethez beküldeni.

Ugyanezt a lapot használjuk, ha cserkész távozik más csapathoz.

Az 1934—35. tanévi tiszti változásokra pótlólag kérjük ennek beküldését.

Az 1934. évre nov. 1-től igazolványt nem újítunk. Az 1935. évre érvényes igazolványok kiállítását, megújítását már decemberben megkezdjük és február végére be akarjuk fejezni. E három hónapot okvetlenül használja fel minden csapat az igazolványok érvényesítésére, annál is inkább, mert az október 19-ki Ker. I. B. határozata alapján a később érkező igazolványokért kétszeres díjat számítunk. Kivételek az évközben fogadalmat tett cserkészek igazolványai, ha a fogadalom után egy hónapon belül kérik igazolványaik kiállítását. Ugyanezen I. B. határozatából az igazolványok portója is a csapatokat terheli.

A csapatoknál lévő céllövő fegyverek és töltények külön-külön helyen és zár alatt tartandók.

Miskolc, 1934. nov. hó 2-án.

Kerületi elnökség.

Hírek a VIII. kerületből

Nagy lelkesedéssel indult meg a cserkészmunka a VIII. kerületben úgy a cserkészcsapatokon belül, mint a nemrég alakult véncserkészcsapatban és a kerület különböző szakosztályaiban. A csapatok több színdarab, műsoros-est rendezésén fáradoznak, amelyet a táborozási alap javára rendeznek. Tíz cserkészcsapat 280 cserkésze részvételével nagyszabású hadijátékot tartott a kerület a vadregényes Bugac pusztán Mihálkó Béla ker. elnök vezetésével. Ugyanakkor a Petur véncserkészcsapat teljes számban tartott egynapos kirándulást.

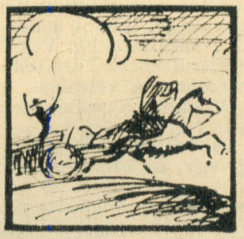
A Petur véncserkészraj előadássorozatában eddig nagy érdeklődés mellett dr. Miron Zoltán a venereás betegségekről, Varga Kálmán hírlapíró, véncserkész a hitlerizmusról, Jankai István öregcserkész a kémek elleni védekezésről, dr. Kiss Ágoston orvos, véncserkész Leninről szóló előadással, Végh Sándor ö. cs. a Kecskeméten közismert amatőrbűvész pedig bűvészmutatványokkal szerepeltek. Az őszi első összejövetelen dr. Jankovics Béla törvényszéki bíró „Utazás a mai Oroszországon keresztül" címmel tartott vetítettképes előadást. A jövőben Terescsényi Károly véncserkész érdekes rendőri esetek címen, Hatvany Pál véncserkész hadifogoly-emlékek, dr. Fráter István, v. cs. az angol városok élete, Szabó Lajos kamarai titkár olaszországi impressziók címen tartanak előadást.

Ugyancsak a Petur véncserkészek kezdeményezésére a kecskeméti 480 cserkész, a Szegénygondozó Hivatallal karöltve, téli inségakció során minden cserkész egy-egy szegényt megvendégel. Az öregcserkészcsapat Leszkovszky Géza öregcserkész vezetésével eszperantó-tanfolyamot, Paál Armand vcs. vezetésével pedig rövidhullámú rádió-tanfolyamot tart számos résztvevővel. A nagykörösi 216. sz. Arany János cserkészcsapat a tél folyamán vitorláshajót készít 600 pengős költséggel, mivel a csapat jövőre a Balatonhoz megy táborozni.

A jamboree-en Körmöczy László parancsnok közkedvelt bábszínháza teljesen új figurákkal, betanulással, vetítettképes háttérrel a közel jövőben műsoros cserkészelőadás keretében előadásra kerül. A 851-esek pedig repülőmodellek készítésével foglalkoznak.

A ker. ellenőrző bizottságnak tagjai: Mihálkó Béla ker. elnök, Mátis Kálmán főtitkár, Bencsik István vcs. előadó, megkezdik ellenőrző körútjukat, melynek során először a nagykőrösi csapatokat látogatják meg.

A kecskeméti Hirös Héten rendezett magyar cserkészamatőrök első országos kiállítása fényes eredménnyel záródott. A bíráló bizottság az ország különböző részeiből beérkezett nagy anyag bírálatával most készült el. A bíráló bizottság a következő volt: elnök Mihálkó Béla ker. elnök, tagok: Irányi István rajztanár, cserkésztiszt, Mátis Kálmán főtitkár, Paál Armand vcs. A Magyar Cserkészszövetség első díját nyerte, egy cserkészszobrot: Horváth János Eger, második díj, jamboree-thermosz: nyerte Megyer-Mayer Attila 25. öregcserkészcsapat Bpest; a VIII. kerület első díját nyerte, egy drb. dutó lágyrajzú előtétlencse, rúgós foglalattal, nyerte Massán Tibor 4.B.I.K. csapat Bpest; 2. díj, egy drb Rodenstock speciális színszűrő, nyerte Gerritsen Vilmos Bpest, farkaskölyök központ; harmadik díj, egy drb Zeiss Ikon nagyítókeret, nyerte dr Augusztin Vince, 25. öcs. cs. Bpest; 4. díj, dícséretet kapott vitéz Bátorffy Vilmos ezres öregcserkészcsapat Bpest; ezenfelül minden kiállító emléklapot kapott.

A megvadult lovak elragadták a szekeret Felsőzsolca határában és Németh Lajos gazdát lerántották a gyeplőnél fogva az ülésről. A szerencsétlen embert 25—30 méteren vonszolták a lovak. Összetört fejjel és szétroncsolt tagokkal holtan találtak rá a járókelők.

E napihírrel kapcsolatban érdekes megjegyezni, hogy sok cserkész kapott életmentő kitüntetést megbokrosodott ló megfékezéséért.

Vajjon Te, kedves olvasó, tudtad volna-e, mit kell tenni, ha véletlenül a közelben vagy, tudtad volna-e megmenteni szegény Németh Lajos gazdálkodó életét?

Dr. Katona László postatitkár, volt cserkésztiszt, vasárnap, október 28-án a Remete-völgyben egy farkasfalkával találkozott. Mikor felment a hegyre, egy diáktrencskót talált, amit valószínűleg a farkaskölykök közül vesztett el valaki. (A farkaskölyköket három öregcserkész vezette.) A tulajdonos jelentkezhet 568—74 telefónon, este 7-ig.

Közlekedéspedagógiai kiállítás

Október első felében a Magyar Vöröskereszt-Egylet Baross-utcai székházában igen érdekes és tanulságos kiállítás volt látható. Dr. Dárday József rendőrkapitány közel 100 művészi aquarellképben tárta szemünk elé azokat a közlekedési helyzeteket, melyekből balesetek szoktak származni, továbbá a gyalogos és a járómű helyes közlekedésének módját. S ezzel szemléltetően bizonyította, hogy *a szabályos közlekedés véd a baleset ellen.*

Igen érdekesek voltak azon háziipari készítésű modellek is, melyekből utcákat, útkereszteződéseket lehetett képezni s a melyek mozgatható karú közlekedési rendőrrel, piros-sárga-zöld színváltozatú közlekedési lámpával, mozgatható különböző járóművekkel és gyalogosokkal azt a célt szolgálják, hogy az iskolaasztalon mutathassuk be a közlekedés rendjét.

A közlekedési balesetek elleni védekezés célját szolgáló külföldi faliképek bemutatása is nagy érdeklődést váltott ki. Itt láttuk az egyik faliképen az amerikai iskolák u. n. közlekedési járőrét munkában. Az itt bemutatott érdekes dolgokat egy cserkészkiállítás keretében szeretnők viszontlátni.

A fővárosi lapok legtöbbje igen rokonszenvező hosszabb cikkekben méltatta ezen újszerű kiállítás megszervezésének úttörő munkáját.

Az apa jön, az apa megy
Az apa siet, az apa egy
Roppant okos dolgot tett,
Palma OKMA talpat vett.

Rádiósok!

Helyszűke miatt a rádiórész és a rádiórovat üzenetei csak a következő számban jöhetnek. Azoknak, akik J. K.-tól a morsebillentyűt megrendelték üzenjük: J. K. bevonult katonának s helyette mást kellett kerítenünk. A kopogók már elkészültek és el is küldték. Még egynéhány darab van. (Ára 1.50 + 16 fillér portó. Bélyegben kérjük.)

Mister Hermon és a bakonyi express

A pápai öreg kollégium cserkészei hazafelé indultak bakonyi kirándulásukról.

Az óránkint 20 km.-t is megtevő bakonyi express fülkéjébe a vidám pápai fiúk mellé egy magas, szőke vadászember is betelepedett.

A fiúk minden olvasónk előtt ismert Tóth Sanyi bá' vezetésével nótára gyujtottak s jamboree-emlékként előkerültek a „John Brown's body", a London kánon s még néhány angol nóta. Egyszer csak azt veszik észre a fiúk, hogy az ismeretlen vadász is velük énekel.

A nóta vége aztán, hogy bemutatkozik az ismeretlen: Mr. Hermon, Ulsteri angol ember, aki itt vadászik a Bakonyban. Felesége az írországi leánycserkészek feje.

„Ez volt Magyarországon legszebb élményem", búcsuzik Mr. Hermon, ahogy átzakatol a vonat a pápai váltókon.

Ime: A cserkészet ismét eggyel szaporította a magyarság barátainak számát.

Bélyeggyűjtők! Figyelem!

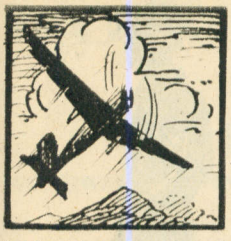
Karácsonyi jutalom!

Stempli Muki barátai elhatározták, hogy a bélyeggyűjtő cserkészeknek karácsonyra buzdításul egy kis örömet fognak szerezni. De ezt jó munkával kell megérdemelni. Aki igényt tart a jutalomra, írja meg legfeljebb 250 szóban:

„Mi a bélyeggyűjtés legfőbb haszna?"

Az írásokat december 15-ig kell a Magyar Cserkésznek elküldeni. Nevét és postacímét senki ne feledje a lap aljára felírni. A legjobb írásokat közölni fogjuk. A jutalmak száma nagy, van közte sok szép bélyegcsomag és egyéb, a bélyeggyűjtéshez szükséges kellék.

Fiúk, lássatok hozzá a jó munkához!

709 kilométer az új repülő világrekord Angello olasz pilóta megdöntötte a vízirepülőgépek gyorsasági világrekordját, amelyet eddig is ő tartott. Uj gépével 12 kilométeres távolságon 709.034 kilométeres átlagsebességet ért el és ezzel több mint száz kilométerrel túlszárnyalta az eddigi 602.403 kilométeres világrekordot.

Ez másodpercenkint csaknem 200 méter. Szédületes arány, mikor a hang sebessége „csak" 330 méter, a puskalövedéké 500 méter másodpercenként.

Érdekessége még e hírnek, hogy az ember gyorsabb lett, mint az „ágyúgolyó." Ugyanis vannak mozsarak, melyeknek lövedéke másodpercenként „csak" 150 métert tesz meg. Ha tehát versenyre kerülne a sor, az „ágyúgolyó" csúnyán lemaradna.

AJÁNLHATÓ KÖNYVEK

Montgomery világhírű **Gyermekszív rejtelmei**-t, ezt a megható szépségű gyermektörténetet, mely azonban szinte inkább felnőtteknek való, Balogh Mária fordításában, az Athenaeum újra hozzáférhetővé tette szép ajándékkönyvnek, jutalomkönyvnek megfelelő külsővel.

Hans Dominik: A rikkancskirály című könyve remek fiútörténet, megírása is olyan érdeklődést lekötő, hogy ma is, amikor már kissé eltávolodtunk a gazdasági versenyben karriert csináló amerikai ideáloktól, bizonyosan számottarthat teszésre. Kelen Ferenc fordításában, Sipos Béla rajzaival, szép külsővel jelentette meg az Athenaeum.

Magyar mesék. Összegyűjtötte Baloghy Mária. Az eredeti magyar népmesék mindig szép tarka bokrétájából összeválogatott kötet, kisebbnek, nagyobbnak egyformán kedves ajándék. E mesékből egyet közlünk mutatóba.

LAPSZEMLE

A rendesnél színesebb és tartalmasabb a *„Vezetők Lapja"* legújabb száma. Már szimbólikus címlapjával is megnyeri tetszésünket. Tartalmából kiemeljük, Schrank Endrének, a hetedik cserkésztörvénnyel foglalkozó vezércikkét, Faragó Edének, a minden cserkésztanárt érdeklő cikkét az iskola és cserkészet viszonyáról. Az énektanítás művészetéről ír Bárdos Lajos, Temesy Győző tollából pedig a szülői összejövetel éppen időszerű kérdéséről olvashatunk ügyes tanulmányt. „Az én módszerem" rovat a rovercserkészpróbák feldolgozásával foglalkozik, a hadijátékról pedig vezetői szempontból érdekesen számol be v. Solymossy Ulászló. Az országos portyázásról értékes adatokat gyűjtött össze Balla Dezső. A rovermunkásról, a cserkészek szolgálatáról a Vöröskeresztben, a tábortűzvezetésről szóló cikkek, hírek teszik a lap tartalmát teljessé.

„Mélyebben vizsgáltam a haza lakosait, szomszéd közötti állását, geográfiai helyzetét, természetajándékit s több effélét" s ily módon „törekedtem kitanulni azon okot, melyből áldott következéseknek kellene e honra áradni." Széchenyinek evvel az idézetével kezdődik *„Fiatal Magyarság"* novemberi szociográfiai különszáma s tartalmában is készségesen kitart e célkitűzés mellett. Válogatott írók igyekeznek rámutatni „a meglévő értékek teljes megbecsülésével párosuló reformvággyal és a körülményeket józanul megismerni akaró tárgyilagossággal" a szociográfiai munkásság megindításának szükségszerűségére. Értéke különösen abban rejlik, hogy a munkásság megindítására pozitív javaslatot terjeszt elő.

TURISTÁSKODÁS

Rovatvezető: a 30. sz. Hollós Mátyás cserkész csapat.

„A cserkész szereti a természetet . . ."

Peregnek a sorok a rotációsgép nyomán, készül a Magyar Cserkész. Uj ötlet, gondolat, mint mindig most is akad benne elég, de valami mégis feltünik. Uj sorok találhatók benne, címe Turistáskodás.

Mi ez, csodálkozik a kis és nagy cserkész, mi köze van hozzánk a turistaságnak? Azok csak maradjanak meg poros bakancsaiknál, túlzsúfolt hátizsákjaiknál, sportjuknál, de ne zavarják a mi köreinket.

Pedig nincsen egészen igazatok! Minden cserkész egy kicsit turista s minden turista egy kicsit cserkész. Ti is jártok kirándulni, nézni a tavaszi harmatpompás mezőt épúgy, mint a rőtszakállú gyümölcstermő őszt. Ti is szívesen másztok fel a hegycsúcsokra szemlélni a gomolygó felhőket s a pici házakat lenn a patak kanyargó partján. Ti is szeretitek az akadályokat leküzdeni s megfigyelve a természet tarka-barkaságát, szívni a pormentes tiszta levegőt a pórusaitokba. Végül Ti is meg akarjátok ismerni közelről az erdő fáit, a nyulak hancurozását a vetésben, a baglyokat oduikban s általában a természetet

A 30. Hollós Mátyás cserkészcsapat öregcserkészek, vezetők és idősebb cserkészek részére havonta egy-egy kirándulást fog rendezni.

E havi kirándulásunk terve a következő: Találkozás 1934 nov. 18-án reggel 7 óra 15 perckor a nyugati pályaudvar III. oszt. pénztárhelyiségében. Költség kb. P 2.40. Utirány: Vasúton *Vácz* — Istentisztelet, — azután gyaloglás — *Kósdi út* — *Nagyszál* — *Vörös Tihamér-kilátó* — *Vácz*. Élelmezés hátizsákból. *Vezető ismertető jele: zöld karszalag, sárga cserkészliliommal, turavezető feltüntetése mellett.* Térkép és iránytű elhozatala ajánlatos. Visszaérkezés este 21 óra 30 perckor, nyugati pályaudvar.

Szerkesztői üzenet

Ifj. B. J., Szeged. Küldd be a leirást. Remélem, hogy közölhetjük.

Aranylevél. Verse szép. Jön. Sok üdvözlet.

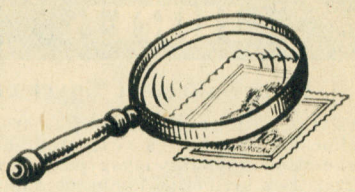
Szende György, 598. cs. sajtóreferense, Szeged. A cikk megérkezett. Szép gondolatot tartalmaz, de terjedelme miatt csak a rövidebbre fog sor kerülni.

Ifj. Halász Miklós, 171. örsvezető, Pallag, via Debrecen. A szép cikket megkaptam, igyekszünk minél előbb leközölni. Valószínüleg meg kell kissé rövidíteni. A képeket vissza fogom küldeni.

O. S., Budapest. „Elmulás" című versed még messze van a nyomdagépektől. Sok helyen magyartalan, azonkívül kissé elcsépelt gondolatok körül forog. Olvass sok jó magyar költőt s azután próbálkozz versírással.

— **Egy öreg cserkész.** Köszönjük a közleményt, leközöljük. Ez a rovat célja is, hogy tisztázzon bizonyos dolgokat. — **F. B.** Köszönjük leveledet, a „Magyar Cserkész" igyekszik állandóan jó és érdekes lenni. Ha önállósítod magad, írd meg, ha Szegedre kerülnél, hozzád fogunk járni. — **F. T., 550.** Csak írjál máskor is. A küldött közlemény már nem volt aktuális. — **Roboz István, Budapest.** Külön kerékpártérkép nincs, csak autótérkép. Ezeket Eggenbergernél, Kossuth Lajos u. 2. sz. szerezheted be. — **653. sz. Sirály örs.** Örsvezetőképedet megkaptuk. Kissé már időszerűtlen. Esetleg alkalomadtán hozzuk. — **T. B. 50., Szombathely.** Cikked Göre humora nem egészen felel meg a „Magyar Cserkész"-nek. Próbálkozz más humoros dologgal. — **W. S. 342.** Nagyon gyönge. — **Sz. F. 953.** Verseid még nem érték el a nyomdafesték mértékét.

(Folytatjuk.)

BÉLYEGUJDONSÁGOK: Bulgária a Sipka-szoros bevételének emlékére 6 különböző bélyeget adott ki. **Németország** a Saar-vidék megtartásának propagálására, valamint a nürnbergi horogkeresztes kongresszus emlékére 2—2 bélyeggel, Hindenburg elnök gyászának emlékére 6 darabból álló sorozattal adott újdonságot. **Franciaország** új rajzban bocsátotta útnak az 1.50 bélyegét és Cartier-t, Kanada fölfedezőjét 2 szép bélyeggel ünnepli. **Irországban** egy jubileumi sportbélyeg látott napvilágot. **Olaszország** Pacinotti-nak, a dinamó apjának és Galvani-nak, az elektromos elem fölfedezőjének emlékére az I. elektromos és rádium-kongresszus alkalmából 4 bélyeget hozott és Rodos szigetének új bélyegeket adott. **Litvánia** Smetona elnök 60. születésnapjára 3 arcképes és 2 további címeres bélyeget adott. **Luxemburg** több bélyegének színét változtatta meg. **Lengyelország** a világháborúban küzdő légióit egy bélyeggel ünnepli, amely a légiók vezérét, Pilsudszky marsallt ábrázolja. **Portugália egy, Románia 2 újabb bélyeggel jött Csehország** 4 bélyeggel emlékezik meg légióiról. **Törökország** felülnyomással készített 5 repülőpostabélyeget.

Magyarországon még ebben a hónapban jelennek meg az új büntető-(portós)-bélyegek.

Tengeren tul, az angol fenkatóság alatt álló, **Ascension, Australia** és **Kanada** adott ki 1—1 gyönyörü sorozatot. **Mesopotamia** a király, I. Ghazi, arcképével 16 darabot hozott forgalomba. **Az amerikai Egyesült-Államok** (U. S. A.) Wisconsin alapítását 1 darabbal ünnepli és a Nemzeti Park szépségeit 4 tájképes bélyegen mutatja. **Panama** 6 darabból álló jubileumi sort adott.

STEMPLI MUKI POSTÁJA

L. M., Békéscsaba. 1. A tisztára lemosott bélyegeket 100 darabonkint kell rendben összerakni és keskeny papírszalaggal átkötve, leragasztani. A multévi (nagyembereink képei) bélyegekért, 100 darabonkint csomagolva, a 2 filléresért: 6, a 4 filléresért: 5, a 8, 10, 20 filléresért: 3, a 16 filléresért: 10 fillért adnak a kereskedők. Mielőtt elküldjük a bélyegeket, küldjünk 1—2 mintadarabot és érdeklődjünk, mennyit hajlandó a kereskedő átvenni. Ilyen bélyeget nagyobb mennyiségben a következő kereskedők vásárolnak Budapesten: Abonyi Jenő, IV. Váci u. 45., Kemény Jenő, IV, Veres Pálné u. 7., Markstein József, IV, Károly körút 22., Scherz Andor, VII, Erzsébet körút 14., Werner Sándor, IV, Károly körút 10., azonkívül Makrez Béla, Szeged. 2. A levelező-lapokra nyomott bélyegnek külön nincs értéke, csakis az egész levelező-lapnak. 3. Néhány bélyegkereskedő címét fentebb közöltem. — **Ny. L., Szeghalom.** Azt írod, hogy neked nem lehet olyan jó és szép bélyeggyűjteményt előállítani, mint a gazdagabb fiúknak. Hát bizony ebben nincs igazad, ha cserkészakarattal és cserkészleleményességgel fogsz hozzá, akkor szebb gyüjteményre tehetsz szert, mint akárki más. Kíséred figyelemmel a „Magyar Cserkész"-t, abból rövidesen megtudod a módját, hogyan kell pénz nélkül bélyeget gyűjteni. Vegyél részt a karácsonyi pályázatunkon s ha ügyes vagy, díjat nyerhetsz, ami ugyancsak elősegíti a gyűjtést. — **K. L., Budapest.** Azt kérded, melyik a legértékesebb bélyeg? Nem könnyű erre válaszolni. Nekem például az a három bélyeg a legértékesebb, amely 30 év előtt bélyeggyűjteményem első darabja volt. A kereskedelemben is nagyon változik a drága bélyegek ára, aszerint, hogy hányan akarják azt megvásárolni.

(Folytatjuk.)

MAGYAR KISFIU

Apródok, farkaskölykök és kiscserkészek lapja. — A szerkesztést irányitja: Éry Emil országos kisfiu-vezetőtiszt.

A KRÓNIKÁS BESZÉL

Az istenfélelem

az erkölcsi erők kútforrása. Sehol nem tapasztaltuk ezt annyira, mint a harctéren. Számtalan példa igazolta, hogy az istentagadó nem tud hős lenni.

Ismertem olyan embereket, akik a háború előtt fennen hirdették: nincs Isten, nem kell tőle félni. Az élet a véletlen kezében van, az labdázik velünk.

És jött a háború. Hullott az ember; a fronton és a front mögött ezer és százezer sebesült szenvedett; a halál bőven aratott. Nem használt a cinikus okoskodás, az istentelenek könnyelmű filozófiája. A véres forgatagban csak az istenes ember nem esett kétségbe. Isten akaratát látta mindenben, bízott a Gondviselésben s a hit erőt adott neki. Bátran teljesítette kötelességét és — győzött, mert Isten is segíti a bátrakat.

S az istentagadó?

A „véletlen" vakságának volt az áldozata. Az ágyútűz poklában, a gépfegyver őrjítő kattogása közt nem remélt senkitől segítséget. Nem volt Istene, aki megóvja. Érezte, hogy egy bolond szeszélyes golyó véget vethet életének, egy gyenge ellenség kézigránátja széjjeltépheti.

Az egészséges, erős ember idegrendszerét szétcibálta a félelem, ha nem hitt az őrködő, a jóságos Isten-atyában. Az istentagadó könnyen elvesztette lelki egyensúlyát, gyáva lett, a legkisebb harcizajtól megijedt. Az ilyen ember ingadozott elhatározásában, ha ellenséget látott, nem egyszer sírvafakadt, elfelejtette fegyverét használni.

A háború megtanította a katonát az Istenben bízó hitre.

Egy kis harctéri történet:

A háború második hónapjában erős menetelések után nagy nélkülözések közepette egy reggelen veszedelmes csatára készültünk. Az ellenség ágyúi már tapogatták tartózkodási helyünket — s megindultunk előre!

Ekkor egy elhagyatott kis templomhoz értünk.

A katonák közül egyesek megemelték sapkájukat, néhányan keresztet vetettek — sőt volt olyan is, aki beosztását elhagyta, a templom lépcsőjéhez sietett és letérdelt.

A kemény katona-szívek megtörtek. Istenfélő és istentagadó egyaránt — mint az áradat — a templom elé rohant. Letérdeltek kövön-sárban, vízben, levették sapkájukat s a mellüket verték. Majd ég felé emelkedett a sok könnyes szem, ég felé szálltak a nehéz sóhajok, a megnyílt szívekből föltörő buzgó imák.

Egy megrögzött, istentelen katonámra esett a tekintetem. Ott térdelt a többi között; a szomszédjától elleste, mint kell keresztet vetni. Majd kérte egyik bajtársát, mondja el előtte hangosan a *Miatyánk*-ot, hogy mondatról-mondatra vele imádkozhasson ő is.

Cserkésztestvéreim, ilyen megható, ilyen mély érzelemmel eltelt imát keveset hallottam.

A rövid ima megerősítette katonáim szívét. Istenbe vetett bizalommal bátran harcoltak.

Ime milyen bő erőforrás a hit, hogy Isten kezében vagyunk, legyen meg az ő szent akarata!

Megjelent a „Vitézi tettek" című könyvben. Kiadta a Magyar Cserkésszövetség.

KISCSERKÉSZEK, FIGYELEM!

AKARTOK FÉLKILÓ CSOKOLÁDÉT NYERNI? — MUNKÁRA FEL!

Pattogó kályha mellett írom ezeket a sorokat. Megjött a tél, itt van a hideg.

És a téli idő rengeteg munkára ad alkalmat. Nemcsak az iskolában a tanulással, hanem minden egyéb téren is. Ilyenkor van idő írásra, olvasásra, fúrásra, faragásra, ezerféle ügyeskedésre. Hát hogy tényleg legyen munkátok, *nagy pályázatot írok ki*. Egyszerre hármat!

1. *Szépirodalmi pályázat.* Lehet pályázni mindenféle írásművel, verssel, mesével, valamelyik kóborlás vagy összejövetel leírásával stb. Én csak arra kérlek titeket, hogy mindezeket olvashatóan (no és íráshiba nélkül) írjátok le a papír egyik oldalára.

2. *Rajzpályázat.* Ceruza-, tus- vagy színes rajzzal lehet résztvenni. Azt festheted, ami éppen a kedvedre való; lehet egész rajzsorozatot is beküldeni.

3. *Kézügyességi pályázat.* Itt szintén nincs sok megkötés; mindenfajta kézügyességi tárggyal pályázhattok. Hanem ezek ne legyenek ám olyan nagyok, hogy ne férjenek be a szobámba! Mert akkor nem tudom hová helyezni őket. A beküldött tárgyakat, megbírálás után, ügyes készítőik visszakaphatják.

Feltételek. Minden kiscserkész, vagy akár összeállva egy egész kiscserkészkör (őrs) résztvehet. A pályamunkákat a kiscserkészközpont címére (Budapest, V, Nagy Sándor u. 6) kell beküldeni december 15-ig. Minden pályázó írja fel a pályamunkájára, vagy a hozzá mellékelt levélre a nevét, pontos címét és a csapatát.

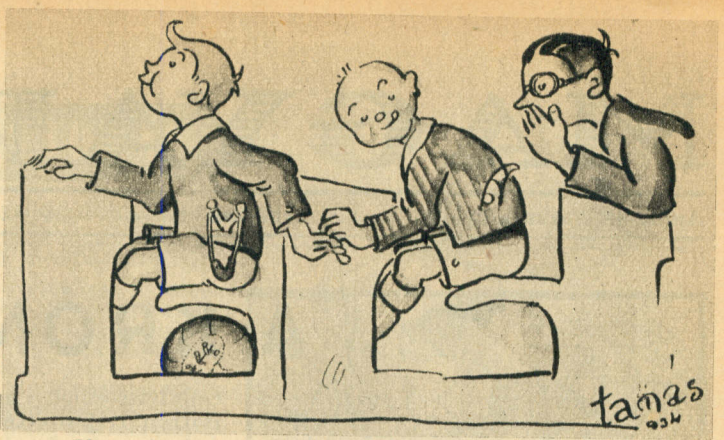
Jutalmak. Első díj mind a háromfajta pályázatban fél-félkiló finom, édes csokoládé. Ugy bizony! Második díj egy-egy szép könyv.

Kiscserkészek, teljes gőzzel rajta!

Csak Szent Lukács Gyógyfürdő tölt Kristályvizet!

ESETEM HATERÁSZ CAPITÁNNYAL

— LURKÓ NAPLÓJA —

Máma 1 nagy Élményben volt részem.

Ültem a magyar órán, miközben a danár ur előadott és én áhitatal halgattam őtet. Amint halgattam nagy áhitatal, hát 1-szerre csak érzem, hogy húszkodják a kabátomat.

Vajon ki asz ? Ki 20-kod itend. montam magamba és mekfordultam a ténállás végett.

A könig volt.

It készül valami. Vigyázat.

Gyorsan visszafordultam és még nagyobb áhitatal nésztem a danár urra, minha csupa figyelem lennék. Aztán hátra duktam a kezemet, szájam sarkából csőrt csináltam, hogy ne legyen a dolog feldünő, vagyis óvatosan sziszegve kérdesztem :

— Na, mijasz ?

A kőnig miccse szólt.

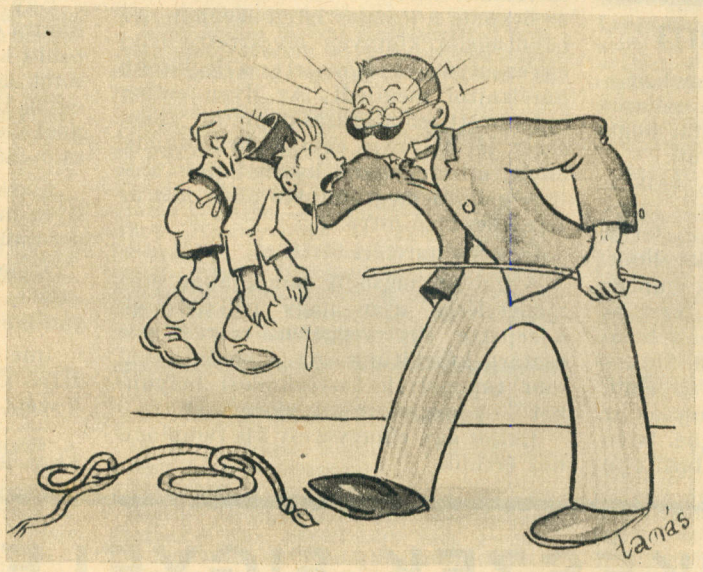
Siri csönd volt mököttem.

Ám egyszerre csak éresztem, hogy papír csuszszan a hádratartott kezem közé. No, gyorsan visszahúsztam a zsákmányt.

Fokosztan az áhitatot és óvatosan kinyitotan a levelet a pad alat. Mert levél volt.

A ferencsik irta.

Kőnig csak köszvetitő volt.

A levél igy cólt :

„Gőzelg az Intő elküldésének naplya. Mongyad, te Pupák, nem ½-sz ? Én 4-gyből állok intésre, meg rovásra shaeszt meg dudja atyám, szorulni fogok. Ugy selytem, hogy te 3-mmból hasalsz el. Gőzlegény ! Van-e Kedved Világjáró vándorutra ? Ha igen, irly !

Hgterász capitány."

A levél igen mekhatott.

Főként, hogy ferencsik azt hiszi, hogy háromból kapok rovást, holott attól tartok, hogy 5-tből. Haly, haly . . . Anyi bizonyos, hogy ég a talpam alat a föld és nemcsak az ő atyja szigoru, hanem az enyém is, s ugy ken nyakon, hogy reszkedek, ha rágondolok. Üldözés ez és nem pedakógia a gyermekkel szemben, hajh.

Visszairtam, hogy haljuk a feldédeleket.

Monja erre a ferencsik, mer már a diszpercben voltunk, hogy eriggy te bigfic, hát mi kell ?

— Hát mi ? — kérdesztem.

— 2-t pengő 40-gyven — dörökte ő és 1 jó erős lasszó. Amivel megfékeszük a pelyparipákat.

— Al rikt ! — igy én, mer van ruhaszáritó kötél a padláson, péndz meg lesz, mint a pejva.

— Miből ? — kérdeszte ferencsik.

— A béjegalbummból — döröktem én. Eladom s begyül 3-m 50. Vagyis 70-nel több.

A ferencsik erre monja:

— Kezet rá, boby ! Kezet és feltétlen engedelmességet. Mert én vagyok a kapitány és te leszel a csapat. Gyere 6-tra a muzeumkertbe, hozzál sót is és 1 bőrövet, asztán megyünk Ilinoisba, hurá, boby!

— Hip-hip — igy megint én, — asztán 6-tra légy pontoss.

Még egypár utolsó ecsetvonást váltottunk a részletekre vonatkozólag, asztán elváltunk az iskolakapuban azzal, hogy én, mint leendő legénység mentem balra, jobra viszont ferencsik, a capitány.

— Mij kalantos is asz élet — dohogtam hazafelé menet.

De salyna.

Ez ugy értendő, kis naplóm, hogy valami borzasztó inci dencs dörtént. Amint tisz perccel eljöttem hazulról.

Teljes harci Diszben.

A lepcsőházban.

Attyám jöt éppen fölfelé és ő röktön megértette, hogy mi gészül.

Hogy rövid legyek, pillanatnyilag még most is salygok.

És attyám tenefonált a ferencsik bácsinak is és kis kolégám is bizvást sajgot, mint capitány.

Hely, hely, mostoha, szudar élet s még jön asz Intő is...

— *undi* —

A falka szüretelt

Az Ur ismét megajándékozott!
Hogyne, hiszen a falka szüretelt
S van-e szebb, mint a kacagó kölyök,
Hogyha rigóval vad versenyre kelt?

Dalolva járnak, putton hátukon,
Az alján szőlő, persze pár marok,
De mintha Toldi lenne mindegyik,
Feszülő izmú, helyre magyarok.

Aztán elánjak . . . Böngészget a nép.
Fitos kis orruk, arcuk maszatos.
Nevető szemmel toppan egy elém:
„Tyű milyen szőlő ! Fekete, szagos !"

A prés körül is nagy a forgalom :
Csurog a must, két hordó már teli.
Hurrá ! Papp Karesi sündisznót talált,
Boldog a falka, helyét nem leli.

Óriás fürttel áll elém Pali :
„Ugye nem baj, hogy letéptem, hiszen
Mást nem találtam és majd Anyúnak
A virágcsokor helyett ezt viszem."

Árokszállásy Zoltán.

A kóró és a kis madár

Egyszer volt, hol nem volt, volt a világon egy kis madár. Ez a kis madár egyszer nagyon únta magát, rászállt egy kóróra.

— Kiss kóró, ringass engemet!

— Nem ringatom biz én senki madarát!

A kis madár megharagudott, elrepült onnan. Amint ment, mendegélt, talált egy kecskét.

— Kecske, rágd el a kórót!

Kecske nem ment kóró-rágni, a kóró se ringatta a kis madarat. Megint ment, mendegélt a kis madár, talált egy farkast.

— Farkas, edd meg a kecskét!

Farkas nem ment kecske-enni, kecske nem ment kóró-rágni, kóró mégse ringatta a kis madarat.

Megint ment, mendegélt a kis madár, talált egy falut.

— Falu, kergesd el a farkast!

Falu nem ment farkas-kergetni, a farkas nem ment kecske-enni, kecske nem ment kóró-rágni, kóró mégsem ringatta a kis madarat.

Megint ment, mendegélt a kis madár, talált egy tüzet.

— Tűz, égesd meg a falut!

Tűz nem ment falu-égetni, falu nem ment farkas-kergetni, farkas nem ment kecske-enni, kecske nem ment kóró-rágni, kóró mégse ringatta a kis madarat.

Megint ment, mendegélt a kis madár, talált egy vizet.

— Víz, oltsd el a tüzet!

Víz nem ment tüzet oltani, tűz nem ment falu-égetni, falu nem ment farkas-kergetni, farkas nem ment kecske-enni, kecske nem ment kóró-rágni, kóró mégse ringatta a kis madarat.

Megint ment, mendegélt a kis madár, talált egy bikát.

— Bika, idd fel a vizet!

Bika nem ment vizet inni, víz nem ment tüzet oltani, tűz nem ment falu-égetni, falu nem ment farkas-kergetni, farkas nem ment kecske-enni, kecske nem ment kóró-rágni, kóró mégse ringatta a kis madarat.

Megint ment, mendegélt a kis madár, talált egy furkót.

— Furkó, üsd agyon a bikát!

Furkó nem ment bika-ütni, bika nem ment vizet inni, víz nem ment tüzet oltani, tűz nem ment falu-égetni, falu nem ment farkas-kergetni, farkas nem ment kecske-enni, kecske nem ment kóró-rágni, kóró mégse ringatta a kis madarat.

Megint ment, mendegélt a kis madár, talált egy férget.

— Féreg, fúrd ki a furkót!

Féreg nem ment furkót fúrni, furkó nem ment bika-ütni, bika nem ment vizet inni, víz nem ment tüzet oltani, tűz nem ment falu égetni, falu nem ment farkas-kergetni, farkas nem ment kecske-enni, kecske nem ment kóró-rágni, kóró mégse ringatta a kis madarat.

Megint ment, mendegélt a kis madár, talált egy kakast.

— Kakas, kapd fel a férget!

Szalad a kakas, kapja a férget; szalad a féreg, fúrja a furkót; szalad a furkó, üti a bikát; szalad a bika, issza a vizet; szalad a víz, oltja a tüzet; szalad a tűz, égeti a falut; szalad a falu, kergeti a farkast; szalad a farkas, eszi a kecskét; szalad a kecske, rágja a kórót; a kóró bezzeg ringatta a kis madarat.

Ha még akkor sem ringatta volna, az én mesém is tovább tartott volna.

— Atheneum: Magyar mesékből.

Meinl Maltin kakaó

ideális reggeli és uzsonna

erőt, kitartást

ad a testi és szellemi munkához. A legjobb ízű és legolcsóbb tápkakaó

¼kg. csak 65 fill.

Kapható gyógyszertárban, drogériában és minden Meinl Gyula rt. fióküzletben.

ŐSZI NAGY SZER

AZ „ŐSZI NAGY SZER" IRODALMI VERSENY

I. díj: Nyulánkfarkas, 4. sz. Gabona István farkasfalka.

1. Hogyan használom fel a falkában tanultakat otthon?

Még csak kezdő farkaskölyök voltam, mikor egy őszi szeren farkaskölyök társaimmal összejöttünk. Ekkor láttam a sapkákon a csillagokat, a karon a rangjelzéseket, különpróbajelzéseket és hogy mily ügyesek farkaskölyök társaim. Nagy ambícióval láttam hozzá, hogy méltó legyek társaimhoz. Őszintén mondva, akkor még nagyon ügyetlen voltam. Hosszú betegségem tett azzá.

Szerelmesen jártam a szerekre. Minden erőmmel igyekeztem társaim ügyességét elsajátítani. Nehezen ment, de mégis lassan megtanultam egyedül öltözködni, ruháimra vigyázni, cipőmet kifényesíteni, önállósítottam magamat.

Ezután hozzáláttam a házimunkákhoz, de bizony én még kicsi, a söprű azonban nagy volt. A vége mindig beleakadt valamibe. Ami a szemétlapátra fölment, útközben leszórtam. Portörlésnél sok mindenűt lesöpörtem, törölgetésnél pedig az edényeket eltörtem és így tovább. A vége az lett, eltiltottak minden házimunkától. Fáj! nagyon! Nem csüggedtem el „Tedd ami töled telik" s titokban tovább tanultam forgatni a seprő nyelét.

Haj, de nehéz a kötélszökdelés!

Egyszer csak családunkban mindenki beteg lett, csak én nem. Ekkor nemcsak a házimunkát, takarítást, bevásárlást, főzést, terítést stb., hanem a betegek kiszolgálását és kezelését is el kellett látnom. Ugylátszik, munkámat jól láttam el, mert megdícsértek érte, sőt, ha szüleim elmentek hazulról, rám bízták kisöcsémet is. Nekem kellett rá vigyázni, szórakoztatni, játszani vele, uzsonnát, vacsorát adni, levetkőztetni, lefektetni. Mint apám mondta: „Addig, míg mi távol leszünk, te leszel a családvezető". Boldog voltam!

Ekkor már több ügyességgel, több eredménnyel is és még nagyobb szorgalommal dolgoztam.

Ma már, ha elszakad a harisnyám, megfoltozom, gombjaimat felvarrom, labdámnak hálót csinálok. Elveszett a nyakkendőgyűrűm, faragtam újat! Fúrok, faragok, mindent kijavítok. Bélyegalbumot rajzolok. Ha szükségem van valamire, összerakom fülléreimet és megveszem. Telefonálni is megyek. Minden munkában segítek otthon. Ha mindent, amit megtanultam, mind leírnám, bizony hosszúra nyúlna leírásom. Nem is ez a célom. Azt akartam csak megírni, hogy mint farkaskölykök mily sok hasznos dolgot tanulunk meg, míg önálló hasznos tagjai leszünk így családunknak és hazánknak.

Ezért minden farkaskölyöknek, de szüleiknek is hálásaknak kell lenniök a farkaskölyök vezetőknek, önzetlen fáradozásaikért és minden eszközzel támogatniok kell a farkaskölyök mozgalmat.

A karikaverseny győztese.

A KISCSERKÉSZ HIREI

Hát bizony nagyon nehéz dolgom van! Olyan régen nem szóltam már hozzátok, kedves kiscserkész-testvérkéim, hogy azalatt rengeteg, de rengeteg nevezetes és érdekes dologról hallottam, amiket a kiscserkészek vittek végbe szerte az egész ország területén.

Így nem írhatok a tanyázásról sem, ahol pedig annyi minden történt. Mert hiszen most már mindenki a télikabátját veszi elő. Arról sem írhatok, hogy a nyáron meglátogattam Putnokot és ott sok, sok kiscserkészt láttam **a 769 gr. Serényi Béla** csapatból. Csak azt említem meg, hogy ott egy Józsi nevű kiscserkész (a másik nevét bizony már elfelejtettem) olyan szép fejeseket ugrott a Sajóba, hogy a parton álló nagynénikéje nem győzött rémüldözni.

De azért két régebbi hírről meg kell emlékeznem.

Az egyik arról szól, hogy a **198. Pál** kiscserkészek — akiket már bizonyára ismertek, legalább is hírből — őrséget állottak országzászlónál. Hát ez bizony nagy dolog! Képzeljétek csak el, milyen kitüntetés, ha egyszer a kéknyakkendős kiscserkészek állhatnak komoly, feszes vigyázban az országzászló előtt, ott, ahol cserkészek szoktak állni.

A másik hírem arról szól, hogy a **350 sz. Márton**-csapat kiscserkészei Herold M. István tanító úr vezetésével szép, díszes ünnepélyt rendeztek. Engem is meghívtak magukhoz Szombathelyre és én el is akartam utazni, hogy végignézzem az ünnepélyüket. Megkértem tehát, kedves jóbarátomat, Pipacs Józsit, hogy csomagoljon be engem egy postacsomagba és adjon föl postán, mert ilyen módon sokkal olcsóbban lehet utazni. Pipacs Józsi be is csomagolt egy kofferbe és elvitt a postahivatalba. De ott nem vettek fel, hanem azt mondták, hogy postára csak holt állapotban vehetnek fel húsárút.

Hanem most veszem észre, hogy máris eltereferéltem az időt, akarom mondani, telefirtam a helyet. Pedig föltétlenül be kellene számolnom arról, hogy mit művel az **Escsété** és arról, hogy **Keszthelyen** egy új kiscserkészcsapat alakul. Hát majd mindenről a következő alkalommal írok. Addig, remélem, úgyis kapok friss hírekkel teli levelet az Escsété valamelyik tagjától, vagy egy keszthelyi kiscserkésztől, Péczely tanár úr rajából.

A viszontlátásig sokszor üdvözöl és jó munkát kíván mindnyájatoknak a

Kiscserkész

LÁMPAERNYŐ KÉSZITÉS

Beköszöntek a hosszú, hideg esték, közeledik a karácsony. Vajjon mivel csinosíthatnánk otthonunkat, ügyesíthetnénk magunkat s szerezhetnénk másoknak örömet?

Csináljunk lámpaernyőt!

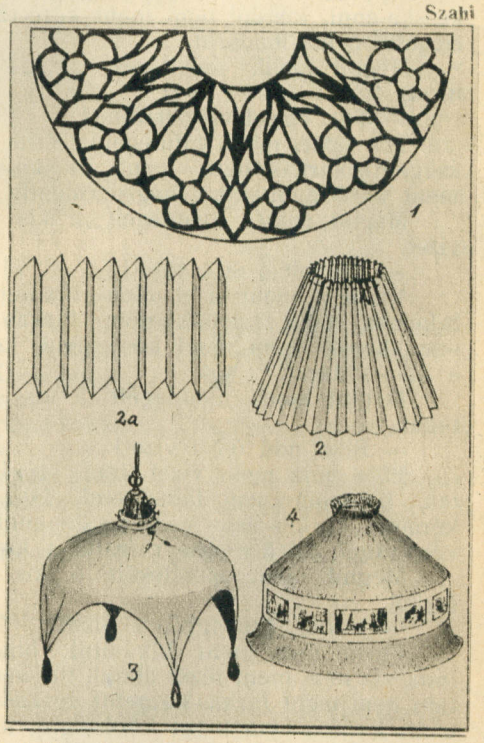
1. Sötét kartonpapírosból kivágunk egy kellő nagyságú félkört. Ollóval szép mintát vágunk ki rá; összetűzzük lámpaernyő formára és fölerősítjük egy függő villanykörtére. A kivágott részeken átvilágít a villany s ezáltal a sötét minta szépen kirajzolódik.

2. Színes félkemény papírosból olyan széles csíkot vágunk, amilyen szélesre akarjuk a lámpaernyőt (2/a), de legalább 2½-szer, 3-szor hosszabbra, mint a kész lámpaernyő kerülete. Behajtogatjuk 1 cm. széles hajtásokkal (ezt jó, előre ceruzával kirajzolni). Az első és utolsó hajtást összeragasztjuk. A felső részére tűvel erős selyemszálat húzunk, s ezzel erősítjük fel a villanydrótra.

3. Négyszögletes kendő kell hozzá. (A falka nyakkendő alkalmas erre.) Középre kis lyukat vágunk, keskenyen beszegjük, hogy a lámpát egyenesen tartsa. Felül selyemszálat húzunk bele, nehogy a lyuk kitáguljon s egy kerek tányérra szereljük.

4. De csinálhatunk lámpaernyőt kreppapírosból is. Olyan hosszú hólyagpapírost, vagy pauszpapírost vágunk ki, amilyen nagyra akarjuk a lámpaernyőt. Felső részére szélesebb kreppapírsávot ragasztunk, alulra keskenyebbet. A felsőt behúzzuk vastag pamuttal, ezzel fogjuk odaerősíteni a lámpához, az alsó csíknak a szélét behajtjuk kétszer és gyöngén kihúzogatjuk, hogy szép fodros legyen. A hólyagpapíros belső részére árnyképeket ragasztunk, vagy rajzolunk (ezek természetesen farkaskölyök-jelenetek is lehetnek) és kész a legszebb otthondísz, a lámpa.

Szabi

A Magyar Cserkészszövetség Hivatalos Lapja.
Előfizetési ára egy évre 2 pengő, amely egyszerre küldendő be. Egyes szám ára 20 fillér.
Csekkszámla: 31.428.
Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, V, Nagy Sándor utca 6. Cserkészház.
Szerkesztésért és kiadásért felelős:
KOSCH BÉLA dr.
Kiadja a Magyar Cserkészszövetség.

1. Hunyadi Tamás
2. Szilágyi Mihály
3. Zrínyi
4. Kossuth Lajos
5. Tóth Tódor
6. Horthy Miklós

MÉG NEM KÉSŐ!

EZER PENGŐ KÉSZPÉNZ

ÉRTÉKES NYERETMÉNYTÁRGY!

OKOS FIÚ VAGY? VEGYÉL RÉSZT A MAGYAR CSERKÉSZ NAGY PÁLYÁZATÁN!!

2 PENGŐ:

ÁLMAID VALÓRA VÁLTAK!

Egy évig minden hónapban kétszer megkapod a pompásabbnál pompásabb Magyar Cserkészt. Részt veszel a Magyar Cserkész páratlan és a maga nemében egyedülálló nagy pályázatán!

PÁLYÁZATI FELTÉTELEK:

1. Minden számból egy-egy rejtvényt meg kell fejteni és azt a szelvényre felírva a kiadóhivatalnak (Budapest, V. Nagy Sándor-u. 6.) beküldeni.
2. Beküldési határidő 10 nap, azonban az összeset egyszerre is be lehet küldeni **(december hó 5 a végső határidő).**

Tilos a rejtvényt a lapból kivágni!

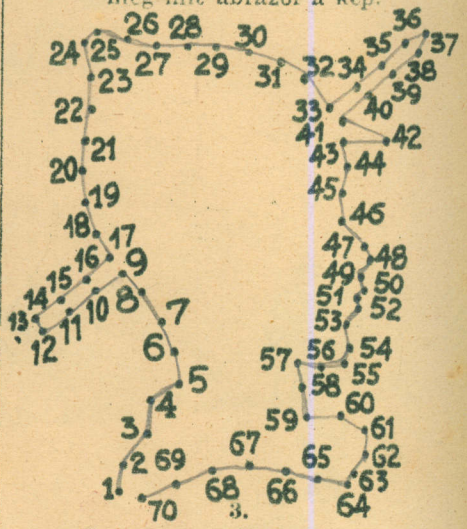
Az 1000 pengős rejtvénypályázat ötödik sorozata!

1. Történelmi kérdés

Volt-e már Magyarországon máskor is kormányzó, s ha volt: hány és kik.

2. Vonalrejtvény

Kössétek össze a 70 pontot és írjátok meg mit ábrázol a kép.

Fogmosás, szájmosás
Szörnyű módon fontos,
Mindkét cselekménynél
Légy felette pontos!
Kartonnt fogpépet
Tégy a fogkefédre,
S dörzsöld fogadat
Fényes — hófehérre!

Csak a hiányzó szót kell beküldeni!

Karácsonykor sok üdvözletet kell küldened?

„10 törvény“ sorozat darabja **5** fill.

Vásárold a G.H. levelezőlapjait

„Jamboree“ darabja . **8** fill.
Budapesti látképek darabja ..... **12** fill.
Póstán szállítva, legkisebb tétel három pengő, a portót nem számítjuk fel.

MAGYAR CSERKÉSZ SZÖVETSÉG GAZDASÁGI HIVATALA, BUDAPEST, V, NAGY SÁNDOR UTCA 6.

Tolnai Nyomdai Műintézet és Kiadóvállalat R.-T. mélynyomása, Budapest

Igen, mindenütt „Cserkészbolt-Si"!

SI-AKCIÓ!

A hét év óta mindig pompásan bevált, közismert minőségű, megbízható **síkészlet**, mely egy pár csomó- és repedésmentes kőrisfából készült gerinces turasíból, eredeti Nomád Norma nemzetközileg szabványosított sípofából, Elefsen-feszítőcsattal ellátott varrott dupla krómbőrkötésből, alumínium talplemezzel és egy pár 16 cm.-es krómbőrszíjjazatú nádtányérral és széles bőr markolatszíjjal ellátott síbotból áll, **a teljes síkészlet ára** ..... **P 12.80**

Felvilágosítást arra, hogy mit jelent a síkészletben a Nomád Norma nemzetközileg szabványosított sípofa, ezt mindenki megtalálja nagy, képes árjegyzékünkben, itt csak azt jegyezzük meg, hogy számunkra ennek a pofának az alkalmazása a fenti árak mellett tetemes áldozatot jelent, azonban lehetetlennek tartottuk, hogy a ballonpneu korszakában mi még keskeny abroncsos járműveket kínálgassunk. A felszerelési melléklet ezenkívül még számos pompás ujdonságot tartalmaz, ami ezentul az **olcsó cserkészbolt-árakon** lesz hozzáférhető minden cserkész testvérünk számára.

„Köntös" védjegyű **sícipő Nomád Norma** szabvány szerint készített goiserni varrású talppal, hornyolt sarokkal egybeszabott sötétbarna, zsíros vízhatlan felsőbőrrel, békanyelvvel, végig bőrrel bélelve, filcszegéssel, párja ..... **P 19.80**

„Világtábor" védjegyű **sícipő** Nomád Norma szabvány szerint készített, erős goiserni varrású krupóntalppal, hornyolt sarokkal és filcszegéllyel, elsőrendű sötétvörös krómcserzésű felsőbőrrel ..... **P 26.50**

„Nomád 1935" védjegyű **síkészletünk,** melyet a tavalyi osztatlan elismerést aratott P 29.50-es luxuskészletünk nyomán hozunk az idén forgalomba. Ez a síkészlet gerinces engadini formájú, norvég módra, barnára pácolt, válogatott, kőrisfasi, eredeti Nomád Norma nemzetközileg szabványozott sípofával, valódi „π" védjegyű rúgós feszítőcsattal, krómbőr szíjjazattal, talplemezzel és 16 cm.-es krómbőr szíjjazatu prima nádtányérral, krómbőr markolatszíjjal ellátott mogyorófa síbottal. **A síkészlet ára P 19.80** Igen, ez nem tévedés! Tizenkilenc pengő és nyolcvan fillér! Ez az összeállítás a versenyzők által legáltalánosabban használt felszerelés, melyet a cserkész siversenysport rohamos fejlődésére való tekintettel állítottunk össze olyan áron, hogy azt minden cserkészsíelő pénztárcája elbírja.

„Jamboree 1935" védjegyű **síkészletünk** kifejezetten a legmagasabb igényeket akarja kielégíteni, a legjavából válogatott engadini formájú gerinces, norvég módra barnára pácolt kőrisfasívei, melyen az eredeti Nomád Norma nemzetközileg szabványosított sípofát valódi „π" védjegyű rúgós kábelkötés egészíti ki. A talplemez fekete bakelit, a válogatott remek mogyorófabotok pedig 20 cm.-es csillagfonású nádtányérral és terepugráshoz párnázott bőr botmarkolattal és szélesen ívelt csuklószíjjal vannak ellátva. **A teljes készlet ára** ..... **P 29.80**

CSERKÉSZBOLT

BUDAPEST, V, NAGY SÁNDOR U. 6

TELEFON: 11-2-34. — POSTATAKARÉKSZÁMLA: 34383